

HARVARD COLLEGE LIBRARY

Bought with the income of
THE KELLER FUND

Bequeathed in Memory of
JASPER NEWTON KELLER
BETTY SCOTT HENSHAW KELLER
MARIAN MANDELL KELLER
RALPH HENSHAW KELLER
CARL TILDEN KELLER





ΜΕΡΟΠΗ,

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ,

ΥΠΟ

Α. Ν. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗ,

ΔΙΔΑΧΘΕΙΣΑ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΣΚΗΝΗΣ
Τῆ 12 ΜΑΡΤΙΟΥ 1866.



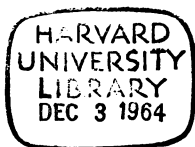
ΑΘΗΝΗΣ,

ΤΥΠΟΙΣ Π. Α. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ.

(Ὁδὸς Ἀχαρνῶν ἔπισθεν τοῦ Ταχυδρομείου ἀριθ. 47.)

1866.

MG 1221.1.5
✓



ΑΘΑΝΑΣΙΩ Α. ΜΙΑΟΥΛΗ,
ΑΝΔΡΙ
ΚΛΕΩΝΥΜΩ ΜΕΝ ΑΠΟ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ,
ΣΕΜΝΩ ΔΕ ΚΑΙ ΔΕΙΑΓΑΣΤΩ ΑΠΟ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΑΥΤΟΥ
ΑΡΕΤΩΝ
ΤΩΝ ΤΕ ΚΑΤ' ΙΔΙΑΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ,
ΕΜΟΙ ΔΕ ΦΙΛΩ ΕΝ ΤΟΙΣ ΜΑΛΙΣΤΑ ΠΕΡΙΣΠΟΥΔΑΣΤΩ,
ΤΙΜΗΣ ΑΠΑΨΗΣ ΚΑΙ ΣΕΒΑΣΜΟΥ ΕΝΕΚΑ
ΤΟ ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΔΕ
ΑΝΑΤΙΘΗΜΙ.

Τὸ θέμα τῆς ἀνὰ χεῖρας τραγωδίας ἐπραγματεύθη πρῶτος ὁ Εὐριπίδης ἐν τῷ δράματι αὐτοῦ α Κρεσφόντη », οὗτινος ὀλίγα μόνον λείψανα περιεσώθησαν ἄχρις ἡμῶν. Ἐκ τῆς τραγωδίας δὲ ταύτης ἤρυσθη, ὡς φαίνεται, καὶ ὁ Ὑγίνος ὅσα διηγείται περὶ τοῦ μύθου τούτου (Hygini Fabul. 137.) Παρὰ τοῖς νεωτέροις πρῶτος, καθ' ὅσον γνωρίζω, μετεχειρίσθη τὸ θέμα τοῦτο ὁ Ἴταλὸς **Torelli** (1595), καὶ μετ' αὐτὸν ὁ ὁμοίως Ἴταλὸς **Maffei** (1713), οὗτινος ἡ περίφημος **Μερόπη** θεωρεῖται ὡς τὸ τελειότατον ἀριστούργημα τῆς κλασσικῆς τραγωδίας τῶν Ἰταλῶν. Κατὰ μίμησιν τῆς τοῦ **Maffei** ἐποίησε καὶ ὁ Γάλλος **Voltaire** ἰδίαν « **Μερόπην** » (1743), ἣτις γενικῶς κρίνεται ὡς ἐν τῶν ἀρίστων ἔργων οὐ μόνον αὐτοῦ ἀλλὰ καὶ ἐν γένει τῆς γαλλικῆς σκηνῆς, καὶ ἣτις καὶ παρ' ἡμῖν ἐγένετο γνωστὴ δι' ἐμμέτρου μεταφράσεως ἐν τῷ δευτέρῳ τόμῳ τῆς ἐν Βουκουρεστίοις δημοσιευθείσης δραματικῆς συλλογῆς (« Συλλογὴ διαφόρων τραγωδιῶν, ὅσαι παρεστάθησαν εἰς τὸ θέατρον τοῦ Βουκουρεστίου. Ἐκ τοῦ ἐν Βουκουρεστίῳ νεοσυστάτου τυπογραφείου. 1820 »). Τῆς **Μερόπης** αὐτοῦ ὁ **Voltaire** προέταξε μικρὸν ἐπιστολιμαῖον πρόλογον ὅστις ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸν γερμανὸν κριτικὸν **Lessing** νὰ γράψῃ τὴν μακρὰν ἐκείνην, ἐν τοῖς πλείστοις μὲν ὀρθὴν καὶ δικαίαν, ἀλλ' ἐν μέρει καὶ ἐμπληθῆ καὶ ἄδικον ἐπίκρισιν, ἣτις ἀποτελεῖ ἐν τῶν περιεργωτάτων καὶ χαρακτηριστικωτάτων κεφαλαίων τῆς « Ἀμβουρgeois δραματογραφίας », ἀφ' ἧς χρονολογεῖται, καὶ δικαίως, ἡ χειραφέτησις τῆς δραματικῆς τῶν γερμανῶν ποιήσεως. Τελευταία ἔρχεται ἡ « **Μερόπη** » τοῦ μεγάλου τραγικοῦ ποιητοῦ τῆς Ἰτα-

λίας Alfieri (1783). Τὸ θέμα τοῦτο ἐπραγματεύθησαν καὶ ἄλλοι τινὲς ἐν Γαλλίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ, οἵτινες ὁμῶς εἶνε ἀνάξιοι ἰδιαίτερας μνείας, καὶ περὶ ὧν ὁ βουλούμενος δύναται νὰ ἴδῃ τὸν ἐπιστολιμαῖον πρόλογον τοῦ Voltaire (Lettre à M. le marquis Scipion Maffei.) Ἐν ἐκτάσει περὶ τῆς Μερόπης τοῦ Torelli, Alfieri, καὶ ἰδίως τῆς τοῦ Voltaire, τῆς πασῶν κατὰ τὴν γνώμην μου ἀρίστης, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν Lucrece Borgia τοῦ V. Hugo, πραγματεύεται ὁ ἀγγλῖνος γάλλος κριτικὸς Saint-Marc Girardin ἐν τῷ ἀ. τόμῳ (σελ. 302—372) τοῦ Cours de litterature dramatique, ὅπερ ἐν γένει βρῖθει κρίσεων ὀρθῶν καὶ ὑγιῶν καὶ παρατηρήσεων ἀγγλινουστάτων, εἰ καὶ ὁ ὑπὲρ τῶν κλασσικῶν καὶ κατὰ τῶν ῥωμαντικῶν ζῆλος αὐτοῦ παραφέρει αὐτόν, ὡς νομίζω, ἐνίοτε εἰς ἀδίκους καὶ μονομερεῖς ὑπερβολάς.

Ὁ ἀναγνὸς τὰς ξένας ταύτας Μερόπας καὶ τὴν ἀνὰ χεῖρας θέλει ἴδῃ εὐκόλως, ὅτι ἐκεῖναι μὲν κατ' οὐσίαν ὁμοιάζουσι πρὸς ἀλλήλας ἐν τοῖς κυριωτάτοις, αὐτὴ δὲ ἡ ἑλληνικὴ διαφέρει ἀρχῆθεν καὶ οὐσιωδῶς ἀπ' αὐτῶν. Τὸ δ' ἄλλο ζήτημα, ἂν ἐν γένει κακῶς ἢ καλῶς ἔπραξα τολμήσας νὰ πραγματευθῶ θέμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἐνετύπωσαν τὴν σφραγίδα τῆς μεγαλοφυΐας τῶν τόσον ἔξοχοι καὶ ἐνδοξοὶ ποιηταὶ τῆς νεωτέρας σκηνῆς, δὲν ἀπόκειται εἰς ἐμὲ νὰ κρίνω.

Τὴν ὑπαρξίν τῆς ἡ ἀνὰ χεῖρας Μερόπη ὀφείλει εἰς περιστατικὰ τινὰ ἰδιαίτερα τῆς κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος ἀκαδημαϊκῆς μου ὑπηρεσίας. Ἄλλ' ὅπως κατὰ τὴν ἐκ τῶν περιστατικῶν ἐκεῖνων βραχεῖαν σχολήν μου ἡ Μερόπη ὑπῆρξε δι' ἐμὲ ἄσυλον καταφυγῆς ἀπὸ τοῦ βδελυγμοῦ, ὃν ἔπασχεν ἡ ψυχὴ μου ἐκ τῶν ἐλεεινῶν ἐν τῷ σκότει κατ' ἐμοῦ σκευωριῶν ψευδαδέλφων τινῶν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα νῦν ἐρρίφθω πέπλος σιγῆς εἰς τὰ γενέθλια ταῦτα τοῦ ἀνὰ χεῖρας δράματος περιστατικὰ.

Ἡ ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἐπιτυχία τῆς Μερόπης ὑπῆρξεν ἕκτακτος, ὑπερακοντίσασα καὶ τὰς τολμηροτέρας τῶν ἐλπίδων μου· τὸ δὲ

φιλόκαλον και εὐγενές κοινόν τῆς πρωτευούσης μοι παρέσχεν εὐ-
 μενῶς δείγματα ἐξαιρέτου ἐπιδοκιμασίας. Ὅσῳ μᾶλλον πείθω
 ἑμαυτόν, ὅτι αἱ ἐνθουσιώδεις ἐκεῖναι εὐφημῖαι τοῦ κοινοῦ ἀπενέ-
 μοντο εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς σκηνῆς ζῆλόν μου μᾶλλον, ἢ εἰς
 δραματικὰς τυχόν ἀρετὰς τοῦ ἔργου μου, τόσῳ βαθύτερον ἐνεχα-
 ράχθη εἰς τὴν καρδίαν μου ἡ εὐγνωμοσύνη, και τόσῳ μᾶλλον
 ἀπαραίτητον μοι ἐπιβάλλεται τὸ καθῆκον, καθ' ὃ ἐκφράζω και
 δημοσίως σήμερον τὸ θερμὸν τοῦτο και ἀνεξάλειπτον τῆς καρδίας
 μου αἶσθημα.

Ὡς πρὸς δὲ τὸ δρᾶμα αὐτὸ δὲν ἔχω νὰ εἶπω εἰ μὴ τὰ ὀλίγα
 ταῦτα. Τὸ δοκίμιον τοῦτο ἐποιήθη οὐ μόνον διὰ τὴν σκηνὴν ἐν
 γένει, ἀλλὰ και εἰς τὴν σύνθεσιν αὐτοῦ εἶχεν ἐπιρροὴν τὸ προ-
 σωπικὸν τοῦ ἐν Ἀθήναις σκηνικοῦ θιάσου, ἰδίως δὲ ὅ,τε χαρακτηρ
 τῆς Μερόπης διεπλάσθη, και ἡ ἐκλογή ἐν γένει τοῦ θέματος
 ἐγένετο κατ' ἀναφορὰν πρὸς τὴν ὑποκριτικὴν ἰδιοφυίαν τῆς
 πρωταγωνιστρίας τοῦ θιάσου τούτου, ἧτις και τῶντι ἐν τῇ πα-
 ραστάσει τῆς Μερόπης ἠδοκίμησεν ἀπαραμίλλως, ἀναδειχθεῖσα
 πολὺ ἀνωτέρα ἑαυτῆς. Διὰ τοῦτο και εἰς πλήρη κατάληψιν τοῦ
 ἀνὰ χεῖρας δράματος ἤθελεν ἦνε χρεῖα μᾶλλον ἢ ἀκούση και ἴδῃ
 τις αὐτὸ διδασκόμενον ἀπὸ τῆς σκηνῆς. Ἡ ἔννοια πολλῶν πε-
 ρικοπῶν, φράσεων και λέξεων, γενικὴ και ἀόριστος ἔνεκα τῆς
 συμπυκνώσεως, μόνον διὰ τῆς ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἀπαγγελίας και
 ὑποκρίσεως εἶνε δυνατὸν νὰ εἰδοποιηθῇ και γίνῃ καταληπτὴ·
 διότι ἡ ἔρμηνεῖα τοῦ δράματος κατὰ παράδοσιν εἰς τὸν ὑποκρι-
 τὴν παρὰ τοῦ ποιητοῦ γινομένη, ἔχει χρεῖαν τῆς σκηνῆς ἵνα γίνῃ
 και εἰς ἄλλους κοινή. Ἡ κρίσις λοιπὸν τοῦ παρόντος δοκιμίου
 ἤθελεν ἦνε, νομίζω, ἐν μέρει ἀτελής, ἐὰν ἠρώετό τις αὐτὴν ἐκ
 μόνης τῆς ἀναγνώσεως. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι κρίσιν λέγων, ἐνωῶ πάν-
 τοτε τοὺς πεφωτισμένους και εἰλικρινεῖς φίλους τῆς ποιήσεως, οἵ-
 τινες κρίνουσι καθ' ἑαυτοὺς, και οἵτινες ἴστανται συνήθως μακρὰν
 ἀπὸ τῆς ὀχλοκρατίας τοῦ τύπου, ὄχι τοὺς ἀμαθεῖς και ἀσυνειδή-
 τους ὑβριστάς μου, τοὺς μελανωτάς τῶν ἐφημερίδων.

Περὶ τῆς γλώσσης καὶ μετρικῆς δὲν ἔχω νὰ εἶπω τίποτε, διότι ὅσοι ἠξίωσαν τῆς εὐμενοῦς προσοχῆς αὐτῶν τὰ προηγούμενα δραματικά μου δοκίμια, γνωρίζουσι τὸ σύστημά μου. Ἐν τῇ κατασκευῇ τῶν ἰάμβων ἀκολουθῶ ὄχι ἀκριβῶς τοὺς κανόνας τῆς ἀρχαίας μετρικῆς, ἀλλὰ τοὺς κανόνας ἐκείνους, ὅσους ὑπαγορεύει ἡ εὐφωμία καὶ ἡ φύσις τῆς σημερινῆς γλώσσης, οὐσιωδῶς διαφόρου τῆς ἀρχαίας. Οὕτω π. χ. ἐν πολλοῖς στίχοις δὲν ὑπάρχει οὔτε ἡ πενθημιμερῆς οὔτε ἡ ἐφθημιμερῆς τομῆ τῶν παλαιῶν, πολλαχοῦ δὲ λείπει καὶ αὐτὴ ἡ εἰς ἀνόμοια κατὰ τόνον μέρη διαίρεσις τοῦ στίχου, ὅπερ θεωρῶ ὡς τὸ κύριον θεμέλιον τῆς νέας ἰαμβικῆς στιχουργίας. Ὡς πρὸς δὲ τὴν γλώσσαν αὐτὴν ἡ προσέγγισις τῆς σκηνῆς μοι ἐπέβαλεν ἀφθονωτέραν τὴν χρῆσιν τῶν νεωτέρων στοιχείων τῆς σημερινῆς ἑλληνικῆς. Καὶ τύποι καὶ συντάξεις καὶ σημαίνόμενα κλίνουσι πολὺ ἐν τῷ δράματι τούτῳ πρὸς τὴν συνήθειαν τῆς κοινῆς γλώσσης. Τῶν ἐγκλινομένων π. χ. καὶ ὁ τονισμὸς καὶ ἡ σύνταξις πολλαχοῦ εἶνε κατὰ τοὺς κανόνας τῆς σημερινῆς ἑλληνικῆς, ὄχι τῆς ἀρχαίας. Ἡ χρῆσις δὲ καὶ ἐκλογὴ τῶν διαφόρων τούτων ἐκ τῆς ἀρχαίας καὶ νεωτέρας συντακτικῶν καὶ τυπικῶν στοιχείων εἶνε ποικίλη, κατὰ τὰς ἐκάστοτε προσπιπτούσας ἀνάγκας τοῦ νοήματος. Παροράματα τυπογραφικὰ (ὅποιον τὸ ἐν σελ. 46, στίχ. 4: γονυκλιτῆς ἀντί: γονυκλινῆς) ἀφίνονται εἰς τὴν εὐμενῇ ἐπιείκειαν τοῦ ἀναγνώστου.

Αἱ περὶ τοῦ μύθου τοῦ δράματος ἱστορικαὶ ἢ μᾶλλον ὡς ἱστορικαὶ εἰδήσεις εἶνε ἐλάχισται καὶ οὐδαμινὰ σχεδὸν (Παυσαν. Δ'. γ'. 6, Ἀπολλόδωρ. Β'. ή, 5.). Τὰ χάσματα συνεπλήρωσα κατὰ τὸ πιθανόν καὶ εἰκόσ, συνεικάζων ἐξ ὅσης εἶχον βεβαίως ὅπως οὖν ἱστορικῆς ὕλης.

Ἐγραφον ἐν Ἀθήναις, τῇ 31 Μαΐου, 1866.

Δ. Ν. Β.

REPORT

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΤΟΥ
ΔΡΑΜΑΤΟΣ.

ΥΠΟΚΡΙΤΑΙ

κατὰ τὰς πρώτας
ἐν Ἀθήναις παραστάσεις.

| | | |
|-------------|---------|--------------------|
| ΜΕΡΟΠΗ. | | ἡ Κ. Π. Βονασέρα. |
| ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ. | | ὁ Κ. Π. Σούτσας. |
| ΕΥΡΥΜΕΔΗ. | | ἡ Κ. Ε. Εκυρίου. |
| ΑΙΠΥΤΟΣ. | | ὁ Κ. Μ. Ἀρνωτάκης. |
| ΛΥΚΟΡΤΑΣ. | | ὁ Κ. Α. Σίσυφος. |

ΔΟΥΡΥΦΟΡΟΙ, καὶ ἄλλα κωφὰ πρόσωπα.

Ἡ σκηνὴ ὑπόκειται ἐν Στενυκλάρῳ τῆς Μεσσηνίας κατὰ
τὴν ΙΑ΄ ἑκατονταετηρίδα π. Χ.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΜΕΡΟΠΗ και ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

[Ἀνάκτορα Πολυφόντου. Ἡ Μερόπη ἵσταται ἔμφροντις. Ὁ Πολυφόντης ἔρχεται ἐκ δεξιῶν τῆς σκηνῆς, καὶ ἵσταται ἐπὶ μικρὸν προσέχων πρὸς αὐτήν. Ἡ Μερόπη στραφεῖσα βλέπει αὐτόν, καὶ πῶς ταράττεται.]

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Εἰς σκέψεις εἶσαι βυθισμένη, ἄνασσα,
σπουδαίας, βλέπω, καὶ ἡ παρουσία μου
σ' ἐτάραξεν.

ΜΕΡΟΠΗ.

Οὐδόλως. Χαῖρε, βασιλεῦ.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

χαρὰν ἂν ἦνε δυνατὸν τὸ μέτωπον
τὸ συνωφρυωμένον τῆς συζύγου μου
νὰ μοὶ παράσχη.

ΜΕΡΟΠΗ.

Ὅλως ἰδιαιτέραι,
ἀσήμαντοι φροντίδες.

ΜΕΡΟΠΗ.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Ἡ βασίλισσα
βασιλικὰς φροντίδας πιθανώτερον
νὰ εἶχε.

ΜΕΡΟΠΗ.

Σ' ἐνθυμίζω, ὅτι πάντοτε
ὑπῆρξας μάντις ἄστοχος.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

τῶν καρδιῶν·
ἀλλὰ τῶν λόγων εὐστοχος ἀκροατῆς
καὶ θεατῆς τῶν ἔργων.

ΜΕΡΟΠΗ.

Δὲν ἐνόησα
ὅτι ἐγὼ τῆς μαντικῆς δυνάμεως
μετέχω, ἣν ἠρνήθην πρὸ μικροῦ εἰς σέ.
Οἱ λόγοι σου αὐτοὶ μοὶ εἶν' αἰνίγματα.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Αἰνίγμα εἶνε ἡ πλαστή σου ἄγνοια.

ΜΕΡΟΠΗ.

Ἐὰν δὲν ἤμην πρὸ ὀλίγου ἔμφροντις,
ἤρχισα τώρα ἀληθῶς νὰ γίνωμαι.
Μὰ τοὺς θεοὺς, ὦ βασιλεῦ, δὲν σ' ἐννοῶ.
Λάλησον γλῶσσαν καθαρὰν ὑπαινιγμῶν
καὶ φανεράν. Ἄν τῆς ὀργῆς σου ἔστησας
ἐμὲ σκοπόν, ὡς κόρη μὴ βασάνιζε

κεντῶν μὲ τὴν βελόνην· πλήξον ἀνδρικῶς,
διὰ τοῦ ξίφους. Ἄναξ, λέγε φανερά·
τί ἔργα εἶδες καὶ τί λόγους ἤκουσας;

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ.

Δὲν εἶπα σοῦ, Μερόπη, πλὴν γνωστὰ εἰς σέ.
Ὁ θρόνος τοῦ συζύγου σου καὶ θρόνος σοῦ
ἐπὶ κρατῆρος ἠφαιστείου, πρὸ πολλοῦ
εἰς ἔκρηξιν ἐτοίμου ἤδη, ἴσταται.
Συνωμοσία πρὸ πολλοῦ λανθάνουσα
λυμαίνεται τὸ κράτος· συνωμόται δὲ
τῆς Μεσσηνίας εἶνε ὄλος ὁ λαός.
Πολὺ ταχέως, φαίνεται, ἔλησμόνησαν
οἱ ἀγαθοὶ τῆς Μεσσηνίας κάτοικοι,
ὅτι αἰχμάλωτ' εἶνε τῶν κατακτητῶν
ἡμῶν, καὶ διὰ τοῦτο αἰσθανόμενοι
ὑπὲρ τὸ δέον τὸν ζυγὸν βαρύνοντα
τῶν Δωριέων ἐπὶ τοῦ τραχήλου των,
νὰ τὸν ἀποτινάξουν ἐφαντάσθησαν,
χωρὶς ὀλίγον πέραν εἰς τὴν γείτονα
Λακωνικὴν στραφέντες, τὸ παράδειγμα
νὰ φοβηθῶσι καὶ τὴν τύχην τὴν σκληρὰν
τῶν δυστυχῶν Εἰλώτων. Τόσον ὁ λαὸς
μωρὸς καὶ μύωψ εἶνε. Οἱ Μεσσήνιοι
ὀπλίζονται ἐν τούτοις, καὶ ὀλόκληρος
ἡ Μεσσηνία μόνον εὐκαιρον στιγμὴν

προσμένει, ἵνα ἐγερθεῖσα σύσσωμος,
 τῶν Δωριέων, ὡς ἐλπίζει, τὸν ζυγὸν
 συντρίψῃ, καὶ τὸν λαομίσητον ἐμὲ
 ἀπὸ τοῦ θρόνου ρίψῃ τῶν Ἡρακλειδῶν.
 Τὸ κέντρον δὲ γνωρίζεις, καθὼς λέγουσι,
 φιλάττη μου Μερόπη, τῶν συνωμοτῶν
 ποῦ εἶνε;

ΜΕΡΟΠΗ.

Ἐγώ; Ὅχι.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Εἰς τ'ἀνάκτορα.

ΜΕΡΟΠΗ.

Μ' ἐκπλήττεις.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Ναί, ἐδῶ, εἰς τὰ ἀνάκτορα.

Ἐν μόνον μέχρι τοῦδε δὲν κατώρθωσα
 ν' ἀνακαλύψω: τίς εἶνε ὁ εὐτυχῆς
 διάδοχός μου. Πλὴν καὶ τοῦτο πάραυτα
 ὁ ἀρχηγὸς θὰ μ' εἴπη τῶν συνωμοτῶν.

ΜΕΡΟΠΗ.

Ὁ ἀρχηγὸς τίς εἶνε τῶν συνωμοτῶν;

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Ἡ φίλη σύζυγός μου, ἡ βασίλισσα
 Μερόπη.

ΜΕΡΟΠΗ.

Μὲ ὑβρίζεις, βασιλεῦ.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Καὶ ἄν

ἐγὼ σ' ὑβρίζω, φέρετ' εὐφημούμενον
εἰς τοῦ λαοῦ τὸ στόμα τὸ δημοφιλές
τῆς βασιλίσσης ὄνομα ἀπανταχοῦ
τῆς Μεσσηνίας.

ΜΕΡΟΠΗ.

Τοῦτο ἄν ἠλήθευε,
νὰ μὲ εὐχαριστήσης, ἀναξ, ἔπρεπεν,
ὄχι νὰ μὲ ὑβρίσης. Ἄν δημοφιλές
τῆς βασιλίσσης φέρεται τὸ ὄνομα
ἐν Μεσσηνίᾳ, τίς ἐκ τούτου ἕτερός
πλειότερον κερδαίνει, ἢ ὁ βασιλεὺς
τῆς Μεσσηνίας; Ἄλλὰ διὰ τί ἐγὼ
νὰ εὐνοῶμαι τόσον, ὄχι δὲ καὶ σύ;
Ἄπλούστατος ὁ λόγος: Σὺ τὴν εὐνοίαν
ποτὲ τῶν Μεσσηνίων δὲν ἐζήτησας,
ἐξ ἀδιαφορίας πάντως, ἐὰν μὴ
ἐξ ὑπεροπτικῆς περιφρονήσεως.
Μετ' εὐμενείας φερομένη πρὸς αὐτοὺς
ἐγὼ ἀπ' ἐναντίας, τὴν ἀγάπην των
ἐκέρδησα εὐκόλως καὶ συμπάθειαν.
Ἐκτὸς δὲ τούτου σὺ μὲν εἶσαι Δωριεὺς,
κατακτητῆς, διὰ τοῦ ξίφους ἐξῶθεν
ἐπιδραμῶν εἰς ταύτην τὴν χερσόνησον·
ἐγὼ δὲ Ἀρκαδία, τοῦ αὐτόχθονος

κ' εἰρηνικοῦ τῆς Ἀρκαδίας ἀνακτος
 θυγάτηρ, τοῦ Κυψέλου. Ἐπὶ πᾶσι δὲ
 σὺ μὲν ἀνὴρ, ἀνάσσων διὰ σιδηροῦ
 τῆς βίας ξίφους, ἀσθενῆς δ' ἐγὼ γυνή,
 τῆς γυναικείας ὄπλον βασιλείας μου.
 τὸν λόγον μόνον ἔχουσα, τὸν ἄοπλον,
 τὸν ἡμερον δυνάστην τοῦτον τῶν θνητῶν,
 εἰς τὴν καρδίαν ὅστις ἐνθρονίζεται,
 καὶ ζεύγ' εἰς τὸν ζυγόν του ὄχι σώματα,
 ἀλλὰ ψυχάς.

ΠΟΛΙΤΡΟΝΤΗΣ.

Γνωρίζω τοῦτόν σου καλῶς
 τὸν λόγον, τὸν δυνάστην σου τὸν ἄοπλον,
 ὑπὸ τοῦ κράτους οὔτινος συρόμενοι
 τῆς βασιλείσσης πλημμυροῦν τὸν θάλαμον
 τὰ γυναῖα τῆς Μεσσηνίας κ' οἱ ἄργοι.
 Αὐτὸς ἡ ρίζα πάντων ἦτο τῶν κακῶν
 ἀνέκαθεν καὶ εἶνε ἔτι σήμερον·
 τῶν Μεσσηνίων τὴν καρδίαν κατ' ἐμοῦ
 αὐτὸς ὁ διαστρέψας, καὶ εἰς τὸν λαὸν
 τὸ ὄνομά μου καταστήσας μισητόν·
 αὐτὸς ὁ ὑποσκάψας ἐν βραδύτητι,
 ἀλλ' ἀσφαλῶς τοῦ θρόνου τὰ θεμέλια,
 καὶ ἀπειλῶν κ' ἐμέ νὰ ἐκθρονίσῃ νῦν,
 ὡς ἄλλοτε τὸν μέγαν ἐξεθρόνισε

προκάτοχόν μου, σοῦ μὲν πρῶτον σύζυγον,
τῆς γῆς δὲ ταύτης πρῶτον βασιλέα, τὸν
Κρεσφόντην.

ΜΕΡΟΠΗ.

Τοῦ Κρεσφόντου, ἀναξ, τ' ὄνομα
θαμμένον κεῖται εἰς τὸ κενοτάφιον
τῆς Λήθης πρὸ πολλοῦ, ὅπως ἢ κόνις του
εἰς τὸ νεκροταφεῖον τῶν Ἡρακλειδῶν.
Τ' ὄνομα τοῦτο ζοφερὸν κ' αἰφνίδιον
ἐκ τῶν νερτέρων ἀναθάπτων σήμερον
νὰ μ' ἐνθυμίσης προφανῶς ἠθέλησας,
ὅτι ὁ Πολυφόντης, ὁ νῦν βασιλεὺς
καὶ σύζυγός μου, θέλων τὸ διάδημα
τοῦ πρώτου μου ἀνδρὸς καὶ βασιλέως, τοῦ
Κρεσφόντου, νὰ ἀρπάσῃ, τὸν ἐφόνευσεν,
αὐτὸν καὶ δύο τέκνα μου.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ [πρὸς ἑαυτόν.]

ᾧ παρελθὼν

ἀπαίσιον! Ἐὰν ἐκ τῆς ὑπάρξεως
νὰ ἐξαλείψῃ τις αὐτὸ ἠδύνατο!

[γεγωνὸς πρὸς τὴν Μερόπην.]

Λοιπὸν εἰς τὴν ψυχὴν σου τὸ φαρμακερὸν
φυτὸν τῆς ὑπονοίας, ᾧ βασίλισσα,
δὲν ἔπαυσεν ἀκόμη νὰ βλαστάνῃ, καὶ
τοῦ ὄχλου νὰ τὸ τρέφῃ ἢ διαβολή!

Ἄκομη δὲν ἐπέισθης οὐδὲ πείθεσαι,
ὅτι τὰ πάντα μῦθοι.

ΜΕΡΟΠΗ.

ὅπως λέγεις σύ,
ἀλλ' ὄχι καὶ ὁ κόσμος.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

ὦ Μερόπη μου,
ὡς πότε μὲ τοῦ κόσμου τὰς διαβολὰς
θὰ μὲ λυπῆς; Ὁ κόσμος εἶνε βάσκανος.
Αὐτὸς ὁ κόσμος οὗτος μὴ καὶ περὶ σοῦ
δὲν λέγει, ὅτι σὺ ἡ ὑποθάλπουσα
τὸ μῖσος τοῦ λαοῦ μου κατ' ἐμοῦ, καὶ οὖν
τῶν αἰωνίων τούτων συνωμοσιῶν
κατὰ τοῦ θρόνου εἶσαι ἡ ψυχὴ; Σιγᾶς;

ΜΕΡΟΠΗ.

Καὶ τί νὰ εἶπω;

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

κατὰ τῶν διαβολῶν
τοῦ κόσμου; Ἐχεις δίκαιον. Μὴ τὸ λοιπὸν
καὶ σὺ μὲ θλίβῃς μὲ ψευδεῖς διαβολὰς.
Εἶμαι ἀθῶος, καθαρὸς τοῦ αἵματος
τῶν τέκνων σου καὶ τοῦ Κρεσφόντου. Μὴ ἐμέ,
ἐτέρους αἰτιῶ.

ΜΕΡΟΠΗ

Πλὴν σὺ ὁ ἀρχηγὸς

δὲν ἦσο, Πολυφόντα, τῶν συνωμοτῶν
τῆς ἀριστοκρατίας ;

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Ναί, οἱ Δωριεῖς,
οἱ συνωμόται, οὗτοι ἐξετέλεσαν
τὸν φόνον τοῦτον.

ΜΕΡΟΠΗ.

ὅστις ἀνεβίβασε
σὲ εἰς τὸν θρόνον τοῦ Κρεσφόντου.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

ναί, ἀλλὰ
ἀπλῶς ὡς Ἡρακλείδην. Αἱ αἱματηραὶ
σκηναὶ ἐκείνης τῆς ἐπαναστάσεως
εἰς τὴν ψυχὴν σου φρίκης καὶ ἀποστροφῆς
καὶ μίσους ἀνεξάλειπτα αἰσθήματα
ἀφῆκαν. Ἄλλὰ μὴ διὰ τοῦ πρίσματος
τῶν αἰσθημάτων τούτων κρινέ με, ὦ ! μὴ.
Εἶνε σκληρόν, εἶν' ἀδικόν. Πολιτικούς
οἱ ἄλλοι συνωμόται ἐπεδίωκον
σκοπούς· ἐγὼ, Μερόπη, ὄχι. Ἄν δ' ἐγὼ
τὸ στέμμα τοῦ Κρεσφόντου ἐπεθύμησα,
τοῦ στέμματος ἐκείνου τὸν ἀδάμαντα
κυρίως ἐπεθύμουν, τὴν Μερόπην μου !

ΜΕΡΟΠΗ.

πρὸς ἧς τὴν χεῖρα μία μόνη στενωπὸς

αίματηρὰ ὠδήγει, τοῦ συζύγου μου
ὁ φόνος καὶ τῶν τέκνων μου!

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ.

Μὰ τοὺς θεούς,
εἶσαι σκληρὰ, Μερόπη, εἰς' ἀπάνθρωπος.
Ἐγώ, Μερόπη, τοῦ συζύγου σου φονεύς;
τὰς χειράς μου νὰ βάψω εἰς τῶν τέκνων σου
ἐγὼ τὸ αἷμα; ὦ! μὴ γένοιτο ποτέ!
Ἄν νῦν, χολῆς πικρίαν ὅτε στάζουσι
τὰ χεῖλη σου, καὶ πᾶσα λέξις σου καθὼς
φαρμακευμένον βέλος τὴν καρδίαν μου
διατρυπᾷ, Μερόπη, ἂν ἐγνώριζες
τί ὁ φονεύς τῶν τέκνων σου ἐνήρησα,
ἤθελες εἶπη πάντως, ὅτι βλασφημεῖς
κατὰ τοῦ Πολυφόντου ἀγνωμόνως.

ΜΕΡΟΠΗ.

Τί;

Εἰπέ.

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ.

Μερόπη, ἄκουσον. Πρὸ δεκαεξ
ἐτῶν συζῶμεν ἤδη, ἀλλὰ ἄτεκνον
ἀπέδειξαν τὸν γάμον οἱ θεοὶ ἡμῶν.
Ἐγγὺς τὸ γῆρας, καὶ τὸ μέλλον ἄδηλον.
Παλίνστροφος ἡ τύχη εἶνε ἀγνωστον
ποιίας περιπετείας εἰς κλονούμενον
καὶ ἄλλως θρόνον καὶ εἰς φιλοτάραχον

προετοιμάζει χώραν. Τούτων ἔνεκα
ἀπάντων νέον υἱοθέτησά τινα,
ὄν καὶ τοῦ θρόνου ὄρισα διάδοχον.

ΜΕΡΟΠΗ.

ὦ! σὲ συγχαίρω, βασιλεῦ, καὶ μετ' ἐμοῦ
κ' ἡ Μεσσηνία σὲ συγχαίρει βέβαια
διὰ τὴν εὐτυχίαν τὴν ἀπρόοπτον
τοῦ ἀπρόοπτου τούτου βασιλόπαιδος.
Καὶ εἰν' ἐδῶ ὁ νέος ὁ τρισευτυχής;

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Λεῖπει μακρὰν ὁ βασιλόπαις, ἄνασσα,
κ' ἐσχάτως μόλις ἀνεκάλυψα αὐτὸν
ὡς κεκρυμμένον καὶ φυγάδα, ἐπειδὴ
ἐντεῦθεν λείπει ἔτη δεκαεξ̄ φυγᾶς.

ΜΕΡΟΠΗ.

Πῶς; ἔτη δεκαεξ̄ φυγᾶς; Τίς εἶνε, τίς;

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Ὁ Αἴπυτος.

ΜΕΡΟΠΗ.

Ὁ Αἴπυτος;

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Ὁ Αἴπυτος,

υἱὸς Κρεσφόντου καὶ Μερόπης.

ΜΕΡΟΠΗ.

Βασιλεῦ, —

Μὲ σκώπτεις, μὲ χλευάζεις, ἄναξ.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Οὐδαμῶς.

ΜΕΡΟΠΗ.

Εἶνε σκληρὸν ἢ χλεύη δυστυχοῦς μητρὸς.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Μερόπη, ὦ Μερόπη! δὲν σὲ σκώπτω, ὦ!

μὰ τοὺς θεούς, δὲν σὲ χλευάζω· ἄπαγε.

Σοὶ λέγω μετὰ πάσης σπουδαιότητος

κ' ἐνόρκως, ὦ Μερόπη μου: ὁ Αἴπυτος

υἱὸς θετὸς μου εἶνε καὶ διάδοχος.

Τοὺς ἀθανάτους μάρτυρας τοῦ λόγου μου

θεοὺς ἐπικαλοῦμαι.

ΜΕΡΟΠΗ.

Ἄν, ὦ βασιλεῦ,

χλευάζης, εἶν' ἢ χλεύη σου θανάσιμος.

Ἄλλ' ἂν σπουδάξης, ὦ! ἂν ἀληθεύωσιν

οἱ ἐνορκοὶ σου λόγοι, τίς θνητός, θεοὶ

ἀθάνατοι, μεγάλοι, ἐδοκίμασε

τὴν δόξαν, τὴν χαρὰν, τὴν εὐτυχίαν μου;

Λοιπὸν θὰ ἔλθης, θὰ σὲ ἶδω τὸ λοιπὸν,

κ' εἰς ταύτας θὰ σὲ σφίγξω τὰς ἀγκάλας μου,

τεταλαιπωρημένε, πολυπλάνητε,

ἔρημε, ξένε, ἀπροστάτευτε υἱέ,

ὦ ὄρφανόν μου τέκνον! — Πολυφόντα μου,

ἀγαπητέ μου σύζυγε καὶ βασιλεῦ!

σ' ἠδίκουν δυσπιστοῦσα ἢ ἀχάριστος

καὶ παραλόγως σ' ἐβλασφήμουν. Σύγγνωθι.
Ἐκ ταύτης τῆς στιγμῆς εἰς λήθης ἄβυσσον
τὸ παρελθὸν ἐρρίφθη. Ἀπὸ σήμερον
ἀρχίζει νέος βίος, νέος κόσμος. ὦ,
εἶπέ, τί θέλεις; τί εἰς ἀνταπόδοσιν
μικρὰν τοσαύτης εὐτυχίας δύναται
νὰ πράξῃ ἡ εὐγνώμων μήτηρ;

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Μᾶλλον ἢ
ἠγαπημένη σύζυγός μου, λέγε.

ΜΕΡΟΠΗ.

Ναί,
οὐχ' ἦττον ἀγαπῶσα, Πολυφόντα μου
ἠγαπημένε!

[ρίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας του].

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Πολυφόντ'—ἄλλοίμονον—
ἠγαπημένε διὰ τὴν Μερόπην, ναί,
ἀλλὰ διὰ τοὺς Μεσσηνίους μισητέ!

ΜΕΡΟΠΗ.

Ὡς πρὸς αὐτοὺς ἠσύχαζε. ὦ! δάκρυα
χαρᾶς κ' εὐγνωμοσύνης θὰ ὑγράνωσι
τοὺς ὀφθαλμούς των, ὅταν τὴν γενναίαν σου
ἀκούσουν πράξιν.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Πόσον ἡ καρδιά σου

σὲ ἀπατᾷ, Μερόπη! Ἀπατᾷσαι, ἂν νομίζης, ὅτι ἡ γενναία πράξις μου νὰ μεταβάλῃ δύναται τὴν ἔμφυτον κακίην καὶ τὸ μῖσος τοῦ λαοῦ αὐτοῦ. Ἀγνώμων φύσει εἶνε καὶ ἀναίσθητος καὶ πᾶς μὲν ἕτερος λαός, πρὸ πάντων δὲ τῆς Μεσσηνίας. Ἐὰν σήμερον ἐμέ, αὔριον θὰ μισῶσι σέ, μεθαύριον τὸν Αἴπυτον, καὶ καθεξῆς. Ἐξ ἅπαντος ἀνάγκη νὰ μισῶσι καὶ διώκωσιν ἓνα τινὰ ὑπέροχον, πρὸ πάντων δὲ τὸν ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ ἱστάμενον.

ΜΕΡΟΠΗ.

Ὡς πρὸς αὐτούς, ὦ ἀναξ, ἔσο ἡσυχος. Τῶν Μεσσηνίων ὁ λαός με ἀγαπᾷ ἀνεξαιρέτως, ὅστις φύσει ἀγαθός κ' εὐγνώμων, ἀναξ, εἶνε καὶ εὐαίσθητος, ἂν μόνον τὸν γνωρίζῃ τις καὶ ἐννοῇ. Ὡς πρὸς αὐτούς ἡσύχαζε. Κατ' ὄνομα τοὺς ἀρχηγούς γνωρίζω ἓνα ἕκαστον. Ἄν εἰς μου λόγος δύναται εἰς θύελλαν ν' ἀναστατώσῃ τὸν λαόν, ἐν νεῦμά μου νὰ κατευνάσῃ δύναται τὴν θύελλαν. Καὶ τέλος πάντων, ἂν εἰς τὴν ἀπόνοιαν καὶ φθᾶσῃ τις κατὰ τοῦ βασιλέως του

μικρόν τι νὰ τολμήσῃ, ἔχει μὲ ἐμέ,
μὲ τὴν Μερόπην ἔχει, σὲ ὑπόσχομαι,
εἰς τὸ ἐξῆς νὰ κάμνη.

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ.

Τύχη ἀγαθῆ.

[Ὁ Πολυφόντης ἐξέρχεται τῆς σκηνῆς.]

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΜΕΡΩΠΗ.

Ποία χαρὰ καὶ ποία εὐτυχία μου!
Ὁ Αἴπυτος θὰ ἔλθῃ, εἰς τὰνάκτορα
θὰ ἔλθῃ τοῦ πατρός του ὁ ἐξόριστος
υἱός. Τὸ τέκνον ἄγνωστον τὴν ἄγνωστον
μητέρα του θὰ ἴδῃ, καὶ τὸ τέκνον τῆς
θὰ ἴδ' ἢ μήτηρ, καὶ θὰ ἐναγκαλισθῇ,
καὶ εἰς τὸν μητρικὸν λαβοῦσα κόλπον τῆς
μὲ δάκρυα θὰ βρέξῃ. Κρύψον τὴν χαρὰν,
Μερόπη, ἕως τότε. Οἱ ἀθάνατοι
θεοὶ φθονοῦσι τῶν ἀνθρώπων τὴν χαρὰν.
Μὴ σκίρτα, ἀλλ' ἡσύχασον, καρδία μου
ταλαίπωρ', ἕως τότε, ἔνδον τὴν χαρὰν
ὡς τιμαλφὲς κειμήλιον φυλάττουσα
ἐκ τῶν ὀμμάτων τῆς βασιλίσσης τύχης. Ἄν
νὰ δράμω ἡδυνάμην εἰς τοὺς Αἰτωλοὺς
ἐγὼ αὐτὴ ἀμέσως. Ἀλλὰ πῶ, καὶ πῶς,

καὶ διὰ τίνος ὁδηγοῦ γινώσκοντος
τὸ κεχυμένον ἄσυλον τοῦ τέκνου μου;
Ὁ Πολυφόντης ἔπειτα—; Ὅχι· ἐγὼ
ἔδῶ νὰ μένω μᾶλλον εἶν' ἐπάναγκες.
Ἐκεῖ πλησίον τοῦ Αἰπύτου ἄγρυπνος
ἵσταται φύλαξ καὶ προστάτης πάντοτε
ὁ γηραιὸς Λυκόρτας, τοῦ Κρεσφόντου, φεῦ!
πιστὸς θεράπων καὶ φυγᾶς, συμμέτοχος
τῆς τύχης τοῦ υἱοῦ μου τῆς σκληρᾶς. Πλὴν τίς
ταράττει τὴν καρδίαν μου ἀόριστος
ἀλλὰ φρικώδης φόβος! Ὅσον αἰ στιγμαὶ
τῆς δυστυχίας φεύγουσι κ' ἐγγύτερον
ἢ ὥρα φθάνει τῆς εὐδαιμονίας μου,
τόσον ὁ φόβος κυριεύει τὴν δειλὴν,
τὴν τρέμουσαν καρδίαν μου. Σεῖς, ὦ θεοὶ
ἀθάνατοι, μεγάλοι, παντοδύναμοι,
ἢ δυστυχῆς σᾶς ἱκετεύω μήτηρ, σεῖς
τὴν κεφαλὴν τοῦ ὀρφανοῦ μου σκέπετε.

[Καταπετιάννυται ἡ αὐλαία.]

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

[Αΐθουσα ἀνακτόρων. Ἄγαλμα Διὸς καὶ θωμὸς πρὸ τοῦ ἀγάλματος.
Παρά τὸν θωμὸν κείται ἡ ἱκετηρία τοῦ Αἰπύτου.]

ΑἰΠΥΤΟΣ.

Σᾶς βλέπω πάλιν, ζοφερά, αἰμόφυρτα
ἀνάκτορα, κ' οἱ πόδες μου τὸ ἔδαφος
πατοῦσιν, ὅπου τοῦ Κρεσφόντου ἄλλοτε
τὸ αἶμα καὶ τῶν τέκνων ἔρβρυσεν αὐτοῦ,—
σκηνὴ φρικώδης, ἥτις ὡς ἀνάμνησις
κακοῦ ὀνειρίου εἰς τὴν φαντασίαν μου
ἔκτοτε μένει. Πῶς, θεοὶ ἐφέστιοι,
ἐνιαυτοὺς τοσοῦτους ὑπομένετε
τὸν δολοφόνον τοῦ Κρεσφόντου τύραννον
καὶ ἄρπαγα τοῦ θρόνου του, τὰ ἔδη σας
νὰ βεβηλώνη ταῦτα; Καὶ σύ, ἄνασσα,
ἠνέχθης καὶ ἀνέχεσαι τὸν μιαρὸν

τῶν τέκνων σου φονέα τῶν Ἡρακλειδῶν
 τὸν θρόνον νὰ κατέχη, καὶ τὴν κοίτην τοῦ
 Κρεσφόντου νὰ μολύνη! Γύναι δυστυχής!
 Ποῦ ἄρα εἶνε; Δὲν τὴν εἶδα πώποτε.
 τὸ πρόσωπόν της μ' εἶνε πάντῃ ἀγνωστον
 καὶ ὅμως πόσον ἡ καρδία μου διψᾷ
 τῆς γυναικὸς τὴν θέαν ταύτης! Πλὴν σφραγίς
 σιγῆς μυστηριώδης ἅς καλύπτῃ νῦν
 κ' ἐμὲ καὶ τὸν σκοπὸν μου καὶ τὸ ὄνομα,
 διότι μία λέξις ἀπερίσκεπτος
 νὰ ματαιώσῃ πάντα εἶνε κίνδυνος.
 Ἐν ὅσῳ δ' εἰς τὴν θήκην του τὸ ξίφος μου,
 καὶ τ' ὄνομά μου ἔστω εἰς τῶν σπλάγχχνων μου
 τὰ βάθη κεκρυμμένον, καί, τὸ ξίφος μου
 γυμνὸν ὀπτόταν τὴν καρδίαν τοῦ σκληροῦ
 τυράννου πλήξῃ, τότε εἰς τὰ ὤτά του
 συγχρόνως ἅς βροντήσῃ ὡς ἐκ κεραυνοῦ.
 καὶ τ' ὄνομά μου.

[Ἀκούσας εἰσερχόμενον τὸν Πολυφόντην ἔρχεται πρὸς τὸν βωμόν, ὃν ἐναγ-
 καλίζειται, ἀναλαβὼν καὶ κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα τὴν ἱκετηρίαν.]

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΑΙΠΥΤΟΣ καὶ ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ μετὰ δορυφόρων.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Εἶσαι σὺ ὁ νέηλυς
 ἐξ Αἰτωλίας ξένος;

ΑΙΗΤΟΣ.

Ναί.

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ.

Πῶς λέγεσαι;

ΑΙΗΤΟΣ.

Καλοῦμαι Τηλεφόντης.

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ.

Μὲ ἐζήτησας.

Τί θέλεις;

ΑΙΗΤΟΣ.

Βασιλεῦ, τὴν προστασίαν σου.

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ.

Τὴν προστασίαν οἶκοθεν ἢ στέγη μου
παρέχ' εἰς πάντα ξένον ἰκετεύοντα,
ἀλλ' ἄνευ ὄπλων. — Λάβετε τὸ ξίφος του.

[Νεβεί πρὸς τοὺς δαρυφόρους, οἵτινες λαμβάνουσι τὸ ξίφος τοῦ Αἰήτου.]

ΑΙΗΤΟΣ.

Ἰκέτης, ἀναξ, ναί, τὴν προστασίαν σου
ἐπικαλοῦμαι κινδυνεύων.

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ.

πῶς; Εἰπέ.

ΑΙΗΤΟΣ.

Μόνος πρὸς μόνον νὰ λαλήσω δύναμαι;

[Ὁ Πολυφώντης νεύει πρὸς τοὺς δαρυφόρους, οἵτινες ἐξέρχονται τῆς σκηνῆς.]

Εἰπέ μοι πρῶτον, βασιλεῦ, ἂν ἀσφαλῆς
ἐνταῦθα εἶμαι;

ΜΕΡΟΠΗ.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Ξένε, τί ἐρώτησις ;
 Ἐὰν ἐγγὺς τοῦ βασιλέως ἀσφαλῆς
 δὲν εἶσαι, τότε ποῦ λοιπόν ;

ΛΙΠΤΟΣ.

Ἐχω ἐχθροὺς
 τοὺς Μεσσηνίους ὅλους.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Οὐδὲ τρίχα σου
 κανεῖς δὲν θὰ ἐγγίση, σοὶ ὑπόσχομαι.

ΛΙΠΤΟΣ.

Ὅς ἐκ τῶν Μεσσηνίων εἶμαι ἀσφαλῆς
 ἐνταῦθα μᾶλλον, ναί· ἀλλὰ πλειότερον
 τῶν Μεσσηνίων ἔχω τὴν βασίλισσαν
 ἐχθράν, ἐχθράν θανάσιμον καὶ ἄσπονδον,
 καὶ ὡς ἐκ ταύτης εἶμ' ἐνταῦθα ἥμιστα,
 ὦ Πολυφόντα, ἀσφαλῆς.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Δὲν ἐννοῶ
 τί λέγεις, ξένε. Εἶσαι, σ' εἶπα, ἀσφαλῆς.
 Εἶπὲ τί θέλεις, καθαρὰ καὶ σύντομα.

ΛΙΠΤΟΣ.

Εἶχες ἐχθρὸν τὸν Αἴπυτον, ὦ βασιλεῦ,
 υἷον Κρεσφόντου καὶ Μερόπης.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Ἐντελῶς

ἠγνόουν τοῦτο, ξένε, καὶ τὸ ἀγνοῶ
καὶ τῶρ' ἀκόμη.

ΛΙΠΥΤΟΣ [πρὸς ἑαυτόν.]

Ἄ! μὲ ὑποπτεύεται.

[γεγωνὸς πρὸς τὸν Πολυφόντην.]

Εἰς Αἰτωλίαν δολοφόνους ἔπεμψας
διὰ νὰ θανατώσωσι τὸν Αἴπυτον.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Ἐγώ; τί λέγεις;

ΛΙΠΥΤΟΣ.

Ὅλοι ὅι Μεσσήνιοι
γνωρίζουν τοῦτο, βασιλεῦ.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Αἶ, βέβαια

κ' ἡ Μεσσηνία δὲν εἶνε ἀδύνατον
νὰ περιέχη ψεύστας ἀναιδεῖς, ὡς σύ,
καὶ συκοφάντας.

ΛΙΠΥΤΟΣ.

Ἐννοῶ τὴν ἄρνησιν.

Ὡς ἀγνωστος καὶ ξένος σ' εἶμαι ὑποπτος,
κ' εὐλόγως. Ἄλλ' ἂν ἦνέ τις καθ' ἅπασαν
τοῦ Πέλοπος τὴν νῆσον ἄνθρωπος, εἰς ὃν
νὰ ἐκμυστηρευθῆς τὰ πάντα δύνασαι
ἀφόβως, ἀκινδύνως, ἀναξ, εἴμ' ἐγώ.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Ἢ σὺ παράφρων εἶσαι, ξένε, ἢ ἐγώ.

ΛΙΠΙΤΟΣ.

Οὐδείς ἡμῶν δὲν εἶνε ὅ,τι φαίνεται.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Σὲ ὑπομένω ἤδη ὦραν ἰκανήν.

ΛΙΠΙΤΟΣ [πρὸς ἑαυτόν.]

Ἐνιαυτοὺς ἐγώ.

[Γεγωνὸς πρὸς τὸν Πολυφόντην.]

Τὰ πάντα λύονται

μὲ ἓνα μόνον λόγον, τὸν ἀκόλουθον:

Ἐφόνευσά τὸν Αἴπυτον.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Εἶν' ἀληθές;

ΛΙΠΙΤΟΣ.

Τοῦ Πολυφόντου δὲν ὑπάρχει ὁ ἐχθρός,
ὦ ἀναξ, ἐν τοῖς ζώσιν.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Ἡ μὲ ἀπαταῆς,

ἢ ἀξιὸς ἀγχιόνης εἶσαι, βάρβαρε.

ΛΙΠΙΤΟΣ.

Οὔτε τὸ ἐν οὔτε τὸ ἄλλο. Πανταχοῦ
γῆς ζήτησον τὸν Αἴπυτον. Ἄν εὕρηθῃ
ζῶν, τὸν ἀπατεῶνα εἰς τὰς χεῖράς σου
ἔχεις ἐμέ.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Ἦ μῆτερ διατυχής!—Καὶ τί
σοὶ ἔπταισε, κακοῦργε, τὸ μειράκιον;

ΑΙΠΤΟΣ.

Ἦτο ἐχθρός σου. Τοῦτα μ' ἤρκει, βασιλεῦ.

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ.

Ἦτο θετὸς υἱός μου καὶ διάδοχος.

ΑΙΠΤΟΣ.

Υἱὸς ἦν τοῦ Κρεσφόντου καὶ διάδοχος
τῆς τύχης μόνον τοῦ Κρεσφόντου ἀξίος.

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ.

Εἶσαι θρασὺς κακοῦργος.

ΑΙΠΤΟΣ.

Καὶ ἀγνώμων σύ.

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ.

Πῶς θὰ τάκούσῃ ἡ Μερόπη, ὦ θεοί!

Ἐδῶ θὰ μένης, ξένε, ὑπὸ φύλαξιν,

ἕως τὰ πρᾶγμα τοῦτο ἐξακριβωθῇ.

Οὐαὶ εἰς σέ, ἂν ἀληθεύης, βάρβαρε.

[Ὁ Πολυφόντης ἐξέρχεται τῆς σκηνῆς.]

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΑΙΠΤΟΣ.

Ἄλλ' ἂν δὲν ἀληθεύω, τύραννε, οὐαὶ

εἰς σέ!—ὦ, ποί' ἀπάτη καὶ ὑπόκρισις!

Τί πλάσμα καὶ τῶν λόγων καὶ τῶν τρόπωντου!

Ἄν ὁ Κρεσφόντης ἔζη καὶ ἐμάνθανε

τοῦ τέκνου του τὸν φόνον, θλίψιν ἔμελλε

νὰ δείξη πλειοτέραν; Οἴκτου ἄξιον
 τὸ μεγαλεῖον καὶ ἡ δόξα τῶν θνητῶν,
 ἀφ' οὗ τοῦ δόλου καὶ τῆς ὑποκρίσεως
 εἶν' ἀμοιβή! Δὲν βλέπεις; καὶ ἐγὼ αὐτὸς
 ἐνταῦθα μόλις εἰσελθὼν ὑποκριτῆς
 καὶ ψεύστης ἐγενόμην. Τὸν ἀέρα τις
 καὶ μόνον ἀναπνέων τοῦ οἰκήματος
 τῶν δυναστῶν μολύνεται, ἀφ' οὗ προτοῦ
 τὴν κλίμακ' ἀναβαίνων εἰς ἐκάστην τῶν
 βαθμίδων ἀνὰ μίαν πάσας ἐκδυθῆ
 τὰς ἀνθρωπίνας ἀρετάς. Τῶν Αἰτωλῶν
 ἐλεύθερα βουνά, σὰς ἐπεθύμησα.
 Ἐδῶ δυσκόλως ἀναπνέω· ὁ ἀήρ
 ἐδῶ μὲ πνίγει. ὦ, ποῦ εἶσαι, ξίφος μου,
 ποῦ εἶσαι; Σὺ δὲν ἔμαθες νὰ ψεύδεσαι,
 δὲν ἐδιδάχθης σὺ νὰ ὑποκρίνεσαι.
 Γυμνὴ ἐκ τῶν χειλέων ἡ ἀλήθεια
 ἐξέρχεται ἐκείνου, ὅστις, ξίφος, σὲ
 γυμνὸν κραδαίνει εἰς τὴν δεξιὰν αὐτοῦ!

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΑΙΠΥΓΟΣ καὶ ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ μετὰ δορυφόρων.

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ πρὸς τοὺς δορυφόρους.

Τὸν ξένον τοῦτον, ὅστις παρὰ τὸν βωμὸν
 ἐκάθισεν ἰκέτης τῆς οἰκίας μου,

φρουροί, σὰς παραδίδω. Ὑπὸ φυλακὴν
 τηρεῖτε τοῦτον αὐστηράν. Ἡ κεφαλὴ
 αὐτοῦ μοι εἶνε ἱερά, εἰς τὸν βωμὸν
 ἐν ὧσιν μένει τοῦ ξενίου μου Διός.
 Σεβάξεσθε παρόντα· δραπετεύοντα
 κωλύσατε ἐν βίᾳ. Ἔστε ἄγρυπνοι.

[Ὁ Πολυφόντης ἐξέρχεται. ΜΕΤΑΣΚΕΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ.]

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

[Αἰθουσα τῶν ἀνακτόρων ἀνευ τοῦ βωμοῦ, ὅπως καὶ ἐν τῇ πρώτῃ πράξει.]

ΜΕΡΟΠΗ καὶ ΕΥΡΥΜΕΛΗ.

ΜΕΡΟΠΗ.

Τί ἔχεις, Εὐρυμέδῃ; Πόθεν ἡ σπουδὴ
 κ' ἡ ταραχὴ ἡ τόση σου;

ΕΥΡΥΜΕΛΗ.

ὦ ἄνασσα,

ὦ χήρα τοῦ Κρεσφόντου πολυστένακτε,
 καὶ μητὲρ τοῦ Αἰπύτου δυστυχῆς!

ΜΕΡΟΠΗ.

Θεοί!

ΕΥΡΥΜΕΛΗ.

ὦ τῶν Ἡρακλειδῶν μοιραία κάθοδος,
 ἀπαίσιος ὕδρῖα, ὅθεν ἔλαβε
 τῆς Μεσσηνίας ὁ Κρεσφόντης τὸν λαχρὸν,
 λαχρὸν εἰς τὴν Μερόπην μου ἀπαίσιον!

ΜΕΡΟΠΗ.

ΜΕΡΟΠΗ.

Δὲν ἀναπνέω. Εὐρυμέδῃ, λάλησον.
Μὴ ὁ υἱός μου—;

ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

Τοῦ υἱοῦ σου, ἄνασσα,
τὸ ἄσυλον Αἰπύτου ἀνεκάλυψεν
ὁ τύραννος.

ΜΕΡΟΠΗ.

Ναί, τὸ γνωρίζω, γηραιά.

ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

Ἄλλὰ γνωρίζεις, ὅτι καὶ ἐξέπεμψεν
εἰς Αἰτωλίαν δαλοφόνους κατ' αὐτοῦ;

ΜΕΡΟΠΗ.

Τίς κατὰ τίνας; Λέγε.

ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

Κατὰ τίνας τίς;

Ὁ ἀπηνῆς τῶν Μεσσηνίων τύραννος
κατὰ τοῦ βασιλόπαιδος, ὃν ὁ λαὸς
λατρεῖει ὡς ἡμίθεον καὶ ἥρωα,
ὁ τοῦ ἀνδρός σου καὶ τῶν τέκνων σου φονεὺς
κατὰ τοῦ μόνου θύματος, τὰς φονικὰς
ὅπερ ἐσώθη χειρὰς του, διαφυγόν,
τοῦ θρόνου ὁ παράνομος σφετεριατῆς
κατὰ τοῦ κληρονόμου τοῦ νομίμου του,
ὁ Πολυφάντης κατὰ τοῦ Αἰπύτου σου!

ΜΕΡΟΠΗ.

Τὸν Πολυφόντην ἀδικεῖς ὑβρίζουσα
τὸν σύζυγόν μου. Εἶνε ἀνεπίδεκτος
τοιούτου κακουργήματος ὁ ἀγαθὸς
τοῦ βασιλέως χαρακτήρ.

ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

Συγχώρησον

τὴν τόλμην εἰς τὴν δούλην σου καὶ γηραιάν,
ὦ ἄνασσα, τροφόν σου, ἃν ἐξίσταται
μετ' ἀπορίας πρὸς τῶν αἰσθημάτων σου
τὴν νέαν ταύτην καὶ ἀπρόοπτον τροπὴν.
Τοὺς λόγους μου ἐθάῤῥουν, ὅτι ἤκουεν
ἡ χήρα τοῦ Κρεσφόντου κ' ἡ φιλόστοργος
τοῦ ὄρφανοῦ Αἰπύτου μήτηρ. Ἡ γυνὴ
τοῦ Πολυφόντου αἴφνης μ' ἀποκρίνεται.

ΜΕΡΟΠΗ.

Δὲν ἦτο, Εὐρυμέδη, ἡ καρδία μου
δοχεῖον μίσους· σεῖς τὴν κατεστήσατε
μὲ τὰς διαβολὰς σας οἱ Μεσσήνιοι.
Τὸ πᾶμα τοῦ δοχείου τούτου μάθετε
ὅτι ἐσχάτως χεῖρ σοφὴ ἀφῆρεσε,
καὶ ἐξητμίσθη ἀπὸ τῆς καρδίας μου
τοῦ μίσους ἢ πικρίας ἢ φαρμακερά,
ὅση διὰ τοσοῦτων εἰς αὐτὴν ἐτῶν
ἐνεσταλάχθη. Ἀπὸ τότε νέον φῶς

φωτίζει τὴν καρδίαν μου, καὶ νέον πῦρ
ὡς ἐκ βωμοῦ ἐκ ταύτης ἀναφλέγεται,
ὁ ἔρωσ, ἡ ἀγάπη. Μὴ μὲ τὴν πνοὴν
τῶν ἐμπαθῶν διαβολῶν σας σβέσητε
τὸ φῶς μου, καὶ μὲ τὴν χολὴν τοῦ μίσους σας
τὸ πῦρ μου. Ὅστις λέξιν εἶπη τοῦ λοιποῦ
κατὰ τοῦ Πολυφόντου, εἶναι ἄσπονδος
ἐμοῦ ἐχθρός.

ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

Μοὶ ἐπιβάλλει σιωπὴν
ὁ αὐστηρός σου λόγος, ἀλλ' ἡ συμφορὰ
τὸ χρέος νὰ λαλήσω, ὦ βασίλισσα.
Ἄν προοικονομοῦσα τὴν καρδίαν σου
τὴν μητρικὴν, περὶ κινδύνου ἐμελλον
νὰ σοὶ λαλήσω πρὸ μικροῦ, ἀνάγκη νῦν
νὰ σοὶ λαλήσω περὶ δυστυχήματος.
Μερόπη, λύσον τὸν πυκνὸν ἐπίδεσμον,
δι' οὐ τοὺς ὀφθαλμούς σου περιέδεσαν,
ἵνα τυφλὴ μὴ βλέπῃς τὴν ἀλήθειαν.
Ὁ Πολυφόντης δολοφόνους ἐπεμψεν
εἰς Αἰτωλίαν κατὰ τοῦ Αἰπύτου σου
πρὸ μηνὸς ἤδη, οἵτινες—

ΜΕΡΟΠΗ.

τὸν Αἰπυτον
εἰς Μεσσηνίαν, Εὐρυμέδη, φέρουσιν
ἐδῶ κατ' ἐντολὴν τοῦ βασιλέως σου.

ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

νεκρόν;!

ΜΕΡΟΠΗ.

Εὐφήμει, ζῶντα καὶ τιμώμενον.
Ὁ Πολυφόντης, μάθε, Εὐρυμέδη μου,
τὸν Αἴπυτον διάδοχον τοῦ θρόνου του
υἰοθετήσας ὤρισεν.

ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

ὦ τάλαινα

Μερόπη, ἡπατήθης ἀποτρόπαιον
σοὶ εἶπαν ψεῦδος.

ΜΕΡΟΠΗ.

Γύναι, μ' ἐβεβαίωσεν
ἐνόρκως περὶ τούτου—

ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

τίς;

ΜΕΡΟΠΗ.

ὁ βασιλεύς.

ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

Κ' ἐγὼ λοιπὸν ἡ δούλη, ἥς ἐν νεῦμά του
νὰ κόψη τὰς ἡμέρας δύναται, ἐγὼ
σοὶ λέγω, ὅτι ψεύδεται καὶ ψευδορκεῖ
ὁ βασιλεύς, Μερόπη. Ἄν τὸν Αἴπυτον
υἰοθετῶν σπουδαίως κληρονόμον του
ὁ βασιλεύς ἐσκόπει καὶ διάδοχον
τοῦ θρόνου νὰ ὀρίσῃ, ἤθελεν εἰς σέ

καὶ μόνην εἶπη τοῦτο; Εἰς συνέλευσιν
 τοὺς Μεσσηνίους πάντας ἢ τοὺς γέροντας
 τοῦλάχιστον, ἢ καὶ τοὺς ὁμοφύλους του
 νὰ συγκαλέσῃ Δωριεῖς δὲν ἔπρεπε,
 κ' ἐνώπιον αὐτῶν πανδήμως τ' ὄνομα
 προφέρων τοῦ Αἰπύτου, τὴν ἀπόφασιν
 καὶ πρᾶξίν του νὰ προκηρύξῃ; Διὰ τί
 ὁ βασιλεὺς, Μερόπη, δὲν τὸ ἔπραξε;
 Τὸ ἀγνοεῖς, καὶ διὰ τοῦτο σιωπᾶς.
 Ἐγὼ νὰ σοὶ τὸ εἶπω. Οἱ Μεσσήνιοι
 βαρέως φέρουν ἐπὶ τοῦ τραχήλου των
 τῆς τυραννίας τοῦ ἀνδρός σου τὸν ζυγόν.
 Τῶν Δωριέων τῶν δορυκτητόρων μας
 ὁ ἀριθμὸς, ὁ πλοῦτος καὶ ἡ δύναμις
 ἢ ἐκ τῶν ὄπλων ὅσημέρ' ἐκπίπτουσα
 μαραίνεται· πλὴν τόσω μᾶλλον αἶρεται
 τοῦ δουλωθέντος Μεσσηνιακοῦ λαοῦ
 ὁ ἀριθμὸς, ὁ πλοῦτος καὶ τὸ φρόνημα
 πρὸ πάντων. Ἐν καὶ μόνον φλέγει αἴσθημα
 τῶν Μεσσηνίων τὰς καρδίας, τὸν ζυγόν,
 διὰ τοῦ Πολυφόντου ὃν οἱ Δωριεῖς
 βαρὺν ἐκ νέου ἐπὶ τοῦ τραχήλου των
 ἐπέθεσαν, ἐκ νέου ν' ἀποσεῖσωσι.
 Πλὴν τοῦ τυράννου, ὅχι καὶ τοῦ θρόνου του
 ἀνατροπὴν ζητοῦσιν οἱ Μεσσήνιοι.

Ἐάν τὴν τυραννίαν ἀποστρέφονται,
τὴν ἀναρχίαν ἔτι μᾶλλον τρέμουσιν.
Ἡ βασιλεία δι' αὐτοὺς ἢ πατρικὴ
εἶν' ἱερὰ ἰδέα. Οἱ Μεσσήνιοι
δὲν θέλουν βασιλέα ἑνὸς κόμματος,
ἀλλὰ τῆς Μεσσηνίας, ὄχι τύραννον
διχάζοντα τὸ ἔθνος εἰς κατακτητὰς
ἀργούς καὶ φυγοπόνους, καὶ εἰς Εἰλωτας,
ἀλλὰ κοινὸν πατέρα, περικλείοντα
κοινῶς τοὺς πάντας δι' ἀγάπης πατρικῆς
καὶ προστασίας· μ' ἓνα λόγον θέλωσι
τοιούτον βασιλέα, οἷος ὁ κλεινὸς
Κρεσφόντης ἦτο, καὶ ὁποῖος ἔμελλεν
ὁ Αἴπυτος νὰ ᾔηε. Ἴδου διὰ τί
τῆς Μεσσηνίας ὁ λαὸς τὸ ὄνομα
λατρεύει τοῦ Αἰπύτου, καὶ τὸ τῆς μητρὸς
αὐτοῦ Μερόπης. Ταῦτα πάντα ἀκριβῶς
ὁ τύραννος γνωρίζει, καὶ φοβούμενος
ἀπαύστως τοῦ λαοῦ τὴν ἐπανάστασιν,
ἤλπισεν, ὅτι τῆς ἐπαναστάσεως
ἐκσπᾶ τὰς ρίζας, τὸν μὲν Αἴπυτον μακρὰν
δολοφονῶν, ἐνταῦθα μεταπέιθων δὲ
σὲ δι' ἀπατηλῶν του ὑποσχέσεων,
καὶ διὰ σοῦ τὸ μῖσος παύων τοῦ λαοῦ
τὸ κατ' αὐτοῦ καὶ συνδιαλλαττόμενος.

Τῶν λόγων τῶν ψευδῶν του κ' ὑποσχέσεων,
τῶν δόλων, τῆς ἀπίστου του πολιτικῆς
ἰδοῦ τίς ἢ αἰτία καὶ τίς ὁ σκοπός.

ΜΕΡΟΠΗ.

Εἶνε φρικτὴ τῶν λόγων σου ἡ ἔννοια.

ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

ἀλλ', ὅπως βλέπω, ἀσθενὴς ἡ δύναμις.

ΜΕΡΟΠΗ.

Καὶ τί νὰ πράξω θέλεις; ὦ, τί δύναμαι
κατὰ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς δολιότητος
ἢ ἀσθενὴς, ἢ εὐπίστος ἐγὼ γυνή;

ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

Τί δύνασαι; Νὰ σβέσης τῆς συζυγικῆς
ἀγάπης σου τὸ νέον πῦρ, τὸ νέον φῶς,
καὶ μήτηρ πάλιν, μήτηρ, ὅπως πρότερον,
νὰ γίνης.

ΜΕΡΟΠΗ.

ὦ! τὸ πῦρ μου τοῦτο καὶ τὸ φῶς
τὰ μητρικὰ μου σπλάγχνα πάντοτ' ἔτρεφον.
Καὶ ἤμην κ' εἶμαι μήτηρ.

ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

Μήτηρ δυστυχῆς!

ΜΕΡΟΠΗ.

Μὲ κρύπτεσαι, μὲ κρύπτεις τι ἀπαίσιον.
ὦ Εὐρυμέδη, σ' ἐξορκίζω, λάλησον.

ΕΥΓΥΜΕΔΗ.

Ὁ Πολυφόντης δολοφόνους ἔπεμψεν
εἰς Αἰτωλίαν κατὰ τοῦ Αἰπύτου σου!

ΜΕΡΟΠΗ.

Καὶ μὲ τὸ κρύπτεις, ἄσπλαγχνε, καὶ σιωπᾶς;

ΕΥΓΥΜΕΔΗ.

ὦ! πρὸ πολλοῦ ἐλάλουν, ἀλλ' οἱ λόγοι μου
τὴν ἀκοήν σου μάταιοι προσέβαλλον,
διότι ἡ καρδιά σου ἦτο κωφή.

ΜΕΡΟΠΗ.

Δὲν ἦτο μόνον ἡ καρδιά μου κωφή,
οὐδὲ ἡ ἀκοή μου, φεῦ! ὀλόκληρος
ἦμην κωφή, τυφλή, ἀναίσθητος, μωρά.
Τῆς δολερᾶς ἀπάτης διελύθη νῦν
ἡ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου παχυλὴ ἀχλύς,³
καὶ τὴν φρικώδη βλέπω τῶρ' ἀλήθειαν!
Πῶς ἐνεπαίχθην! ὡς παιδίον νήπιον!
Ἐπίστευσα καρδίαν ὅτ' ἠδύνατο
να ἔχη ἀνθρωπίνην, τίς; ὁ τύραννος!
Ἐντὸς τῶν σπλάγχχνων τοῦ θηρίου εὐφλεκτος
ἐπίστευσα σπινθῆρ ὅτι ἐκρύπτετο
γενναίων αἰσθημάτων, ὅτι ὁ σπινθῆρ
ἐξαίφνης ἀνεφλέχθη, καὶ ἐξύπνησεν
ἡ ληθαργοῦσα τέλος εὐγενῆς ψυχῆ.
Τοὺς μυστικούς μου στεναγμούς, ἐπίστευσα,

ἐμάντευσ' ἡ ψυχὴ του, ἀνεκάλυψε
 τῆς κεκρυμμένης μου στοργῆς τὰ δάκρυα,
 κ' ἡ μητρικὴ μου ἀγωνί' ἀντήχησεν
 εἰς τὴν καρδίαν, τίνος; ὦ, μωρὰ ἐγώ!
 εἰς τὴν καρδίαν τοῦ τυράννου τὴν σκληρὰν,
 καρδίαν θηριώδη, ἥτις ἔπιε
 τὸ αἷμα τοῦ συζύγου καὶ τῶν τέκνων μου,
 ἥτις ἀκόμη αἷμ' ἀνθρώπινον διψᾷ,
 τὸ αἷμα τῆς καρδίας μου, τὸ αἷμα, ὦ
 θεοί! τοῦ ὄρφανοῦ καὶ μόνου τέκνου μου!
 Τί, τί νὰ πράξω τώρα; Ποῦ νὰ δράμω; ποῦ
 νὰ εὕρω σωτηρίαν; ποῦ βοήθειαν;
 Τὸ στῆθός μου κτυπᾷ, καὶ ἡ καρδία μου
 ἀγρία τρικυμίας εἶνε θάλασσα,
 ὅπου ὡς σκάφος καταποντιζόμενον
 ● νοῦς μου μάτην κράζει εἰς βοήθειαν.
 ὦ! βοηθήσατέ με, σεῖς θεοί! σεῖς εἰς
 βοήθειάν μου δράμετε. Θεοί, θεοί!
 Ἀπελπισία! Εἶμαι ἀσθενὴς γυνή!
 Τί εἶπα; ἀσθενὴς γυνή; Ὅχι, γυνή
 δὲν εἶμαι πλέον. Αἷμα εἰς τὰς φλέβας μου
 αἰσθάνομαι κοχλάζον νῦν ἀσύνηθες·
 ἡ κεφαλὴ μου καίει· νέα δύναμις
 μὲ κυριεύει ἄγνωστος, ὀρμητικὴ·
 τὰ σπλάγχνα μου καταδιβρώσκει φλόξ πυρός·

ἀγρία δίψα φλέγει τὴν καρδίαν μου
καὶ πυρπολεῖ τὰ χεῖλη μου, δίψ' ἄσβεστος
καὶ θηριώδης, δίψα αἵματος. Γυνὴ
δὲν εἶμαι πλέον, αἰμοδόρε τύραννε!
εἶμαι θηρίον· τρέμε, εἶμαι ἡ γυνὴ
τοῦ Πολυφόντου! Ἄλλ' ἐγὼ παραφρονῶ,
ἐγὼ ἐδῶ εἰς λήρους κατατρίβομαι
καὶ ἀπειλᾶς, θεοί, ἐν ᾧ ὁ Αἴπυτος
μακρὰν μου κινδυνεύει. ὦ! τὸν θάνατον,
αἰῶνα ὄλον, Ἄτλαντα δυστυχιῶν,
ὠκεανὸν δακρῦων, πᾶσα νῦν στιγμή
ἐγκυμονεῖ. Εἰς Αἰτωλίαν πάραυτα,
εἰς Αἰτωλίαν, Εὐρυμέδην. Σπεύσωμεν,
ταχύνομεν, ἐν ᾧ ἔχομεν καιρόν.

ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

Ἀνάγκη πλέον καὶ καιρὸς νὰ δράμωμεν
εἰς Αἰτωλίαν δὲν ὑπάρχει, ἄνασσα.

ΜΕΡΟΠΗ.

Εἰπέ μοι, διὰ τί; ὦ! ἡ καρδία μου
ἐπάγωσεν. Ὅμιλει.

ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

Διὰ τί, θεοί,
νὰ ζῶ ἀκόμη καὶ τὸ φῶς ἡ τάλαινα
νὰ βλέπω τοῦ ἡλίου μὲ ἀφήκατε;

ΜΕΡΟΠΗ [ἀρπάζουσα τὴν Εὐρ. ἐκ τῆς χειρός.]
 Ἄπάνθρωπε, ὀμίλει. Ὁ υἱός μου—; ὦ,
 σ' ἐνόησα. Ἐφόνευσαν τὸν Αἴπυτον!;

ΕΥΓΙΜΕΔΗ.

Ὁ ἀναξ Πολυφόντης ταύτην τὴν στιγμήν
 ξενίζ' εἰς τοῦ Κρεσφόντου τὰ ἀνάκτορα
 τὸν δολοφόνον τοῦ Αἰπύτου.

[Ἡ Μερόπη ἀναπίπτει λιπόθυμος.]

Τάλαινα

τί ἐπραξα, τί εἶπον;—Μῆτερ δυστυχής!

[Καταπετάννεται ταχίως ἡ αὐλαία.]

ἩΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

[Αἴθουσα τῶν ἀνακτόρων. Τὸ ἀγαλμα τοῦ Διὸς καὶ ὁ βωμός. Εἰς τὰ μύχια τῆς σκηνῆς δορυφόροι.]

ΑἰΠΗΤΟΣ [ἀτενίσας ἐκτὸς τῶν παρασκηνίων.]

Ὁ ἥλιος ἐγγίζει εἰς τὴν δύσιν του.
Ἡμέρα ἤδη μία—διὰ τοὺς θεούς,
ἀλλ' ὄχι μία δι' ἐμέ,—ὀλόκληρος
παρῆλθε, καὶ ὡς ἄλλος Προμηθεὺς ἐδῶ.
ἐγὼ δεσμώτης, μένω εἰς τὸν τοῦ Διὸς
βωμόν προσηλωμένος τοῦτον ἄπρακτος.
Τὸ Κράτος καὶ ἡ Βία τοῦ τυράννου δέ,
οἱ δορυφόροι οὔτοι μὲ φυλάττουσιν
ὡς ἐν εἰρικτῇ, ἀναίσθητοι καὶ ἀλαλοὶ
ἀκροαταὶ καὶ θεαταὶ τῆς λύπης μου
καὶ τῆς ἀπελπισίας, ἥτις ὡς ὁ γῦψ
τὰ ἀπλάγχνα μου σπαράσσει καὶ τὰ ἥπῃρ μου

βιβρώσκει. Μάτην ἄρα, Ζεῦ ἰκέσιε,
 ἐκάθισα ἰκέτης παρὰ τὸν βωμὸν
 ἐνταῦθα, ὃν σοι ὁ Κρεσφόντης ἴδρυσε,
 τῆς Αἰτωλίας μάτην τὸν ἐλεύθερον
 ἀφείς ἀέρα, ἦλθον τὴν πολύμοχθον
 πορείαν διανύσας, κ' εἰς τ'ἀνάκτορα
 ἐκλείσθην ταῦτα, ὡς εἰς δεσμοπήριον
 ἐν μέσῳ τούτων τῶν δεσμοφυλάκων μου.
 Ἡ χεὶρ καὶ ἡ καρδία μου πλειότερον
 ἐνταῦθ' ἀπέχει ἀπὸ τοῦ σκοποῦ μου ἢ
 προτοῦ ἐν Αἰτωλία. Οὐδεὶς δύναται
 ἐνταῦθα νὰ εἰσέλθῃ, οὐδὲ δύναμαι
 ἐντεῦθεν νὰ ἐξέλθω πρὸς συνέντευξιν
 τῆς βασιλίσσης. ὦ! ἂν τὴν βασιλίσσαν,
 ἂν τὴν Μερόπην ἅπαξ μόνον ἔβλεπον,
 θεοί!—Ἀπελπισία! Ἴδε πῶς εὐθύς
 τὴν δέησίν μου οἱ θεοὶ εἰσήκουσαν!
 Ἴδου ποίαν Μερόπην μ' ἀποστέλλουσιν!
 Ἐγὼ δὲ—ξένος, ἄνευ ξίφους, ἀοπλος!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΔΙΠΥΤΟΣ καὶ ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Ποῦ εἶσαι, ξένε ;—Ποία εὐγενῆς μορφή,
 καὶ ποία θηριώδης φύσις ἐνδοθεν!

Ἐκρύβη ὑπὸ ῥόδα πλέον ἀνθηρὰ
 νεότητος καὶ κάλλους, πλέον φοβερὸς
 σκορπίος, πλέον ἰοβόλος ἔχιδνα
 ποτέ ;—Τοῦ οἴκου τούτου τὸ κατώφλιον
 οὐδέποτε, ὦ ξένε, βεβηλότεροι
 διήλθον πόδες, οὐδ' ἐσκέπασε ποτὲ
 ἡ σεβασμία στέγη τῶν Ἡρακλειδῶν
 ἰκέτην ξένον, σοῦ ἀνοσιώτερον.
 Ἡ γῆ τῆς Μεσσηνίας ὑπὸ τὸ βαρὺ
 τοῦ φοβεροῦ ἐγκλήματός σου ἄκουσμα
 μέχρι νερτέρων τρέμουσα θέλει σεισθῆ,
 καὶ τὴν ἀνθοῦσαν ὄψιν τῆς νεκρώσιμος
 θέλει καλύψῃ πένθους πέπλος πάραυτα.
 Ἄλλ' οὔτε ἡ Μεσσήνη, οὔτε ὁ βωμὸς
 Διὸς τοῦ ἰκεσίου οὔτος, ἱερὸς
 διὰ τοὺς ξένους καὶ ἀπαραβίαστος,
 τόσον βαρέως φέρει τὴν ἀφόρητον
 σοῦ παρουσίαν, ὅσον ἡ καρδιά μου
 τὴν ἐπαχθῆ σου θεάν. Ξένε, ἄκουσον,
 νὰ σὲ ξενίζη πλέον ἡ οἰκία μου
 παρέχουσά σοι ἄσυλον δὲν δύναται,
 ἀλλὰ οὐδ' ἡ Μεσσήνη. Ἐφθασεν ἡ νύξ,
 ἡ σκέπη τῶν κακούργων καὶ προστάτρια.
 Ὁ Ζεὺς ἐνταῦθ' ἀρκούντως σ' ἐπροστάτευσε.
 Τὸ ἀπὸ τοῦδε εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτὸς

ἀσφάλειαν καὶ προστασίαν ζήτησον.
Ἐξελθ' ἐντεῦθεν. Λόχος δορυφόρων μου
μακρόθεν θέλει ἕως εἰς τὰ σύνορα
τῆς Μεσσηνίας σ' ὁδηγήσῃ ἀσφαλῶς.

ΛΗΠΤΟΣ.

Διὰ νὰ μὲ φονεύσωσιν.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Οὐδεὶς ποτε
θέλει τολμήσῃ τοῦτο παρὰ γνώμην μου.

ΛΗΠΤΟΣ.

Τίς οἶδεν ἂν καὶ ὄχι παρὰ γνώμην σου;
Μὴ ἀγανάκτει οὕτω μὴδ' ἀπόστρεφε
ἀπὸ τοῦ δυστυχοῦς τὴν ὄψιν ξένου σου.
Μία ἡμέρα μόνῃ εἰς τ' ἀνάκτορα
ἐνιαυτῶν σοφίαν μὲ ἐδίδαξε.

Μωρὸς καὶ ἄφρων, ὅστις ἰδιώτης ὦν
τοὺς ἰσχυροὺς εὐεργετεῖ καὶ βασιλεῖς.
Τὸ στήριγμά του εὐλογεῖ εὐγνωμονῶν
ὁ ἀσθενής, ἐν ᾧ ὑπὸ τὸ βάρος του
ὁ ἰσχυρὸς συντρίβει βλασφημῶν αὐτό.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Τὴν γλῶσσαν ἔχεις θρασουτέραν τῆς χειρός,
καχοῦργε. Τῆς οἰκίας, σ' εἶπα, ἔξελθε.

ΛΗΠΤΟΣ [ἐναγκηκλιζόμενος τὸν βωμόν.]

Πρὸς σὲ λοιπὸν καὶ πάλιν, Ζεῦ ἰκέσιε,

Ζεῦ ξένιε τοῦ οἴκου τῶν Ἡρακλειδῶν,
 ἰκέτιδας ὀρέγω χεῖρας καὶ περὶ
 τὸν ἱερὸν βωμόν σου, Ζεῦ, προσφύομαι
 ἔνταῦθα τοῦτον. Ὅ,τι ὁ ἡμίθεος
 Ἀλκείδης, ὁ υἱός σου, πανταχοῦ ζητῶν
 γῆς εὗρηκε, ξενίαν, ἄσυλον ζωῆς,
 καὶ ἄλας, τοῦτο τοῦτο οἱ ἀπόγονοι
 ἐκείνου νῦν εἰς τοῦτον τὸν ἰκέτην σου
 ἐμὲ ἀρνοῦνται,

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ.

Μὴ βλασφήμει.

ΛΙΠΗΤΟΣ.

ἄξενον

τὴν στέγην καθιστῶντες τῶν Ἡρακλειδῶν,
 τῆς ἱερᾶς ξενίας παραβαίνοντες
 τοὺς νόμους,

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ.

Μὴ βλασφήμει.

ΛΙΠΗΤΟΣ.

καὶ τὸν ὄρκον, ὃν

εἰς τὸνομά σου ὤμοσαν τὸ ἱερὸν
 ἀρτίως, ἀθετοῦντες.

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ [σύρων τὸ ξίφος του.]

Παῦσον, βλάσφημε,
 τὰς ὕβρεις παῦσον, πρὶν μὲ ἀναγκάσωσι
 μὲ τὸ δυσῶδες αἱμά σου τὸν ἱερὸν

νὰ βεβηλώσω τοῦτον χῶρον. Ἄσυλον
 ἢ στέγη δὲν σ' ἠρνήθη τῶν Ἡρακλειδῶν,
 οὐδὲ τοὺς τῆς ξενίας ἱεροὺς ἐγὼ
 παρέβην νόμους, οὐδ' ἠθέτησα ποσῶς
 τὸν ὄρκον, ὃν εἰς Δία τὸν ἰκέσιον
 καὶ ξένιον ἐπώμοσα, ἐὰν ἐκῶν
 ἐντεῦθεν νὰ ἐξέλθης σοὶ προέτεινα.
 Ἄν σὺ ἐνταῦθα θέλῃς παρὰ τὸν βωμὸν
 νὰ μένης ἰκετεύων, μένε πάντοτε.
 Ὡὰ μ' ἦνε ἀπεχθὴς καὶ ἀποτρόπαιος
 ἢ θεὰ μιανοῦ ἰκέτου, οἷος σύ,
 ἀλλὰ ἢ κεφαλὴ του θέλει ἱερὰ
 μοὶ ἦνε, ὅπως ἱερὸς ὁ ὄρκος μου.

ΔΙΗΓΤΟΣ [ἀπαλαττόμενος τοῦ βωμοῦ.]

Συγγνώμη, ἀναξ, ἂν ἰκέτης δυστυχῆς
 καὶ κινδυνεύων ἐβλασφήμει πρὸ μικροῦ.
 Ὁ σοβαρὸς σου λόγος εἰς τὴν τρέμουσαν
 καρδίαν μου τὸ θάρρος ἀνεβρίπισε
 καὶ τὴν ἐλπίδα. Ὁ ἀγροϊκὸς Αἰτωλὸς
 ὄψε μὲν ἀλλὰ τέλος ἐκ τῶν λόγων σου
 τοῦ ἥρωος Ἀλκείδου τὸν ἀπόγονον
 καὶ τῆς Μεσσήνης ἀνακτ' ἀνεγνώρισα.
 Λοιπὸν τοῦ Ἡρακλείδου εἶνε ἱερὸς
 ὁ ὄρκος;

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Ξένε, ναί.

ΛΙΠΤΟΣ.

Ἄπαραβίαστον
τὸ ἄσυλον τῆς στέγης τῶν Ἡρακλειδῶν,
καὶ ὁ βωμὸς αὐτός;

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Ἄπαραβίαστα.

—Ἄλλ' ἢ Μερόπη ἔρχεται.

ΛΙΠΤΟΣ.

Τίς ἔρχεται,
τίς; ἢ Μερόπη, ἀναξ, ἢ βασίλισσα
καὶ σύζυγός σου;

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Ναί, καὶ μήτηρ τάλαινα
τοῦ δυστυχοῦς Αἰπύτου!

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΛΙΠΤΟΣ, ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ, ΜΕΡΟΠΗ καὶ ΕΥΡΙΣΜΕΛΗ.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Χαῖρε, ἀνασσα.

ΜΕΡΟΠΗ.

Χαῖρε καὶ σύ, ὦ βασιλεῦ, καθὼς ἐγώ.

·ΛΙΠΤΟΣ [ἄνευ τῆς ἱκετηρίας δραμῶν πρὸς τὴν Μερόπην.]

᾽Ω τῆς Μεσσήνης ἡ κλεινὴ βασίλισσα
καὶ ἀνασσα Μερόπη—,

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ [πρὸς ἑαυτόν.]

Ποῖον τόλμημα!

ΛΙΠΥΤΟΣ.

ὦ μητέρα παμφιλτάτη τοῦ Αἰπύτου σύ!

ΜΕΡΟΠΗ.

Θεοί, τί βλέπω;

[Πρὸς τὴν Εὐρ., ἀλλὰ χωρὶς νὰ στραφῆ πρὸς αὐτὴν ὡς προσηλωμένη πρὸς τὸν Αἰπυτον, ἀποτεινομένη δὲ πρὸς αὐτὴν μόνον διὰ τῆς ἑτέρας χειρὸς].

Εὐρυμέδη!

ΛΙΠΥΤΟΣ.

Πότνια

ὦ μητέρα τοῦ Αἰπύτου, εἰς τοὺς πόδας σου
γονυκλιτῆς προσπίπτων ἄφες ν' ἀσπασθῶ
καὶ μὲ θερμὰ νὰ καταβρέξω δάκρυα
τὴν σεβασμίαν ταύτην δεξιάν.

[πράττει ὅ,τι λέγει.]

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ [καθ' ἑαυτόν.]

Ἴδὲ

ὁ μιὰρὸς τί δόλον ἐπενόησε!

ΜΕΡΟΠΗ [ἔχουσα ἤδη καὶ μέχρι τέλους τῆς σκηνῆς ταύτης ἀναποσπάστως προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμούς της εἰς τὸν Αἰπυτον.]

Τίς εἶσαι, νέε σύ, ὃ τὴν καρδίαν μου
ταράττων μέχρι τῶν ἐσχάτων της μυχῶν,
καὶ διὰ τῆς μορφῆς σου τῆς ἀπατηλῆς
τὰς φρένας καὶ τὴν ὄρασιν τῆς δυστυχοῦς
μητρὸς ἀποπλανῶν; Δὲν ἀποκρίνεσαι;
Τίς εἶσαι, σ' ἐρωτῶ, πῶς ὀνομάζεσαι;

ΛΙΠΥΤΟΣ.

Ἐξ Αἰτωλίας εἶμαι ξένος νέηλυς,
καὶ Τηλεφόντης λέγομαι.

ΜΕΡΟΠΗ.

Ποία φωνή,

τί τόνος, ποία συμπαθητικὴ μορφή!

[Πρὸς τὴν Εὐρ., ἀλλ' ὅπως καὶ ἀνωτέρω.]

Τὸν ἤκουσας, τὸν βλέπεις, Εὐρυμέδη μου;
Ἴδέ, οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου του
εἰς σὲ δὲν ἐνθυμίζουσι τὸν Κρεσφόντην; Καὶ
τὸ βλέμμα του πρὸ πάντων—!;

ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

Ποία πλάνη, φεῦ! •

ΜΕΡΟΠΗ.

Ναί, ποία πλάνη! ποῖον ὄνειρον ψευδές,
ἀπατηλόν, ὦ Εὐρυμέδη, πλὴν τερπνόν!
—Ἐχεις μητέρα, ξένη;

ΛΙΠΥΤΟΣ.

Ἐχω, ἄνασσα.

ΜΕΡΟΠΗ.

Καὶ ζῆ ἀκόμ' ἢ μήτηρ σου;

ΛΙΠΥΤΟΣ.

Ζῆ, ἄνασσα.

ΜΕΡΟΠΗ.

Εἰπέ μοι, ξένη, σ' ἀγαπᾷ, τὴν ἀγαπᾷ;

ΛΙΠΥΤΟΣ.

Ναί, μ' ἀγαπᾷ, τὸ βλέπω, τὸ αἰσθάνομαι.

Κ' ἐγὼ—ὦ! ἂν ἐγὼ, θεοί, τὴν ἀγαπῶ;!
 Διὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς μου προσφιλέστερον
 ὄν τῆς τῆς μητρός μου ταύτης καὶ γλυκύτερον
 ὁ ἥλιος ἀκόμη δὲν ἐφώτισεν
 ἐπὶ τοῦ κόσμου, ἄνασσα. Ἡ θεά της
 τόσον γλυκεῖα μ' εἶνε, τόσον προσφιλής,
 ὥστε πρὸς πάντα ἐὰν ἔμελλον τυφλὸς
 νὰ γίνω, ἵνα βλέπω τὴν μητέρα μου,
 τυφλὸς νὰ ἦμαι ἐδεχόμενη πάντοτε
 καὶ πρὸς τὸν κόσμον ὅλον τὸν ἐπίλοιπον,
 καὶ ὀφθαλμοὺς νὰ ἔχω μόνον διὰ τὴν
 μητέρα μου!

ΜΕΡΟΠΗ.

Εὐδαῖμον μητερ!

ΕΥΓΥΜΕΔΗ.

ὦ θεοί!

ΜΕΡΟΠΗ.

Κ' ἐγὼ—μὲ βλέπεις, ξένε;—εἶχα καὶ ἐγὼ
 υἱόν, ὅποιος σύ, τῆς ἡλικίας σου,
 ἀλλ' ὄρφανὸν καὶ μόνον—ξένε, μ' ἐννοεῖς;
 ναί, ὄρφανὸν καὶ μόνον, ξένον, ἔρημον!

ΕΥΓΥΜΕΔΗ.

ὦ ἄνασσα Μερόπη!

ΜΕΡΟΠΗ.

Εἶχον, ναί, κ' ἐγὼ
 υἱόν. Ἄλλ' εἶς' ἀκόμη νέος, ξένε, σύ,

οὐδ' ἔμαθες ἀκόμη τί σημαίνουσιν
αἱ λέξεις αὐται. Ὅχι, σὺ οὐδέποτε,
οὐδέποτε οἱ ἄνδρες σεῖς θὰ μάθετε
οὐδὲ θὰ αἰσθανθῆτε ποῖαν ἔννοιαν
καὶ σημασίαν διὰ τὴν καρδίαν τῆς
μητρὸς ἢ λέξις αὕτη ἔχει ἢ ἀπλή:
υἱός.—Πλὴν σὺ δακρῦεις, σὺ μὲ ἔννοεῖς.
Καὶ ὅμως σὺ δὲν εἶσαι μήτηρ, ὡς ἐγώ.

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ.

Ταλαίπωρε Μερόπη!

ΕΥΡΙΠΕΔΗ.

Σύνελθ', ἄνασσα.

ΜΕΡΟΠΗ.

Διὰ νὰ μ' ἔννοήσης, ξένε, κάλλιον,
—διότι μ' ἔννοεῖς, διότ' ἢ θεά σου
διότι ἡ ὠραία σου καὶ ἄδολος
αὕτη μορφή ἐλκύει τὴν καρδίαν μου,
καθὼς τοῦ κοιμωμένου Ἐνδυμίωνος
ἢ ὄψις τῆς Σελήνης τῶμα τ' ἄγρυπνον—
ναί, ἵνα μ' ἔννοήσης, ξένε, ἄκουσον.
Δὲν εἶχον ἓνα μόνον, εἶχον τρεῖς υἱούς·
ἀλλὰ τοὺς δύο, παῖδας ἔτι νεαρούς,
μοὶ τοὺς ἐφόνευσαν. Κ' ἤλθον ἐδῶ ἐγώ,
καὶ εἶδον εἶδον κείμενα ἐδῶ χαμαί,
εἰς ταῦτα τῆς Μεσσηνίας τὰ ἀνάκτορα,

τὰ νεαρά των σώματα ἀγνώριστα,
 κρεουργημένα, αἱματόφυρτα, ἐγώ,
 ὦ ξένε, μ' ἐννοεῖς; ἐγὼ ἢ μήτηρ των!
 Τὸν τρίτον μου υἱόν, παιδίον νήπιον,
 φελλίζον μόλις, χεῖρες εὖσπλαγχνοι μακρὰν
 κ' ἐκτὸς τῆς Μεσσηνίας τὸ διέσωσαν.
 Ὁ ὀρφανὸς υἱός μου οὗτος καὶ φυγὰς
 τὸ μόνον ἦτο τέκνον μου· μὲ ἐννοεῖς;
 ἦτο τὸ πᾶν, ὁ κόσμος ὅλος δι' ἐμέ.
 Ἐγώ, μὲ βλέπεις; εἶμαι ἢ βασίλισσα
 ἐδῶ τῆς Μεσσηνίας. Τὴν βασιλικὴν
 πλὴν ἀλουργίδα ταύτην, τὸ διάδημα,
 τὸν θρόνον τῆς Μεσσήνης, σύμπαντας ὁμοῦ
 τοὺς θρόνους καὶ τὰς χώρας τῶν Ἡρακλειδῶν
 ἤθελον δώσῃ, ξένε, εἰς ἀντάλλαγμα
 μιᾶς ἡμέρας τοῦ υἱοῦ μου. Μ' ἐννοεῖς;
 Πλὴν τὸν υἱόν μου τοῦτον, πλὴν τὸ τέκνον μου
 τὸ μόνον τοῦτο, ξένε, τὸ ἐφόνευσαν.
 Τί; τρέμεις ἐκ τῆς φοίκης; !

ΛΙΠΥΤΟΣ.

Παῦσον, πρὸς θεῶν,
 βασίλισσα.

ΜΕΡΟΠΗ.

Ναί, τρέμε ἐκ τῆς φοίκης σύ,
 παιδίον. Σὺ δὲν εἶσαι μήτηρ. Ἄλλ' ἐγὼ —

Ἐγὼ δὲν τρέμω. Μ' ἔλειψεν ἡ δύναμις
τοῦ τρόμου καὶ τῆς φρίκης.

ΛΙΠΥΤΟΣ.

Παῦσον, ἀνασσα.

ΜΕΡΟΠΗ.

Ἄλλ' ὄχι, καὶ εἰς σὲ θὰ λείψ' ἡ δύναμις
τοῦ τρόμου καὶ τῆς φρίκης, καὶ τῆς νέας σου
ζωῆς θὰ σταματήσῃ ἡ ἐνέργεια,
ὅταν ἀκούσης, ὅτι τὸν ἀνόσιον
καὶ μιαρὸν κακοῦργον, τὸν ἀπάνθρωπον
φονέα τοῦ υἱοῦ μου

[Ὁ Λίπυτος ὑποχωρεῖ ἔντρομος πρὸς τὸν βωμόν.]

εἰς τὸν οἶκόν του
φιλοξενεῖ, γνωρίζεις τίς; ὦ, μάντευσον!
Ὁ σύζυγός μου,

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Ἄνασσα,—

ΜΕΡΟΠΗ.

ὁ βασιλεύς,

ὁ Πολυφόντης.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Ὅχι, δὲν φιλοξενεῖ
ὁ οἶκος τοῦ συζύγου σου καὶ ἀνακτος
τὸν δολοφόνον τοῦ υἱοῦ σου, ἀνασσα,
ἀλλὰ τοῦ ἱεσίου τῶν Ἡρακλειδῶν
Διὸς ὁ χῶρος οὔτος καὶ ὁ ἱερός.

ἔδῳ βωμός, εἰς ὃν ἰκέτης ὁ φονεὺς
κατέφυγε, παρέχει σκέπην ἄσυλον
καὶ προστασίαν.

ΜΕΡΟΠΗ.

Ποῦ; ἔδῳ; Τίς εἶνε, τίς;

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ.

Ὁ ξένος οὗτος.

ΜΕΡΟΠΗ.

Εὐρυμέδη—;

ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

Ναί, αὐτός,

ὁ Αἰτωλός.

ΜΕΡΟΠΗ.

ὦ, ποία, θεοί, τύφλωσις!

Ὁ ξένος οὗτος, ἡ ἀσπίς, ἡ ἔχιδνα;

[Ὅρμῃ καὶ θέλει ν' ἀρπάσῃ τὸ ξίφος τοῦ Πολυφόντου, ὅστις ἐμποδίζει αὐτήν.
Ὅρμῃ ἔπειτα πρὸς τὸν βωμόν, ὃν ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ἀναγκαλισθῆ ὁ Αἰπύ-
τος, ἀλλ' ὁ Πολυφόντης ἔρχεται καὶ ἐκεῖ καὶ τὴν ἐμποδίζει.]

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ.

Τί μελετᾶς, παράφρον; Ποῦ, ὦ πάντολμε,
ποῦ προχωρεῖς ἐνταῦθα; Εἶνε ὁ βωμός
Διὸς τοῦ ἰεσίου καὶ ξενίου τῶν
Ἑρακλειδῶν, διὰ τοὺς ξένους ἄσυλον
καὶ τοὺς ἰκέτας. Εἶνε, γύναι, ἱερὰ
ἡ κεφαλὴ τοῦ ξένου καὶ ἰκέτου μου.
Ὅπισ', ὀπίσω, βέβηλε. Φρουροί, ἔδῳ
ταχθῆτε πέριξ.

[Οἱ δορυφόροι: πυρικυκλοῦσι τὸν βωμόν.]

ΜΕΡΟΠΗ.

ὦ θεοὶ αἰώνιοι!

τί βλέπω, τί; δὲν εἶνε τῶν αἰσθήσεων
 ἀπάτη τοῦτο; ὦ, ποῖος ἀνόσιος,
 αἰσχρὸς τῶν θείων νόμων ἐμπαιγμός! Ἴδου
 λοιπόν, τὸ προσωπεῖον πλέον ἔπεσε,
 καὶ τοῦ υἱοῦ μου τὸν φονεὲ ἀναφανδὸν
 ὃ τῆς Μεσσήνης προστατεύει βασιλεὺς
 καὶ τρυφερὸς καὶ φίλτατός μου σύζυγος.
 Ἄλλ' ὄχι, Πολυφόντα, ὄχι πρόμαχε
 τῆς εὐσεβείας, κ' ὑπουργέ τῆς Θέμιδος!
 Ἐὰν δι' Ἡρακλείδην εἶναι ἱερὰ
 ἢ κεφαλὴ τοῦ ξένου καὶ ἰκέτου του,
 πολὺ ἱερωτέρα εἶνε δι' ἐμέ
 ἢ κεφαλὴ ἐκείνου, ὅστις ἔθαψε
 τὰς χειράς του εἰς αἷμα Ἡρακλείδου, εἰς
 τὸ αἷμα τοῦ υἱοῦ μου. Ναί, τὴν κεφαλὴν
 τοῦ μιανοῦ κακούργου ἀφιέρωσα.
 εἰς τὰς θεὰς τοῦ σκότους, αἵτινες γοργαῖ
 καὶ παρὰ πόδας τοὺς φονεῖς διώκουσαι
 τὸ αἷμα ἐκδικοῦνται. Κ' ἐκ τοῦ Ἄδου ἄν.
 αἱ Ἐριννύες καὶ τῆς γῆς ἐξέλειψαν,
 διὰ τὸν δολοφόνον τοῦ Αἰπύτου μου
 θὰ εὐρεθῆ, ὦ Πολυφόντα, Ἐριννύς.

[Ἐξέρχεται ἡ Μερόπη, καὶ μετ' αὐτῆς ἡ Εὐρυμέδων.]

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ καὶ ΑΙΠΥΤΟΣ.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Μερόπη! — Δὲν μ' ἀκούει, οὐδὲ δύναται
 νὰ μὲ ἀκούσῃ. Ἐφυγε, τὸ βλέμμα τῆς
 τὸ ἀπειλητικὸν ἔξακοντίσασα
 ὡς ἰοσόλον βέλος κατεπάνω μου.
 Ναί, ποῖον βλέμμα, ποῖα εἰς τοὺς λόγους τῆς
 χολῆς πικρία, ποῖα τύχη φοβερά!
 Ἐγὼ τὸν δολοφόνον ν' ἀναγκάζωμαι
 νὰ προστατεύω, τῆς Μερόπης ὁ ἀνὴρ!
 Θνητός ποτε θυσίαν ἄρα μείζονα
 καὶ βαρυτέραν ταύτης σοὶ προσήνεγκεν,
 ὦ πάτερ σὺ τῶν ἀθανάτων καὶ θνητῶν;
 Εἰς τὸν βωμόν σου τοῦτον πάντ' ἀνθρώπινον
 καὶ θεῖον νόμον καὶ θεσμὸν ἐπέθηκα,
 τὰς λαοσσόους ἐντολὰς τῆς Θέμιδος,
 τὸ σέβας τῶν σεμνῶν θεῶν, τῆς ἔνδοθεν
 ἀνθισταμένης μου καρδίας τὴν φωνήν,
 τῆς χώρας καὶ τοῦ ἔθνους τὴν συμπάθειαν,
 τὸ αἶμα τοῦ ἀθώου, καὶ τὰ δάκρυα
 τῆς δυστυχοῦς μητρός. Εἰς ὄλοκαύτωμα
 ἐπάνω τοῦ βωμοῦ σου πάντ' ἀνέφλεξα.
 Τίς οἶδε τούτου τοῦ ὄλοκαυτώματος

τοῦ φοβεροῦ αἱ φλόγες ἂν ἐκ τοῦ βωμοῦ
δὲν θὰ μεταδοθῶσι κ' εἰς τὸν οἶκόν μου
κ' εἰς τὸ βασιλείόν μου; Σὺ μοι ἴλεως
γενοῦ, ὦ Ζεῦ, ὦ σῶτερ ἀλεξίκακε!

[ἰξίρχεται.]

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

[ΜΕΤΑΣΚΕΥΑΣΙΣ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ. Αἴθουσα ἀνακτόρων ἄνευ τοῦ βωμοῦ.]
ΜΕΡΟΠΗ ἀριστερόθεν καὶ μετ' ὀλίγον ΕΥΡΥΜΕΔΗ δεξιόθεν.

ΜΕΡΟΠΗ.

Λοιπὸν, ὦ Εὐρυμέδη;

ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

Εἰς τὰνάκτορα

ὁ ὕπνος βασιλεύει καὶ ἡ σιωπὴ
μεσονυκτίου.

ΜΕΡΟΠΗ.

Ὅ φονεὺς;

ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

Εἰς τοῦ βωμοῦ

τοὺς πρόποδας κοιμᾶται.

ΜΕΡΟΠΗ.

Καὶ οἱ φύλακες;

ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

Κοιμῶνται ἔξω τοῦ θαλάμου ἅπαντες.

ΜΕΡΟΠΗ.

Ἔως λοιπὸν εἰς τὸν φονέα δύναται
νὰ φθάσῃ ἀκωλύτως ὁ βουλόμενος;

ΕΥΓΥΜΕΛΗ.

Ναί, ἀκωλύτως δύναται, ὦ ἄνασσα.

ΜΕΡΟΠΗ [ἐκπάσασα ἐκ τοῦ κόλπου τῆς ἐγχειρίδιον.]
 Λοιπὸν ἔλθέ, ὦ ἰατρὲ τοῦ πένθους μου
 καὶ τῆς ἀπελπισίας σίδηρε, ἔλθέ
 εἰς τὴν ψυχρὰν λεπίδα σου τὰ χεῖλη μου
 νὰ προσκολλήσω, ὡς εἰς χώραν ἀνυδρον
 ὃ ἐκ μακρᾶς ἐκπνέων δίψης προσκολλᾷ
 τὰ φλογερά του χεῖλ' εἰς τὴν ἀνέλπιστον
 καὶ σωτηριὰν στάμνον ὕδατος.

ΕΥΓΥΜΕΛΗ.

Θεοί!

—Τί μελετᾷς, Μερόπη; Εἰς τὰς χεῖράς σου
 τί θέλει τοῦτο, ἄνασσα, τὸ φάσγανον;

ΜΕΡΟΠΗ.

Τί μελετῶ; τί θέλω; Ἄν δὲν ἔμαθες,
 ἐρώτησον νὰ μάθης, τί, ὦ γηραιά,
 τοῦ δάσους μελετᾷ καὶ θέλ' ἢ λέαινα,
 ὅταν τὸν νέον σκύμνον τῆς φονεύσωσι.

ΕΥΓΥΜΕΛΗ.

Σὲ ἱκετεύω, δός μοι ἢ ἀπόρριψον
 τὸ φάσγανόν σου. Ἰατρὸς ὀλέθριος
 τοῦ πένθους εἶνε, ἄνασσα, ὁ σίδηρος.

ΜΕΡΟΠΗ.

Ἄλλὰ ὁ μόνος, γηραιά.

ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

ὦ τέκνον μου,

δός, ἄφες.

[Θέλει ν' ἀρκάσῃ τὸ φάσγανον. Ἡ Μερόπη τὴν ἀπωθεῖ.]

ΜΕΡΟΠΗ.

Τίς τὴν χειρά του ἐπάνω μου
τολμᾷ νὰ θέσῃ; Τὸ ἐσκέφθη πρότερον;
Τὸν κεραυνὸν δὲν ἐμποδίζει τις ποτέ,
τὸν ἀποφεύγει μόνον.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

ΜΕΡΟΠΗ, ΕΥΡΥΜΕΔΗ καὶ ΛΥΚΟΡΤΑΣ μὲ κεκαλυμμένον τὸ πρόσωπον παρὰ τὴν εἴσοδον.

ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

Ἄ, τίς ἔρχεται;

[Σπεύδουσα ἐμποδίζει τὴν εἴσοδον εἰς τὸν Λυκόρταν.]

—Τίς εἶσαι σύ, καὶ τί εἰς τὰ ἀνάκτορα
ζητεῖς τοιαύτην ὥραν;

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

Τὴν βασίλισσαν.

ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

Εἰπέ, τίς εἶσαι;

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

Ξένος.

ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

Ἀποκάλυψον

τὸ πρόσωπόν σου.

ΜΕΡΟΠΗ.

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

Γηραιά, δὲν δύναμαι.

ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

Εἰπέ μοι τ' ὄνομά σου.

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

Ἡ βασίλισσα

θα μάθῃ τ' ὄνομά μου. Ἄφες πρὸς αὐτὴν
νὰ ἔλθω, γηραιά.

ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

Ὅπίσω, ἄθλιε !

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

Σιώπα, γύναι. Κάλεσον τὴν ἄνασσαν.

ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

Εἰπέ μοι τ' ὄνομά σου, ἢ τὸ πτώμά μου
θα διαβῆς, πρὶν φθάσης εἰς τὴν ἄνασσαν.

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

Εἰπέ σὺ πρῶτον τ' ὄνομά σου, γηραιά.

ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

Τὸ ὄνομά μου Εὐρυμέδη λέγεται.

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

Ἡ Εὐρυμέδη δύναται τὸ πρόσωπον
εὐθύς νὰ ἴδῃ, καὶ ν' ἀκούσῃ τ' ὄνομα
τοῦ γέροντος Λυκόρτα.

ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

Ὁ Λυκόρτας ; !

ΜΕΡΟΠΗ [προχωρήσασα πρὸς τὴν εἴσοδον, ὅθεν εἰσῆλθεν ὁ Λ.]

ᾠΩ

Θεοί, τί βλέπω; Ναί, ὁ γηραιός μου καὶ
πιστὸς θεράπων εἶνε, ὁ Λυκόρτας μου.
Τὴν ὥραν ταύτην, γέρον, οἱ ἀθάνατοι
θεοὶ σ' ἐξαποστέλλουν. Τύχη ἀγαθῆ.
Λυκόρτα, λέγε. Ὁ υἱός μου Αἰπύτος —;
Ποῦ εἶνε ὁ υἱός μου;

ΛΥΚΟΡΤΑΣ [γονυπετής.]

Ἄφες, ἄνασσα,
μὲ τὰ πικρά μου δάκρυα τὰ γόνατα
νὰ βρέξω τῆς ἀνάσσης μου ὁ δύσμοιρος,
κ' ἐδῶ εἰς τὸ μοιραῖον τοῦτο ἔδαφος
τὴν πολιάν μου κόμην καὶ τὸ γένειον
κυλίων, τοῦ Κρεσφόντου, ὧ βασίλισσα,
καὶ τῆς Μεσσήνης νὰ θρηνήσω τὴν πικρὰν
καὶ ὀλεθρίαν τύχην!

ΜΕΡΟΠΗ.

Τοῦτο μοὶ ἀρκεῖ,
ὦ γέρον. Σὲ ἐνόησα. Ἐγέρθητι.

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

Βασίλισσ', ἄφες. Εἰς τὴν συμφορὰν μου, φεῦ!
ἡ θέσις αὕτη μόνη πρέπ' ἢ πένθιμος.

ΜΕΡΟΠΗ.

Ἐγέρθητι, Λυκόρτα. Διηγῆθητι
τοῦ ὀρφανοῦ Αἰπύτου μου τὸν θάνατον.

ΛΥΚΟΡΤΑΣ [ἐγερθείς.]

Μὴ λέγε τοῦτο, ἄνασσα, μὴ θάνατον,
ἀλλὰ δολοφονίαν.

ΜΕΡΟΠΗ.

Λέγε, γηραιέ.

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

Ἐν Αἰτωλίᾳ τέως βίον ἀσφαλῆ
καὶ ἥσυχον διήγομεν, βασίλισσα,
ὁ Αἴπυτος κ' ἐγώ, εἰς πάντα ἄγνωστοι.
Ἐξαίφνης φήμη ἀπαισία ἔφθασε
καὶ διεσπάρ' εἰς Αἰτωλίαν πανταχοῦ,
ὁ Ἡολυφόντης ὅτι ἀνεκάλυψεν
υἷόν τινα Κρεσφόντου καὶ Μερόπης, ὃν
ἡ μήτηρ εἶχε κρύψῃ εἰς τ' ἀπρόσβατα
τῶν Αἰτωλῶν βουνά, καὶ ὅτι φθάνουσι
κρυφίως δολοφόνοι, οὓς ἐξέπεμψεν
ὁ βασιλεὺς διὰ νὰ τὸν φονεύσωσι.
Μόλις ἡ φήμη αὕτη διεδόθη, καὶ
παραλαβὼν τὸν Αἴπυτον, μετώκησα
μακρὰν ἐκεῖθεν. Δὲν παρῆλθεν ἑβδομάς
ἐν τούτοις, καὶ ἡ φήμη περιέζωσε
τὸ νέον μας ἐκ νέου ἐνδιαίτημα,
τῶν πρὶν ἀπαισιώτερα μηνύουσα:
οἱ δολοφόνοι ὅτι εἰς τῶν Αἰτωλῶν
τὰ ὄρια εἰσῆλθον, καὶ μετὰ σπουδῆς

ὡς κύνες θηρευταὶ τοῦ βασιλόπαιδος
 διώκουσι τὰ ἴχνη. Ἀναλογισθεῖς
 τὸ γῆρας τὸ βαθύ μου, καὶ τὴν ὄριμον
 ἡδ' ἡλικίαν τοῦ Αἰπύτου, ὡς καὶ τοὺς
 κινδύνους, ὅσοι τῷ ἐπεκρεμάσθησαν,
 νὰ τῷ ἀποκαλύψω τὸ μυστήριον
 τοῦ γένους του καὶ τ' ὄνομ' ἀπεφάσισα.
 Ὡ ἀποφοράς ἡμέρα, καὶ ἀπόφασις
 ἐκείνη ἀπαισία! Φρίττων ἤκουσε
 τὸν φόνον τοῦ πατρός του καὶ τῶν ἀδελφῶν,
 καὶ θαλερὰ τὰ δάκρυά του ἔβρεχον
 τὸ ἔδαφος. Ἄλλ' ὅτε περὶ τῆς μητρὸς
 ἐπέισθη ὅτι ζῆ, λάμπις χαρμόσυνος
 τὴν τεθλιμμένην ὄψιν του ἐφαίδρυνε,
 καὶ δάκρυα χαρᾶς τὰ πικρὰ δάκρυα
 τῆς λύπης καὶ τοῦ πένθους διεσκέδασαν.
 « Λοιπὸν ἐμὲ τοῦ Πολυφόντου οἱ φονεῖς
 ζητοῦν, ἐμοῦ τὸ αἷμα νῦν ὁ τύραννος
 διψᾷ νὰ πῖη, ὅπως ἄλλοτ' ἐπιε
 τὸ αἷμα τοῦ πατρός μου καὶ τῶν ἀδελφῶν »,
 ἐκ τῆς ὀργῆς ἐφώνησε παράφορος
 ἐν τέλει. Εἰς τοὺς πόδας μου γονυπετῆς
 πεσὼν τὴν δεξιὰν μ' ἠσπᾶσθη ἔνδακρυς,
 καὶ « πάτερ, εἶπεν, ἐπειδὴ πατέρα μου
 κ' εἰς τὸ ἐξῆς θὰ σὲ καλῶ, — ὑγίαινε.

Ὑπάγω εἰς συνάντησίν των. Τοὺς φονεῖς
 νὰ εὕρω τρέχω. Πάτερ, ἡ χεὶρ αὐτῆ μου
 θὰ δείξῃ κ' εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς τὸν τύραννον
 κ' εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην, ὅτι γνήσιον
 τὸ αἷμα ἔτι ρέει τοῦ μεγάλου μου
 προγόνου Ἡρακλέους εἰς τὰς φλέβας μου,
 καὶ ὅτι ἀκριβὰ ἔξαγοράζεται
 τὸ αἷμα τοῦτο. Πάτερ μου, ὑγίαινε.»
 Τοὺς λόγους τούτους εἶπε, καὶ τὸ ξίφος του
 λαβὼν ζητεῖ νὰ φύγῃ. Ἐντρομος ὄρμῳ,
 ἀρπάζω μίαν ἄκραν τῆς χλαμύδος του,
 γονυπετῆς πρὸ τῶν ποδῶν του πίπτω, καὶ
 τὸν ἰκετεύω, τὴν νεανικὴν ὄρμην
 νὰ καταστείλῃ. Εἰς τὰ δάκρυα καμφθεῖς
 καὶ τὰς θερμὰς δεήσεις μου ἐνέδωκεν.
 Ἄλλὰ τὴν ἐπιούσαν—ποία συμφορὰ!
 ἐγείρομ' ἐκ τῆς κλίνης, καὶ ὁ Αἴπυτος
 πλησίον μου δὲν ἦτο. Τρέχω πάραυτα
 ἐκτὸς τοῦ οἴκου, κρᾶζω μάτην. Ἐρωτῶ
 τοὺς πάντας πέριξ· μάτην. Ἦτο ἀφαντος.
 Αὐθήμερόν τὴν βακτηρίαν ἔλαβον,
 καὶ τὴν Ἑλλάδα ὅλην περιώδευσα,
 παντοῦ τὰ ἶχνη του διώκων—μάτην, φεῦ!
 Ἀπηλπισμένος ἦλθον εἰς Στενούκλαρον
 σήμερον τέλος. Εἶδον τὰ ἀνάκτορα

μακρόθεν ταῦτα, καὶ ἡ τεθλιμμένη μου
 καρδία συνετριβή, καὶ οἱ πόδες μου
 μόλις τὸ σῶμα ἔφερον κλονούμενοι.
 Πλὴν τὸ ἑσπέρας, εἰσελθὼν εἰς τὴν αὐλὴν
 ὡς τοῦ Κρεσφόντου τὴν σεμνὴν καὶ πένθιμον
 οἰκίαν ταύτην εἶδον, τότε τοὺς λυγμοὺς
 δὲν ἠδυνήθην πλέον καὶ τὰ δάκρυα
 νὰ ἐμποδίσω. Ἐδραμον εἰς μίαν τῆς
 αὐλῆς γωνίαν, καὶ συγκαλυφθεὶς ἐκεῖ
 ἐβρίθην μόνος κ' ἔκλαυσα πικρότατα.
 Ἄφ' οὗ δὲ τὴν καρδίαν μου τὰ δάκρυα
 ὀλίγον ἀνεκούφισαν, ἀθέατος
 εἰσῆλθον, καὶ ἀνέβην εἰς τὰνάκτορα,
 καὶ καιροφυλακτῆσας ἦλθον, ἄνασσα,
 πρὸς σὲ ἐγρηγοροῦσαν ἔτι νῦν ἐδῶ.

ΜΕΡΟΠΗ.

Οὐδὲ ἀμφιβολίας πλέον τὸ λοιπὸν
 σκιά μοι ἀπομένει.—Σεῖς τοὺς πόδας μου,
 καὶ σεῖς τὴν δεξιάν μου ὀδηγήσατε,
 θεαὶ τοῦ σκότους.

[Ἡ Μερόπη ἐξέρχεται.]

ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

Ποῦ ὑπάγει, ὦ θεοί;
 Τί μελετᾷ νὰ πράξῃ; Ἀκολουθεῖ μοι
 συμβοηθός, Λυκόρτα.

Σεῖς τὴν τάλαιναν,
σεῖς τὴν ἀπληπισμένην ἔλεήσατε
μητέρα τοῦ Αἰπύτου, ὦ ἀθάνατοι.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ.

[ΜΕΤΑΣΚΕΥΑΣΙΣ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ. Αἴθουσα τοῦ βωμοῦ. Ὁ Αἰπτος κοι-
μᾶται εἰς τὸ κρηπίδωμα τοῦ βωμοῦ.]

ΜΕΡΟΠΗ καὶ κατόπιν κρυφίως ΕΥΡΥΜΕΔΗ καὶ ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

ΜΕΡΟΠΗ [ἔλθοῦσα καὶ κατασκοπέυσασα τὸν Αἰπτον].

Ἐδῶ κοιμᾶται — μόνος.

[Περιβλέπουσα.]

Εἰς τὴν αἴθουσαν
οὐδεὶς φυλάττει πλέον. Σπεύσωμεν· καιρός.

[Ἐλθοῦσα ἐμπρὸς τοῦ ἀγάλματος τοῦ Διός.]

— ὦ ἰκετήσιε καὶ ξένιε σὺ Ζεῦ,
τὴν θείαν σου ἐπικαλοῦμαι ἀρωγὴν,
ἦ, τοὺς θεσμούς σου ἐὰν παραβαίνω νῦν,
τὸ αἶμα ἐκδικοῦσα τοῦ υἱοῦ μου, ὦ!
ὁ κεραυνός σου ἄς μὲ κατακαύσῃ, Ζεῦ,
πλὴν τὴν γλυκεῖαν ἄφες με ἐκδίκησιν
νὰ ἀπολαύσω ταύτην.

[Καταβάσασα εἰς τὸ προσκήνιον.]

— Σεῖς δὲ, ὦ σεμνὰ

ὀνόματα τοῦ σκότους, καταχθόνια
θεαί, ὦ Ἐριννύες, σεῖς τὴν χεῖρά μου,

σὰς ἰκετεύω, σεῖς καθοδηγήσατε.

[Ἐλθοῦσα ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ Αἰπύτου καὶ ὑψώσασα ἐπ' αὐτὸν τὸ ἰγχειρίδιον.]

Σκια παρωργισμένη τοῦ Αἰπύτου μου,
τὸ θῦμα δέξαι τὸ ἐκδικητήριον.

ΛΥΚΟΡΤΑΣ [δραμὸν καὶ παρεμβὰς μεταξὺ τοῦ Αἰπύτου καὶ τῆς
Μερόπης.]

Μερόπη, στάσου.

ΜΕΡΟΠΗ.

Γέρον, τί ἀποτολμᾶς;

Ὅπισω!

[Ὁ Αἰπύτος ἐγείρεται ἔντρομος.]

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

Μῆτερ τάλαινα, τί ἔμελλες
ἐδῶ νὰ πράξης;!

ΜΕΡΟΠΗ.

Τὸν υἱόν μου ἔμελλον

νὰ ἐκδικήσω.

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

Νὰ φονεύσης ἔμελλες.

ΜΕΡΟΠΗ.

Τί λέγεις, ὦ Λυκόρτα;

Αἰπύτος [παρατηρήσας τὸν Λυκόρταν.]

Πάτερ μου!

[Παρατηρήσας τὴν Μερόπην.]

Θεοί!

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

Ἡ μήτηρ σου Μερόπη, εἶνε, Αἰπυτε.

[Ἐκ τῆς χειρὸς τῆς Μερόπης ἐκπίπτει τὸ ἰγχειρίδιον.]

ΜΕΡΟΠΗ.

ΜΕΡΟΠΗ.

Σκληροῦ ὄνειρου ὄπτασία δὲν πλανᾷ
τὴν ὄρασίν μου, ὦ θεοὶ αἰῶνιοι;

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

Τοὺς ὀφθαλμούς σου ὄνειρον, μὰ τοὺς θεοὺς
τοὺς ἀθανάτους, ἄνασσα, δὲν ἀπατᾷ.
Εἶν' ὁ υἱός σου οὗτος, εἶν' ὁ Αἴπυτος.

ΜΕΡΟΠΗ.

Ἢ μάντις μου καρδία δὲν ἐψεύδετο
λοιπόν! ὦ τρισολβία τῆς μητρὸς στιγμῆ!
ὦ τέκνον, ὦ υἱέ μου!

ΑἴΠΥΤΟΣ.

Μῆτερ, μητέρα μου!

[Ῥίπτονται εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων. Κατακεκάννυται ἡ αὐλαία.]

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

[Λίθουσα ἀνακτόρων, οὐχὶ ἡ τοῦ βωμοῦ.]

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ.

Ναί, Πολυφόντα. Διὰ τῶν χειρῶν σου σὺ τὸν σπόρον τοῦτον ἔσπειρας, οὗ τοὺς καρπούς θερίζεις νῦν. Μὲ αἶμα σὺ ἐμόφλιον ἐμίανας τὸν οἶκον τῶν Ἡρακλειδῶν ἐνταῦθα τοῦτον. Σὺ τὰς χεῖρας ἔβαψας εἰς τοῦ Κρεσφόντου σὺ τὸ αἶμα· καὶ ἂν σὺ τὰς μαιφόνους χεῖρας δὲν ἐμόλυνας καὶ εἰς τὸ αἶμα τῶν ἀθῶων τέκνων του, σὺ ὁμως τοὺς φονεῖς των καθωδήγησας ὅπου κρυμμένα εἶχεν ἀσφαλῶς αὐτὰ ἢ μητρικὴ στοργή. Τί δὲ τὸ ὄφελος, ἂν τῆς Μερόπης σ' ἔθελξεν ἢ καλλονή, ἂν τοῦ Κρεσφόντου ἢ γυνὴ πλειότερον

τὰ βλέμματά σου ἢ ὁ θρόνος εἴλκυσε,
 Τὸ μιάρόν σου ἔργον μιαρώτερον
 ὑπῆρξε διὰ τούτο, καὶ τὸν γόνιμον
 πρὶν τῆς Μερόπης κόλπον, στείρον, ἄγονον
 ἢ θεία Δίκη διὰ σὲ κατέστησεν.

Ἐν ᾧ δὲ ἐπὶ τέλους πρὸς τὴν Νέμεσιν
 καὶ τὴν Μερόπην ἤλπιζες διὰ παντὸς
 νὰ συνδιαλλαγῆς, εἰς τὸν φυγάδα τῆς
 υἱὸν μεταβιβάζων τὸ διάδημα
 τῆς Μεσσηνίας, ἦλθε τὴν βασιλικὴν
 νὰ ἀπολαύσῃ χάριν σου καὶ εὖνοιαν
 καὶ προστασίαν, ὄχι ὁ διάδοχος,
 ἀλλὰ ὁ δολοφόνος. ὦ! τὸν δάκτυλον
 τὸν τιμωρόν σας, ὦ θεοὶ ἀθάνατοι,
 ἀναγνωρίζω. Ὅστις ἅπαξ ἤνωσε
 μὲ τοὺς φονεῖς τὴν τύχην του, μὲ τοὺς φονεῖς
 θὰ μένη ἠνωμένος. Τὸ κακούργημα
 κακούργημα γεννᾷ, καὶ ἐκ τοῦ αἵματος
 βλαστάνει αἶμα. Ἐρυθρὸς ὁ δρόμος σου
 ἐβάφη, Πολυφόντα. Σὺ τὴν τροχίαν
 πρὸ τῶν ποδῶν σου ταύτην τὴν αἵματηρὰν
 ἠνέωξας, ἦν οἱ θεοὶ εἰς ἄβυσσον
 μετέβαλον φρικώδη, ὅθεν δύναμις
 θνητοῦ νὰ σ' ἐξαγάγῃ δὲν ἰσχύει τις.
 Καὶ ἡ Μερόπ', ἡ οὐζυγος, ἡ ἄνασσα;

ἡ μήτηρ ἢ ἀπηλπισμένη; ἡ γυνὴ
 ἐκείνη τέλος, ὑπὲρ ἧς ἐτόλμησα
 τὰ πάντα, καὶ εἰς ταύτην τοῦ ἐγκλήματος
 τὴν ἄβυσσον ἐρρίφθην; Τὴν καρδίαν μου
 εἰς ποίαν ἀγωνίαν, οἴμοι! ἔθεσε
 σκληρὰν ἢ ἀπαισία αὕτη συμφορά!
 Ἄνάγκη σιδηρᾶ καὶ ἀναπόφευκτος,
 ἡ τῆς ξενίας ν' ἀθετήσω τὸν θεσμόν
 καὶ ἰκεσίας τοῦτον, καὶ τὸν ὄρκον μου
 νὰ παραβῶ, ὃν πρὸς τὸν ξένον ὤμοσα,
 ἡ τὴν φωνὴν νὰ πνίξω τὴν ἐνδόμυχον,
 καὶ νὰ κωφεύσω πρὸς τὸν ἄγριον θυμόν,
 πρὸς τὴν ἀπελπισίαν καὶ τὰ δάκρυα
 τῆς βασιλίσεως, τῆς συζύγου, τῆς μητρός.
 Οὐδὲν νὰ πράξω δύναμαι, οὐδὲν τολμῶ,
 καὶ ὅμως ἐκ τῶν δύο τούτων ἄφευκτον
 ἐν νὰ ἐκλέξω. Πόσον τὸ διάδημα
 βαρύνει τοῦτο τοῦ Κρεσφόντου, ὦ θεοί,
 ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου! ὦ, εἶνε βαρὺ!
 διότι ἐκυλίσθη εἰς τὸ αἷμα, φεῦ!
 ἐκείνου ὅστις τὸ ἐφόρ'. Εἶνε βαρὺ,
 διότι ἐπ' αὐτοῦ βαρύνει ἐγκλημα.
 Εἶνε βαρὺ, διότι νέον εἰς αὐτὸ
 ἀνήρτησα φρικῶδες πάλιν ἐγκλημα,
 ὄχι οἰκεῖον, ξένον καὶ ἀλλότριον.

Καὶ διὰ τί; Διότι — Ἄ! οὐδέποτε!
 Μακρὰν μακρὰν τοῦ ἄγους τούτου, βασιλεῦ,
 μακρὰν τοῦ φόνου τούτου. Εἰς τὸν οἶκόν μου
 πάντ' ἄλλον πέμψον ξένον καὶ ἰκέτην σου,
 ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ μὴ τοῦτον, τοῦτον μόνον μὴ!
 Ὁ κύβος ἀνεβρίφθη! Οἱ Μεσσήνιοι
 καὶ ἡ Μερόπη πλέον δὲν θὰ εἴπωσιν,
 ὅτι ὁ Πολυφόντης εἰς τὸν οἶκόν του
 τοῦ ἀτυχοῦς ξενίζει βασιλόπαιδος
 τὸν δολοφόνον, ὄχι. Ὁ ἀπάνθρωπος
 κακοῦργος καὶ θρασὺς τοῦ κακουργήματος
 ἐδῶ θὰ δώσῃ δίκην καὶ αὐθημερόν.
 Εἰς δὲ τὸ αἶμα τοῦ σκληροῦ τοῦ τέκνου της
 φονέως ἡ Μερόπη τὴν φιλέκδικον
 καὶ φλογεράν της δίψαν θέλει σβέσῃ. Ναί,
 μὰ τοὺς θεοὺς ὀμνύω τούρανοῦ, τῆς γῆς
 καὶ τοὺς ἐν Ἄδου. Εἶπον.

[Ἐξέρχεται τῆς σκηνῆς.]

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΜΕΡΟΠΗ καὶ ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

ΜΕΡΟΠΗ.

Λέγε, γηραιέ.

Ἴδου ἐγώ.

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

Δὲν εἶναι δορυφόρος τις
ἢ φύλαξ πέριξ;

[Περιβλέπει.]

ΜΕΡΟΠΗ.

Μόνοι εἴμεθα ἐδῶ.

Ἄφόβως νὰ λαλήσης, γέρον, δύνασαι.
Ποῦ ἦσο; τίνας εἶδες; τί κατώρθωσας;
Εἶπέ συντόμως πάντα, ἐπειδὴ καιρὸν
δὲν ἔχομεν καὶ τόπον.

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

Ἄκουσον εἰς τρεῖς
τὰ πάντα λέξεις νὰ σοὶ εἶπω, ἄνασσα.
Τὰ πάντα εἶνε ἔτοιμα, κ' ἐν νεῦμά σου
οἱ συνωμόται ἀναμένουσι. Νεκρὸν
τὸν Αἴπυτον οἱ πλεῖστ' ὑπολαμβάνουσιν,
ἀλλὰ οἱ κομματάρχαι τὴν ἀλήθειαν
γνωρίζουσιν. Ἀπόψε εἰς Στενύκλαρον
ἀπανταχόθεν συνωμόται θέλουσι
συνέλθῃ ἄνδρες ἔνοπλοι τρισχίλιοι,
καὶ ὄχι μόνον ἐκ τῆς περιχώρου γῆς,
ἀλλὰ καὶ ἀλλαχόθεν. Μῖσος ἄσπονδον
κατὰ τοῦ Πολυφόντου πνέει σύμπασα
ἡ Μεσσηνία, ὄχι ἡ περίχωρος
τῆς Στενυκλάρου μόνον. Διὰ τοῦτο καὶ
μᾶς πέμπει ἐπικούρους εἰς Στενύκλαρον

τὸ Ῥίον, ἢ Μεσσόλα, ἢ Ὑάμεια
 κ' ἢ Πύλος. Οἱ ἐλεύθεροι Μεσσήνιοι
 τῶν ὑποδούλων ἔλεοῦσιν ἀδελφῶν
 τὴν τύχην. Διὰ τοῦτο ἀπεφάσισαν
 ἢ καὶ αὐτοὶ τὰ ἔσχατα νὰ πάθωσιν,
 ἢ τὸν ζυγὸν τῶν Δωριέων τὸν βαρὺν
 συντριψάντες τὸν θρόνον ν' ἀναστήσωσι
 τοῦ ἥρωος Κρεσφόντου, ὃν ἀνέτρεψεν
 ὁ τῆς δουλείας καὶ τῆς διαιρέσεως
 τῆς δωρικῆς προστάτης καὶ ὑπέρμαχος,
 ὁ Πολυφόντης. Μία πάντας ἱερὰ
 ἔμπνέ' ἰδέα, εἰς σκοπός, ἐν αἴσθημα,
 εἰς πόθος, ἢ ἐνότης. Οἱ Μεσσήνιοι
 εἰς θέλουσι νὰ ἦνε ἀδιαίρετος
 παντοῦ λαός, κοινὰ τὰ πάντα ἔχοντες,
 ὡς μία εἶνε ἢ κοινὴ τῶν μήτηρ γῆ.
 Τὸ σύνθημά των εἶνε: ἐν βασιλείον,
 εἰς θρόνος, μία χώρα, εἰς λαός, καὶ εἰς
 διὰ τοὺς πάντας νόμος.

ΜΕΡΟΠΗ.

Γέρον, ἄριστα.

Ναί, εἰς λαός, εἰς νόμος, ἐν βασιλείον,
 καὶ μία Μεσσηνία. Τοῦτο ἔλεγε,
 τοῦτο ἐπόθει, τοῦτο ἐπεδίωξε

καὶ ὁ Κρεσφόντης, ἀλλὰ διὰ τοῦτο καί,
Λυκόρτα, ὁ Κρεσφόντης ἔπεσε.

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

Ποτὲ

ὁ βασιλεὺς δὲν πίπτει, ὅστις ἔπεσεν
ὑπὲρ τοῦ ἔθνους ἐνεργῶν, ὦ ἀνασσα.
Εἰς τὴν καρδίαν ἴσταται τοῦ ἔθνους του
ὀρθὸς ὡς ἀνδριάς, ὃν παρερχόμενος
ὁ χρόνος παραδίδ' εἰς τοὺς μετέπειτα
λαμπρότερον αἰῶνας. Ὁ Κρεσφόντης ἂν
νεκρὸς ἐν τάφῳ κεῖται, ζῆ τὸ πνεῦμά του,
γιγάντειον ἐκεῖθεν ἀνιστάμενον,
διότι γίγας εἰς κληρονομίαν του
παρέλαβε τὸ πνεῦμα τοῦτο, ὁ λαός.

ΜΕΡΟΠΗ.

Ἵπὸ τὸ γῆρας ἔκυψε τὸ σῶμά σου,
ἀλλ' ὄχι, γέρον, κ' ἡ μεγάλη σου ψυχὴ.

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

Καὶ τὴν μικρὰν ψυχὴν μεγάλην, ἀνασσα,
ἡ μνήμη τρέφει τῶν μεγάλων ἡμερῶν.

ΜΕΡΟΠΗ.

Αἱ ἀναμνήσεις εἶνε βάλκτρον γῆρατος,
ὡς αἱ ἐλπίδες πτέρυξ τῆς νεότητος.

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

Ἄλλ' ἂν ἐμὲ τὸν γέροντα ὑπόπτερον

μετεωρίζει ἡ ἐλπίς, ὦ ἄνασσα,
 μὴ ἄρα κλονουμένη σὺ βημάτιζε
 ὡς δύσελπις πρεσοῦτις. Τὸν βαρὺν ζυγὸν
 τῆς τυραννίας ἀποσεῖει σήμερον
 ἡ Μεσσηνία, θάρρει, καὶ ὁ τύραννος,
 ὁ αἰμοδόρος τοῦ Κρεσφόντου σου φονεύς,
 καὶ τῆς κληρονομίας τοῦ Αἰπύτου σου
 τῆς πατρικῆς ὁ ἄρπαξ, δίκην ἄφευκτον
 ἐκτίνει τέλος τῶν κακουργιῶν του.

ΜΕΡΟΠΗ.

Πῶς;

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

Ὁ Πολυφόντης σήμερον φονεύεται.

ΜΕΡΟΠΗ.

Λυκόρτα, εἶνε φοβερός ὁ λόγος σου.

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

ἀλλ' ἀσφαλῆς, βασίλισσα, καὶ βέβαιος.

ΜΕΡΟΠΗ.

Ἄρχει ἡ ἐξορία ἢ ἡ κάθειρξις.

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

εἰς τὴν Μερόπην, ὄχι καὶ εἰς τὸν λαόν.

ΜΕΡΟΠΗ.

Φρονίμως δὲν ἐσχέφθησαν οἱ φίλοι μας.

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

ἀλλὰ δικαίως.

ΜΕΡΟΠΗ.

Τὸ δικαίωμα ἐγὼ
τῆς δίκης ἔχω καὶ ποινῆς, ἀλλ' ὄχι σεις.

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

Χθὲς ἄλλο εἶχε φρόνημα ἢ ἄνασσα.

ΜΕΡΟΠΗ.

Χθὲς ἐθρηνοῦμεν ὡς νεκρὸν τὸν Αἴπυτον.

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

Νεκρὸν θὰ τὸν θρηνήσης, μῆτερ τάλαινα,
ἂν οὕτω συμπαθῆς τὸν δολοφόνον του.

ΜΕΡΟΠΗ.

Εὐφήμει, γέρον.

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

Εἶπον μόνον τὸ κακόν,
ἀλλ' ἄλλος θὰ τὸ πράξῃ σιωπῶν ποτε.

ΜΕΡΟΠΗ.

Τὰ πεπραγμένα τιμωρεῖ ὁ δίκαιος,
Λυκόρτα, ὄχι καὶ τὰπραχθησόμενα.

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

Εἰς πεπραγμένων ἔνδειαν ἢ τιμωρὸς
τοῦ Πολυφόντου Δίκη δὲν θὰ εὔρεθῃ.

ΜΕΡΟΠΗ.

᾽Ω, ποία πάλιν αἰσθημάτων κ' ἰδεῶν
φρικώδης τριχυμία τὴν καρδίαν μου
σαλεύει καὶ ταράττει. Γέρον ἄτεγχτε,

ἀμείλικτε, λιθίνην ἔχεις, σιδηρᾶν
καρδίαν; Ὑμεναίου δᾶδες ἱεραὶ
ἀνήφθησαν ἔμπρός μας, καὶ γαμήλιος
δεσμός στεφάνων περιέβαλεν ἐμέ
κ' ἐκεῖνον. Εἶνε, γέρον, σύζυγος ἐμοῦ
ὁ Πολυφόντης. Ἐκπτωτος τοῦ θρόνου του
ἀλλὰ ζῶν ἔστω. Τοῦτο ἀπεφάσισα.

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

ᾠ φρένες κοῦφαι γυναικῶν καὶ ἄστατοι!

ΜΕΡΟΠΗ.

ᾠ φρόνημα καὶ ῥῆμα τῶν ἀνδρῶν θρασύ!

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

Ἄφ' οὐ λοιπὸν τὸ προσωπεῖον ἔπεσε
τὸ ἔντεχρον τῆς χήρας τοῦ Κρεσφόντου μου,
κ' ἐγὼ ἀναλαμβάνω τὸν ἐλεύθερον
πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ τυράννου λόγον νῦν.
Τὸ πένθος λοιπόν, ὅπερ ἐπεδείκνυτο
ἢ χήρα τοῦ Κρεσφόντου, ἦν ὑπόκρισις.
Πολιτικὴ ἀνάγκη ὄχι τὸ λοιπόν,
οὐδὲ παρακινήσεις τοῦ πατρός, οὐδὲ
φροντίς πρὸς ἀνακούφισιν τοῦ θλίβοντος
τοῦ Μεσσηνιακοῦ λαοῦ τὸν τράχηλον
ζυγοῦ ποτε, οὐδ' ἄλλο τι παρόμοιον
τὴν χεῖρα νὰ δεχθῆς σὲ παρεκίνησε
τοῦ Πολυφόντου, χεῖρα αἷμα στάζουσαν

ἀκόμη ἐκ τοῦ φόνου τοῦ συζύγου σου,
ἀλλ' ἔρωσ, αἰσχρὸς ἔρωσ καὶ ἀνόσιος.

ΜΕΡΟΠΗ.

Εἶνε συκοφαντία. Εἰς τὸ αἷμα τοῦ
Κρεσφόντου ἄλλοι ἔβαψαν τὰς χειράς των,
ὁ Πολυφόντης ὄχι.

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

Τὴν ἀκούετε,

Θεοί; Ὁ Πολυφόντης ὄχι! Καὶ τολμᾷ
τὸ ψευδὸς της νὰ λέγη τοῦτο ἔμπροσθεν
ἐμοῦ, ὅστις μὲ τούτους μου τοὺς ὀφθαλμοὺς
ὑπὸ τὴν δολοφάνον εἶδον μάχαιραν
τοῦ Πολυφόντου πίπτοντα τὸν ἀνακτα
Κρεσφόντην, κ' εἰς τὸ αἷμα κυλιόμενον
αὐτοῦ ἐδῶ, εἰς ταῦτα τὰποτρόπαια
ἀνάκτορα! ὦ! μάτην ἄρα ἔφαγον
τὸν ἄρτον τὸν πικρὸν, μάτην ἐλεύκανα
μακρὰν τῆς γενεθλίας γῆς τὰς τρίχας μου,
ἐλπίζων τὴν στιγμήν τῆς ἐκδικήσεως
τοῦ αἱματός σου ταύτην εἰς τὸ γῆράς μου
νὰ ἶδω, μάτην! Ἡ ἐλπίς μου ἔπεσε,
καὶ ἔπρεπε νὰ πέσῃ, ἐπειδὴ γυνὴ
τὸ μόνον τῆς ἐλπίδος ἦτο στήριγμα.
Κ' ἐγὼ μὲν ὀσονούπω, ἀναξ φίλτατε,
τὴν Μεσσηνίαν κατὰ τοῦ φονέως σου

κινῶν καὶ ἀποθνήσκων, ἔρχομαι πρὸς σέ,
 εἰς Ἄδου κάτω. Σὺ δὲ πέμψον κάτωθεν
 ἐκ τοῦ Ταρτάρου τὰς θεὰς τὰς στυγεράς
 κατὰ τοῦ ζεύγους τούτου, ὅπερ μιαρῶς
 τὴν κοίτην σου ἐμόλυνε καὶ σήμερον
 μολύνει ἔτι. Ἡ φρικώδης ὄψις των
 ἄς θραύσῃ ἐκ τοῦ τρόμου τὴν καρδίαν των
 καὶ ἄς σαλεύσῃ πλήξασα τὰς φρένας των·
 ἢ ὄφιοειδῆς τὴν νύκτα κόμη των
 ὡς ἐχιδνῶν ἄς περιβάλλῃ δίκτυον
 τὴν μιარάν των κοίτην, καὶ τὸ βλέφαρον
 ὀρθὸν ἢ φρίκη ἄς κρατῆ καὶ ἄγρυπνον,
 καὶ ὕπνος μὴ τὸ κλείσῃ μηδὲ νυσταγμός.

[Ἡ Μερόπη μένει ἔντρομος καὶ ἀτινὲς ἔχουσα τὸ βλέμμα πρὸ ἑαυτῆς.]

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΜΕΡΟΠΗ καὶ ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Μερόπη! — Ἡ ὀδύνη τὴν κατέβαλε
 καὶ ἡ ἀπελπισία. — ὦ! μετρίασον
 τὸ πένθος σου, Μερόπη μου. Μή, ἄνθρωποι
 θνητοὶ πλασθέντες τρέφωμεν ἀθάνατον
 τὴν θλιψὴν καὶ τὸ πένθος. Στρέψον τόμμα σου
 Μερόπη. ὦ Μερόπη!

ΜΕΡΟΠΗ.

Τ' ὄνομά μου τίς

φωνεῖ ;

[Νῦν πρῶτον στραφεῖσα καὶ ἰδοῦσα τὸν Πολυφόντην.]

Μακράν ! ὀπίσω ! Αἷμα στάζουσιν
αἱ μιαραί σου χεῖρες !

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Εἶναι καθαραὶ

τοῦ αἵματος τοῦ τέκνου σου αἱ χεῖρές μου.
Μερόπη, εἶμ' ἀθῶος. Ὅπως σύ, κ' ἐγὼ
τὸν δολοφόνον φρίττω, καὶ τὸν Αἵπυτον
θρηνηῶ ἐπίσης, ὅπως σύ.

ΜΕΡΟΠΗ [πρὸς ἑαυτήν.]

Τὸν Αἵπυτον ; !

Τὸν Αἵπυτόν μου, ὦ, πῶς ἦτο δυνατὸν
νὰ λησμονήσω, ἔστω μόνον καὶ στιγμήν ; !
— Ἀκόμ' ἠχοῦσιν εἰς τὰ ὦτα ἔναυλοι
τοῦ γέροντος οἱ λόγοι κ' αἱ φρικώδεις του
ἀραὶ ! Ἀκόμη φρίττω !

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Ἄνασσ', ἄκουσον.

ΜΕΡΟΠΗ.

Σ' ἀκούω, ἀναξ.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Πόσον σὲ ἠγάπησα
καὶ σ' ἀγαπῶ, Μερόπη, τὸ γνωρίζεις σύ.

ΜΕΡΟΠΗ.

Καὶ ἂν ἐγὼ δὲν τὸ γνωρίζω, ὄλαι σου
τὸ μαρτυροῦν αἱ πράξεις. Ὅντως ἔρωτος
σοὶ πρέπουν λόγοι, Πολυφόντα, σήμερον.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

ὦ! μὴ τὰς λέξεις ταύτας τὰς μεστὰς χολῆς,
τὸ βλέμμ' αὐτὸ τοῦ μίσους μὴ, Μερόπη μου.
τὰ πράγματα δὲν εἶνε, ὡς σοὶ φαίνονται.
Μὲ κατακρίνεις, μὲ καταδικάζεις νῦν,
διότι ἐξετάζεις τὰ φαινόμενα,
διότι δὲν μ' ἀκούεις. ὦ! ἂν μ' ἤκουες,
ἂν ἡ παραφορά σου δὲν ἐθόλωνε
τὴν κρίσιν τὴν ὀρθὴν σου, κ' εἰς τὰς φλέβας σου
τὸ αἷμ' ἂν τὸ θερμόν σου δὲν ἐκόχλαζε
τόσον εὐκόλως, καὶ δὲν ἔρρεε ταχύ,
γοργόν, ὀρμητικὸν καὶ ἀκατάσχετον!
Μερόπη, ἀκουσόν με, ἀλλὰ ἤσυχος.
Δὲν εἶνε, ὄχι, μιαιραὶ αἱ χεῖρές μου,
οὐδ' αἷμ' ἀθῶον, ὅπως εἶπες, στάζουσιν.
Ἀθῶος ὄλως εἶμ' ἀπὸ τοῦ αἵματος
τοῦ προσφιλοῦς υἱοῦ σου, μὰ τὸν ὕπατον
πατέρα τῶν θεῶν, ὅστις μ' ἐβίασε
τὸν δολοφόνον ἀκουσίως ν' ἀνεχθῶ
ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων. Πλήν, Μερόπη μου,
μὲ τοῦ κακούργου τὴν ἀπαίσιον μορφήν

τὴν μητρικὴν καρδίαν σου πλειότερον
 νὰ βασανίζω δὲν ἠνέχθην καὶ ἰδοῦ,
 εἰ καὶ ἐν μέσῳ ἀπαισιῶν οἰωνῶν
 καὶ φοβερῶν ἐντὸς προαισθημάτων μου,
 καὶ τὴν θυσίαν ὅμως ταύτην ἄσμενος
 προσφέρω νῦν ἰδοῦ εἰς τὴν ἀγάπην σου.
 Ἄπο τοῦ δολοφόνου πᾶσαν σκέπην μου
 καὶ προστασίαν αἴρω. Εἰς τὰνάκτορα
 ὃ μέχρι τοῦδε ξένος καὶ ἰκέτης μου
 δὲν εἶνε πλέον· μόνον τοῦ Αἰπύτου σου
 ὃ δολοφόνος ἔμεινε. Τὸν μιαρὸν
 κακοῦργον τοῦτον εἰς τὴν ἐξουσίαν σου,
 Μερόπη, παραδίδω.

ΜΕΡΟΠΗ.

Εἶνε ἀληθές;

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ.

Ὁ δολοφόνος εἶνε εἰς τὰς χεῖράς σου,
 Μερόπη. Σθέσον ὅλην εἰς τὸ αἷμά του
 τὴν φλόγα τῆς δικαίας ἐκδικήσεως,
 ἥτις καταβιβρώσκει τὴν καρδίαν σου.

ΜΕΡΟΠΗ.

Ἄπο καρδίας, βασιλεῦ, σ' εὐγνωμονῶ.

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ.

Λοιπόν, φιλτάτη σύζυγε, μετρίασον
 τὴν θλιψίν σου, κ' εἰς τὸ ἐξῆς ὑπόνοια

εἰς τὴν ψυχὴν σου μὴ φαρμακερά ποτε
παρεισερπύση πλέον.

ΜΕΡΟΠΗ.

Ὅχι, βασιλεῦ.

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ.

Πλὴν χαίρω καὶ θαυμάζω τοῦτο, ἄνασσα,
τὸ ἡσυχόν σου ἦθος καὶ τὸ ἡμερον.

ΜΕΡΟΠΗ.

Ὁ χρόνος θραύει τῆς ὀδύνης τὴν αἰχμὴν,
ὦ ἀναξ, ἐπὶ τέλους, καὶ ψυχρὸς ὁ νοῦς
καθυποτάσσει τὴν καρδίαν τὴν θερμὴν.

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ.

Ἄν τὴν λαμπρὰν τῆς Μεσσηνίας ἄνασσαν
ἔβλεπον μόνον τέως, καὶ ἀκούω νῦν.
Δὶς βασιλεύει ὅστις ὄχι τῶν λαῶν,
ἀλλὰ καὶ τῶν παθῶν του εἶνε κύριος.
Ἄν ἦσαι μήτηρ, εἶσαι καὶ βασίλισσα
συγχρόνως, ὦ Μερόπη· καὶ τοῦ μιαροῦ
τὸ αἶμα δολοφόνου ἢ αἰμοβαφῆς
χεῖρ τοῦ δημίου, ὄχι τῆς Μερόπης μου
νὰ χύσῃ πρέπει.

ΜΕΡΟΠΗ.

Βασιλεῦ, τί ἐννοεῖς;

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ.

Τὸν φόνον τοῦ κακούργου δὲν ἀρμόζ' εἰς σὲ
νὰ ἐκτελέσῃς.

ΜΕΡΟΠΗ.

Τί ἀκούω, ὦ θεοί;

Ὁ ξένος, ὁ ἰκέτης—;

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ.

Τοῦ Αἰπύτου σου

ὁ δολοφόνος—

ΜΕΡΟΠΗ.

Ναί. Εἶπέ—;

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ.

φονεύεται.

ΜΕΡΟΠΗ.

Φονεύεται;

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ.

Μερόπη, ναί, φονεύεται.

Καὶ τὴν θυσίαν ταύτην εἰς τὸν ἔρωτα
προσφέρω τῆς συζύγου μου.

ΜΕΡΟΠΗ.

Σ' εὐχαριστῶ.

[Καθ' ἑαυτήν.]

Ἀπάνθρωπε!—

[Γεγωνός]

Μερόπη, ὦ! φονεύεται!

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ.

Καὶ παρευθός, Μερόπη. Ὅρκον ὤμοσα
εἰς τοὺς θεοὺς φρικτόν. Μὴ πλέον δίσταξζ.
ὦ, πιστευσόν μοι.

ΜΕΡΟΠΗ.

ΜΕΡΟΠΗ.

Πολυφόντα,—

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Παύουσιν,

οἱ στεναγμοί, ναί, παύουν τῆς φιλτάτης μου
 Μερόπης καὶ τὰ δάκρυα. Τοῦ τέκνου σου
 ὁ δολοφόνος ἀποθνήσκει πάραυτα,
 μὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ θεῶν τὸν ὕπατον
 πκτέρχ σοὶ ὀρκίζομαι, Μερόπη μου.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Οἱ τῆς προλαβούσης σκηνῆς καὶ ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

Ὁ ξένος καὶ ἰκέτης—

ΜΕΡΟΠΗ.

Λέγε.

ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

ἄνασσα,

ὁ Αἰτωλὸς ὁ δολοφόνος δέσμιος
 ἔκ τοῦ βωμοῦ ἀπάγεται εἰς θάνατον.

ΜΕΡΟΠΗ [ὀρμῶσα ἐκτός.]

Νὰ μὴ ἐξέλθῃ. Δορυφόροι!

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Ἄνασσα,

ποῦ τρέχεις; Τὸν ἀπάγουσιν εἰς θάνατον,
ἔσο βεβαία, ἀσφαλῆ, Μερόπη μου.

ΜΕΡΟΠΗ.

Κακοῦργε, δολοφόνε!

[Πρὸς ἑαυτήν.]

ὦ αἰώνιοι

θεοί!

[Γιγνώσ.]

Ζητεῖτε νὰ τὸν φυγαδεύσετε.

Ἐδῶ, ἐδῶ νὰ ἔλθῃ.—ὦ, ποῦ εἶναι, ποῦ;
Νὰ τὸν φονεύσω θέλω μὲ τὰς χεῖράς μου
ἐγώ.

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ.

Μερόπη, μείνον.

[Πρὸς τοὺς δορυφόρους.]

Τὸν κατάδικον

ὁ δῆμιος νὰ φέρῃ κ' οἱ φρουροὶ ἐδῶ.

[Ἐξέρχονται δορυφόροι.]

ΜΕΡΟΠΗ [κατ' ἰδίαν πρὸς τὴν Εὐρ.]

Πρὸς τὸν Λυκόρταν, Εὐρυμέδη, τάχυνον.

Ὁ Πολυφόντης μελετᾷ τὸν Αἴπυτον

νὰ θανατώσ', εἰπέ τῷ. Δράμε, πτέρωσον

τοὺς πόδας σου.

[Ἡ Εὐρυμέδη ἐξέρχεται. Ἡ Μερ. πρὸς ἑαυτήν.]

ὦ, κράτησον, καρδιά μου.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Οἱ τῆς προηγουμένης σκηνῆς, πλὴν τῆς Εὐρυμίδους.

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ.

Ἄν ἀμφιβάλλης, εἰς τὸν τόπον δύνασαι
τῆς καταδίκης παρακολουθήσασα
τὸν θάνατον νὰ ἴδῃς τοῦ κακούργου. Πλὴν
αὐτὴ σὺ μὴ τολμήσῃς κατ' ἐκεῖνου τι,
Μερόπη. Δὲν ἀρμόζ' εἰς τὴν βασίλισσαν.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

Οἱ τῆς προλαβούσης σκηνῆς καὶ ΑἴΠΥΤΟΣ δέσμιος προσαχθεὶς ὑπὸ
δορυφόρων,

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ,

Ἴδού, Μερόπη, ἦλθον,

ΜΕΡΟΠΗ.

Πολυφόντα μου,
σ' εὐχαριστῶ. Ἄς μένη ὁ κατάδικος,
ὦ βασιλεῦ, αὐτοῦ.

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ [πρὸς τοὺς περὶ τὸν Αἴπυταν δορυφόρους.]

Ἐνταῦθα μένετε.

[Οἱ δορυφόροι μένουσι μετὰ τοῦ Αἰπύτου εἰς τὰ μύχια τῆς σκηνῆς.]

ΜΕΡΟΠΗ.

Ἀγαπητέ μου Πολυφόντα, κάθισον
ἐδῶ ἐγγύς μου.

[Κάθηνται ἀμφοτέροι εἰς ἀνάκλιτρον.]

Ἄκουσον.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Μερόπη μου,
ὀμίλει, σὲ ἀκούω.

ΜΕΡΟΠΗ.

Ἡ καρδιά μου
εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν θυσίαν σου
αἰσθάνεται βαθεῖαν, ἀνεξάλειπτον.
Τοσαῦτα μέχρι τοῦδε τῆς ἀγάπης σου
δείγματα μοὶ παρέσχες, τόσας χάριτας
εἰς σὲ ὀφείλω, ὥστε νέαν παρὰ σοῦ
θυσίαν, νέαν χάριν, τὸ αἰσθάνομαι,
νὰ σὲ ζητήσω, βασιλεῦ, δὲν ἔπρεπεν.
Ἄλλ' ὅμως τόσ' ἢ πρὸς ἐμὲ ἀγάπη σου
αἰείποτε ἐφάνη κ' ἐπιείκεια,
ὥστε καὶ νέαν χάριν ἐνθαρρύνομαι
νὰ σὲ ζητήσω.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Λέγε μόνον.

ΜΕΡΟΠΗ.

Ἄκουσον.

Τὸν θάνατον τοῦ ξένου ἀπεφάσισας
ἀμετατρέπτως;

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Ὅχι τ' ἀπεφάσισα,
τὸ ὤμοσα, σὶ εἶπον.

ΜΕΡΟΠΗ.

ΜΕΡΟΠΗ.

Καὶ ὁ ὄρκος σου
αὐτός—;

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ.

Μερόπη, εἶνε ὄρκος ἄλυτος
καὶ ἱερός. Τί θέλεις; Λέγε, ἀνασσα.

ΜΕΡΟΠΗ.

Νὰ μοὶ χαρίσης τοῦ φονέως τὴν ζωὴν.

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ.

Ἡ ἀκοή, Μερόπη, δὲν μ' ἠπάτησε;

ΜΕΡΟΠΗ.

Ναί, χάρισόν μοι, δός μοι τὴν ζωὴν ἐνός
κακούργου δυστυχοῦς.

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ [ἰγερθεὶς ἐν βίᾳ, μετ' αὐτὴν δὲ καὶ ἡ Μερόπη.]

Ἐδῶ μυστήριον
ἀπαίσιόν τι κρύπτεται, μὰ τοὺς θεούς,

ΜΕΡΟΠΗ [καθ' ἑαυτήν.]

Τί ἐπραξα ἐγὼ ἢ ἀπερίσκεπτος!
Ἡ μήπως ἤδη—ὦ Ζεῦ ἀλεξάχακε,
τὸ τέκνον μου σὺ σκέπε ἐλεᾶν ἐμέ!—
ἢ μήπως ἀνεκάλυψε τὸν Αἴπυτον;

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ.

ἢ σὺ, Μερόπη, ἔχασες τὰς φρένας σου!

ΜΕΡΟΠΗ.

Οὐδὲν ἐκ τούτων· γυναικὸς φμπάθεια.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Ὁ δολοφόνος ἀποθνήσκει πάραυτα,
Μερόπη. Τὸ ὠρκίσθη.

ΜΕΡΟΠΗ.

Σὲ παρακαλῶ,—

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Εἰς μάτην.

ΜΕΡΟΠΗ.

Σ' ἱκετεύω,—

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Εἶν' ἀδύνατον.

ΜΕΡΟΠΗ.

ὦ βασιλεῦ,—

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Μὴ μάτην μόχθει, ἄνασσα.

Ἄν τὴν ἀδυναμίαν καὶ κουφόνοιαν
ὡς τώρα εἶχον νὰ συμπαραφέρωμαι
εἰς τὴν συχνὴν παλιόροιοιαν καὶ ἄμπωτιν,
Μερόπη, τῶν φρενῶν καὶ τῆς καρδίας σου
ὡς σκάφος ἀκυβέρνητον, εἰς τὸ ἐξῆς
ἔσο ἐτοίμη εἰς τοῦ βασιλέως σου
νὰ ὑποκύπτῃς σιδηρᾶν τὴν θέλησιν.
Μωρὸς ὁ ἰδιώτης, ὅστις δέχεται
νὰ πηδαλιουχῆται ὑπὸ γυναικός,
ἀλλὰ παράφρων ἀντικρυς ὁ βασιλεὺς.
Σοῦ χάριν πρὸ ὀλίγου ἱερόσυλος

κ' ἐπίορκος, τὰς φλόγας ἐπεκρέμασα
καὶ τὴν ὄργην ἐπάνω μου τὴν φοβερὰν
τοῦ τῶν θεῶν μεγίστου. Νῦν ἐπίορκος
νὰ γίνω πάλιν ἀπαιτεῖς καὶ δεύτερον.

ΜΕΡΟΠΗ.

ὦ ἀναξ, ἄκουσόν με.

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ.

Ματαιοκονεῖς.

ΜΕΡΟΠΗ.

Δὲν θέλω τὴν ζωὴν του. ὦ, ἄς φονευθῆ,
ἀλλ' ὄχι τώρα, ὄχι, Πολυφόντα μου
τὴν ἀποφράδ' αὐτὴν ἡμέραν, αὔριον.
Τὴν χάριν δός μοι τὴν μικρὰν καὶ ἄσημον,
σὲ ἱκετεύω, σ' ἱκετεύ' ἡ ἀνασσα,
ἡ φίλη σύζυγός σου, ἡ Μερόπη σου.

ΠΟΛΥΦΩΝΤΗΣ.

Ὁ Τηλεφόντης πάραυτα φονεύεται.
Θεώρει ἤδη τὸν κακοῦργον ὡς νεκρόν.

[Πρὸς τοὺς περὶ τὸν Αἴπυτον δορυφόρους.]

Ἐμπρός, φρουροί.

ΜΕΡΟΠΗ.

Θεοί!

[Καθ' ἑαυτὴν.]

Εἶναι ἀδύνατον.

ὦ, ποία φρίκη!

[Γεγωνός.]

Πολυφόντα, πρὸς θεῶν—

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

Εἶσαι παιδίον—ποῖον αἰσχρος, ἀνασσα!—
εἶσαι παιδίον, εἶσαι θάλασσο ἄστατος,
ἀγρία, μαινομένη. Τὰς ὀρμάς σου τὰς
ἀλόγους ταύτας καὶ παραφοράς,—ιδού,
σοὶ τὸ ἐκμυστηρεύομαι καὶ μάθε το—
τὰς ἐβαρύνθην, ἐβαρύνθην σὲ αὐτήν,
σὲ ἀπεστράφη.

ΜΕΡΟΠΗ.

Σ' ἰκετεύω, φίλτατε,
ἀγαπητέ μου ἀναξ, Πολυφόντα μου!—

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ [πρὸς τοὺς περὶ τὸν Λίπυτον δορυφόρους.]

Τὸν ξένον, δορυφόροι, ἀπαγάγετε
εἰς θάνατον.

ΜΕΡΟΠΗ [δραμοῦσα πρὸς τοὺς δορυφόρους.]

Σταθῆτε.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ [πρὸς τοὺς αὐτούς.]

Μὲ ἤκούσατε;

ΜΕΡΟΠΗ [ὁμοίως.]

Σταθῆτε. Δορυφόροι, μὲ τὴν κεφαλὴν
ἐκάστην τρίχα τούτου θὰ πληρώσετε.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ [ὁμοίως.]

Ἐξέλθετε.

[Ὁ Πολυφόντης ὀρμᾷ κατὰ τῶν δορυφόρων.]

ΜΕΡΟΠΗ.

[Τρέχει καὶ σταθεῖσα μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν δορυφόρων τὸν ἔμποδίζει. Πρὸς τὸν Πολυφόντην :]

Μή.

[Πρὸς τοὺς δορυφόρους.]

Ἴκετεύω σᾶς, φρουροί·
αὐτὸς εἶνε σκληρός, εἶνε ἀπάνθρωπος,
αὐτὸς εἶνε θηρίον, αὐτὸς ἔπια
τὸ αἷμα τοῦ Κρυσφόντου καὶ τῶν τέκνων μου,
καὶ διὰ τοῦτο διψᾷ αἷμα· ἀλλὰ σεῖς,
σεῖς ἔχετε καρδίαν, λυπηθῆτέ με.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ.

[Γυμνῶσας τὸ ξίφος, ὅπερ ὅμως ἀρπάζει ἐκ τῆς λαβῆς καὶ προσπαθεῖ ν' ἀφαιρήσῃ ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ Πολυφόντου ἢ Μερόπης. Ὁ Πολυφόντης κινεῖται κατὰ τῶν δορυφόρων· ἀλλ' ἡ Μερόπη κρατοῦσα μὲ τὰς δύο τῆς χειρὸς τὴν χεῖρα αὐτοῦ καὶ τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους σφύεται ὑπ' αὐτοῦ κατὰ τῶν γονάτων ἐπὶ τοῦ ἰδάφους.]

Οἱ ἀπειθοῦντες εἰς τοῦ βασιλέως των
τὸν λόγον, θὰ ἐκπλύνουν μὲ τὸ αἷμά των
τὸ ἔγκλημά των.

[Οἱ δορυφόροι ἀπάγουσι τὸν Αἴπυτον διὰ τῆς θύρας τῶν ἀριστερῶν παρασηκίων. Πρὸς τινὰς τῶν δορυφόρων, οἵτινες μένουσι φρουροὶ τῆς θύρας.]

Σεῖς ἐνταῦθα μέναιτε

φρουροὶ τῆς θύρας.

[Πρὸς τὴν Μερόπην.]

Ἄφες.

[Ἡ Μερόπη κρατεῖ σφιγκτὰ μὲ τὰς δύο χεῖρας τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους τοῦ Πολυφόντου, ὅστις ἀπελπισθεὶς νὰ τὸ λάβῃ, τὸ παραιτεῖ.]

Τώρα λάβε το.

Σοὶ εἶναι πλέον ἄχρηστον.

[Ὁ Πολυφόντης ἐξέρχεται διὰ τῆς μεσαίας καὶ κατὰ πρόσωπον τοῦ θεατοῦ θύρας τῆς σκηνῆς. Ἡ Μερόπη ὄρμῃ νὰ ἐξέλθῃ διὰ τῆς θύρας τῶν ἀριστερῶν παρασκηνίων, ἀλλ' ἐμποδίζουσιν αὐτὴν οἱ φρουροί. Ἀπελπισθεῖσα ἵσταται πρὸς μικρὸν ἀπελπὶς. Ἀλλὰ παρευθὺς ὄρμῃ διὰ τῆς μεσαίας θύρας ἐκτὸς τῆς σκηνῆς. Μετ' ὀλίγον ἀκούεται ἔξωθεν τῆς σκηνῆς ἡ φωνὴ τοῦ Πολυφόντου:]

Μερόπη, μή!

Ἄ, τίγρις αἰμοβόρε, μὲ ἐφόνευσας!

ΣΚΗΝῆ ΕΒΔΟΜῆ.

[Ἀκούεται κρότος ἐκτὸς τῶν ἀριστερῶν παρασκηνίων. Οἱ δορυφόροι ἐξέρχονται πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, μεθ' ὃ ἀκούεται κλαγγὴ ὀπλων. Μετ' ὀλίγον εἰσέρχεται εἰς τὴν σκηνὴν ἐκ τῶν ἀριστερῶν παρασκηνίων ὁ Αἴπυτος ξιφῆρης, καὶ ὁ Λυκόρτας ξιφῆρης. καὶ ἐν πανοπλίᾳ, ἄγοντες συνωμότας Μεσσηνίους ἐνόπλους καὶ ξιφῆρεις.]

Αἴπυτος, Λυκόρτας καὶ Μεσσηνιοί.

Αἴπυτος.

Καὶ πάλιν τὴν ζωὴν μου, πάτερ μου, εἰς σὲ ὀφείλω,—

Λυκόρτας.

Παῦσον τὰς εὐχαριστήσεις σου,
πρὶν ἢ τὸ ἔργον ὅλον συντελέσωμεν.

Αἴπυτος.

Ἡ μήτηρ μου ποῦ εἶνε; ποῦ ὁ τύραννος;
Ἐμπρὸς, ὦ πάτερ.

[Κινοῦνται ὡς μέλλοντες νὰ διαβῶσιν εἰς τὰ δεξιὰ παρασκηνία. Ἐμβαίνει εἰς τὴν σκηνὴν διὰ τῆς μεσαίας πύλης ἔντρομος ἡ Εὐρυμέδεια. Οἱ περὶ τὸν Λυκ. καὶ Αἴπ. ἰδόντες αὐτὴν ἐπέχουσι.]

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ.

Οἱ τῆς προλαβούσης σκηνῆς καὶ ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

Εὐρυμέδη,—

ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

Αἴψυτε,

Λυκόρτα, φρίκη, φρίκη! Εἰς τὸ αἷμά του
ὁ Πολυφόντης κεῖται!

ΛΙΠΥΤΟΣ.

Τί;

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

Αὐτόχειρ; πῶς;

ΛΙΠΥΤΟΣ.

ὦ, λέγε.

ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

Ἡ Μερόπη τὸν ἐφόνευσε!

[Εἰσέρχεται διὰ τῆς μεσαίας πόλης εἰς τὴν σκηνὴν ἡ Μερόπη, κρατοῦσα εἰς
τὴν δεξιάν της γυμνὸν καὶ αἱματοβαφῆς τὸ ξίφος τοῦ Πολυφόντου.]

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ.

Οἱ τῆς προλαβούσης σκηνῆς καὶ ΜΕΡΟΠΗ.

ΜΕΡΟΠΗ.

Ποῦ εἶνε ὁ υἱός μου; Αἴψυτ', Αἴψυτε!

ΛΙΠΥΤΟΣ.

ὦ μητέρα μου φιλότιτη!

ΜΕΡΟΠΗ.

Μὴ ἐκεῖνος—;

[Στρέφεται ἔντρομος πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν εἰσῆλθε.]

ᾠ,

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

τὴν σεβασμίαν τέλος τοῦ Κρεσφόντου μου
ἀναγνωρίζω χήραν καὶ βασίλισσαν!

ΜΕΡΟΠΗ [πρὸς τὸν Αἴπυτον.]

Ποῦ εἶνε ὁ υἱός μου;

ΑἴΠΥΤΟΣ.

Μῆτὲρ μου,

ΜΕΡΟΠΗ.

Εἰπέ,

Λυκόρτα, τὸν Κρεσφόντην δὲν ἐφόνευσεν
αὐτός;

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

Ἄνασσα, ναί!

ΜΕΡΟΠΗ.

Εἰπέ, τὰ τέκνα μου

καὶ τὸν υἱόν μου—ᾠ αἰώνιοι θεοί!

ποῦ εἶν' οἱ δορυφόροι καὶ ὁ Αἴπυτος;

Ἐλθέτε!

[Προσπαθεῖ νὰ δράμῃ πρὸς τὰ ἀριστερὰ παρασκήνια, ἀλλὰ δὲν δύναται.]

ᾠ! δὲν δύναμαι νὰ κινηθῶ.

Εἶνε νεκρὰ τὰ μέλη μου, κ' οἱ πόδες μου

βαρύνουσιν ὡς μόλυθος.—ᾠ! δράμετε—

ἐδῶ—ἐκεῖ—Λυκόρτα!—ᾠ! τὸ τέκνον μου

ποῦ εἶνε ;

ΕΥΡΙΓΜΕΛΗ.

Ὁ Λυκόρτας κ' οἱ Μεσσήνιοι
ἐκ τῶν χειρῶν τῶν δορυφόρων ἔσωσαν
τὸν Αἴπυτον, καὶ εἶν' ἐδῶ. Ἴδου αὐτός,
Μερόπη.

ΛΙΠΤΟΣ.

Μῆτέρ μου !

[Ἐκ τῆς χειρὸς τῆς Μερόπης ἀναγνωρισάσης τὸν Αἴπυτον ἐκπίπτει τὸ ξίφος.]

ΜΕΡΟΠΗ.

Υἱέ μου, τέκνον μου !

[Ὁ Αἴπυτος καὶ ἡ Μερόπη ῥίπτονται εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων. Κατα-
πιάννυται ἡ αὐλαία.]

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

[Αΐθουσα ἀνακτόρων ἢ ἀνευ τοῦ βωμοῦ.]

ΕΙΡΥΜΕΛΗ.

Κανείς δὲν εἶνέ που, κανείς δὲν ἔρχεται.
Ὁ τρόμος τώρα μόνον τῶν Ἡρακλειδῶν
τὰ ἔρημα κατώκησεν ἀνάκτορα,
κ' εἰς τοὺς εὐρεῖς θαλάμους σύρει θῦμά του
ἀγωνιῶν κ' ἠμιθανές τὴν δυστυχῆ
Μερόπην. Ἄνοιχθῆτε σεῖς καὶ ρεύσατε,
πηγαὶ δακρύων, ἂν ἀρκοῦν τὰ δάκρυα
εἰς τῆς πατρίδος καὶ τῆς βασιλίσσης μου
τὴν δυστυχίαν. ὦ! εἰς ποίαν συμφορῶν
τὴν Μεσσηνίαν ἄβυσσον ἐκρήμισεν
ἡ χεὶρ τῆς βασιλίσσης, ἣν παράφορος
κατὰ τοῦ Πολυφόντου μητρικὴ στοργὴ
ἐξώπλισε. Φρικώδης ἔξω σήμερον

τὴν νύκτα ὄλην πάλεμος ἐμφύλιος
 λυμαίνεται τὴν πόλιν. Οἱ Μεσσήνιοι
 τὸν φόνον τοῦ τυράννου ἄμ' ἀκούσαντες,
 πολῖται, συνωμόται καὶ περίοικοι,
 τὴν ἀγορὰν κατέλαβον κραυγάζοντες,
 τὴν Μεσσηνίαν κράτος ἐν ἐκήρυξαν
 ἀπὸ τῆς Νέδας μέχρι τοῦ Ἀκρίτα, καὶ
 παμβασιλέα τρύτης ἀνηγόρευσαν
 τὸν Αἴπυτεν. Ἐν τούτοις ἦλθε πρὸς αὐτοὺς
 ὁ νέος βασιλεύς, καὶ διὰ κήρυκος
 τῶν Δωρικῶν γερόντων τὴν ὑποταγὴν
 ἐζήτησεν. Ἄλλὰ ν' ἀναγνωρίσωσι
 τὸν νέον βασιλέα ὅλ' οἱ Δωριεῖς
 ἠρνήθησαν, ἐν ὅσῳ ἡ Μερόπη ζῆ.
 Ὅμολογοῦσιν, ὅτι εἶν' ὁ Αἴπυτος
 ὁ μόνος Ἡρακλείδης· διὰ τοῦτο καὶ
 μετὰ τοῦ Πολυφόντου ἤδη πρὸ μηνὸς
 ὡς κληρονόμον καὶ διάδοχον αὐτὸν
 διώρισαν τοῦ θρόνου. Τοῦτον ἤθελον
 ἀνακηρύξῃ βασιλέα καὶ αὐτοὶ
 τῆς Μεσσηνίας· ἀλλὰ ἔρχον ὤμοσαν,
 τοῦ Πολυφόντου ὡς τὸν φόνον ἤκουσαν,
 κοινὸν οἱ Δωριεῖς, νὰ ἐκδικήσωσι
 τὸν ἄδικόν του φόνον, τὸν φονέα του,
 ὅστις ἤθελεν ἦνε, θανατώνοντες.

Ὁ Αἴπυτος ἀκούσας τὴν ἀπόκρισιν
 τῶν Δωριέων ταύτην ἠγανάκτησε,
 καὶ μανιώδης κατ' αὐτῶν ἐπέδραμεν.
 Ὁ Ἄρης ἀμφοτέρων τότε τῶν λαῶν
 τὸ μῖσος ἔτι μᾶλλον ἐξηρέθισεν,
 εἰς ἀλληλοκτονίας ἢ Στενούκλαρος
 σκηνὴν φρικώδη μετεβλήθη ἔκτοτε,
 κ' ἡ γῆ τῆς Μεσσηνίας, μήτηρ των κοινή,
 μὲ τὸ ἀδελφικόν των αἷμα βρέχεται!
 Ἡ δυστυχῆς Μερόπη ἀγνοοῦσ' αὐτὰ
 ἀκόμη, μόλις τὴν ὑπὸ τοῦ ἀνακτος
 καὶ τῶν γερόντων Δωριέων ἔμαθεν
 υἱοθεσίαν τοῦ Αἰπύτου, καὶ πικρᾶς
 μεταμελείας ἔρμαιον, τὴν φοβερὰν
 μαιφονίαν ἐνθυμεῖται φρίττουσα.
 ὦ! πότε, ὦ θεοί, πότε θὰ εὐρωμεν
 ἀπαλλαγὴν καὶ τέλος τούτων τῶν δεινῶν;

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΕΥΡΥΜΕΔΗ καὶ ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

Ποῦ εἶνε, Εὐρυμέδη, ποῦ ὁ Αἴπυτος;

ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

Πλησίον τῆς Μερόπης, ἥτις ἄγρυπνος

καὶ ἔντρομος τὴν νύκτ' αὐτὴν διήνυσε.

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

Καιρὸς διὰ θωπείας ὄντως μητρικάς,
ἐν ᾧ ἡ Μεσσηνία καταστρέφεται.

ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

Λυκόρτα, ποῦ τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς
ποῦ ἔφθασεν, εἰπέ μοι. Οἱ Μεσσήνιοι
ἀνθίστανται ἀκόμη; ἀπεκρούθησαν
οἱ Δωριεῖς;

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

Τὴν τύχην κλαῦσον, γηραιά,
τῆς δυστυχοῦς πατρίδος! Οἱ Μεσσήνιοι
ἐν ὄσω εἰς τὸ μέσον των ὁ Αἴπυτος
ὑπῆρχεν ὀδηγῶν αὐτούς, ἐμάχοντο
ἀνδρείως, ἀλλ' ἀφ' οὗ εἰς τὰ ἀνάκτορα
ὑπέστρεψεν ἐνταῦθα ὑπὸ σοῦ κληθεῖς,
διότι τὸν ἐζήτει ἡ βασίλισσα,
νὰ ὑποστῶσι μέχρι τέλους τὴν ὄρμην
τῶν Δωριέων πάντες δὲν κατάρθωσαν,
καὶ εἰς φυγὴν τραπέντες ἐγκατέλιπον
τὴν ἀγορὰν οἱ πλείστοι καὶ τὰς ἀγυιάς
τῆς πόλεως· ὀλίγοι δὲ ἀνθίστανται
Μεσσήνιοι ἀκόμη, οἱ ἐκ τῶν χωρῶν
τῶν πέριξ συνωμόται. Ἄλλὰ καὶ αὐτοὶ
φοβοῦμαι μέχρι τέλους μὴ διαλυθῶν,

ἐὰν δὲν σπεύσῃ πρὸς αὐτοὺς ὁ Αἴπυτος.
Ἄλλὰ ποῦ εἶνε; λέγε.

ΕΥΡΥΜΕΛΗ.

εἰς τὸν θάλαμον
τῆς βασιλίσσης.—Ἄλλ' ἐνταῦθα μεῖνον σύ,
Λυκόρτα, μὴ ὑπάγῃς, μὴ φανῆς ἐκεῖ.
Τοὺς ἐμφυλίους σπαραγμοὺς τῆς πόλεως
ἀκόμῃ δὲν γνωρίζει ἡ βασίλισσα,
οὐδ' ὅτ' εἰς μάχην ἔνοπλος ὁ Αἴπυτος
λαθὼν αὐτὴν ἐξῆλθε κατὰ τῶν ἐχθρῶν,
οὐδ' ὅτ' οἱ Δωριεῖς ν' ἀναγνωρίσωσι
τὸν Αἴπυτον ἀρνοῦνται βασιλέα των,
ἂν ἡ Μερόπη πρότερον δὲν φονευθῇ.

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

Πλὴν τότε ἄς τὰ μάθη, γύναι, τὸ λοιπόν.
Ὁ Αἴπυτος δὲν ἦλθεν εἰς Στενύκλαρον
διὰ νὰ κλώσῃ ἔρια, μὲ τοὺς θεοὺς,
καὶ νὰ ὑφάνῃ. Ἦλθε σπουδαιότερα
νὰ ἐκπληρώσῃ ἔργα καὶ καθήκοντα.
Εἶπέ ποῦ εἶνε; Εἰς δεινὴν τὰ πράγματα
ἀκμὴν προῆλθον. Τοῦ Κρεσφόντου σήμερον
ὁ θρόνος τρέμει, εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κρημνοῦ
ἡ Μεσσηνία ἴσταται, καὶ τὴν στιγμὴν
καθ' ἣν μ' ἀκούεις ταύτην κινδυνεύει, φεῦ!
ὄχ' ἡ Μερόπη, κινδυνεύει ἡ πατρίς.

Ὁ Αἴπυτος ποῦ εἶνε ;

ΕΥΓΥΜΕΛΗ.

Μεῖνον· ἔρχεται

ἰδοὺ ἐκείνη μόνη. Πρὸς τὸν Αἴπυτον

ὑπάγεις μόνος ἔπειτα. Ἐλθὲ ἐδῶ.

[Ἵποχωροῦσιν εἰς τὰ μύχια τῆς σκηνῆς. Ἄφ' οὗ ἡ Μερόπη ἔρχεται εἰς τὴν σκηνήν, ἡ Λυκόρτας ἀπέρχεται ἐκτὸς τῶν παρασκηνίων, ὅθεν ἦλθεν αὐτή.]

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

ΕΥΓΥΜΕΛΗ καὶ ΜΕΡΟΠΗ.

ΜΕΡΟΠΗ.

Ἐκ τοῦ ἐγγύς λειμῶνος σπεῦσον, γηραιά,
καὶ ἄνθη ῥαντισμένα μετὰ τὴν πρωϊνὴν
ἀκόμη δρόσον δρέψασα προσκόμισον.

ΕΥΓΥΜΕΛΗ.

Νὰ σ' ἐρωτήσω, ἄνασσα, ἐπίτρεψον
τί θέλεις τ' ἄνθη σήμερον ;

ΜΕΡΟΠΗ.

Ἀκήδευτος.

καὶ ἄταφος ἀκόμη κεῖται κατὰ γῆς
ὁ Πολυφόντης, γύναι. Νὰ κηδεύσωμεν
καιρὸς τὸν βασιλέα.

ΕΥΓΥΜΕΛΗ.

Κρύπτει, ἄνασσα,
τὴν κόνιν ἤδη πρὸ πολλοῦ τοῦ ἀνακτος

ὁ τάφος.

ΜΕΡΟΠΗ.

Πῶς;

ΕΥΡΥΜΕΛΗ.

Ἴμεῖς τὸν ἐκηδεύσαμεν.

ΜΕΡΟΠΗ.

Σεῖς; ὦ! ἰδοὺ εἰς βασιλεὺς θαπτόμενος,
χωρὶς νὰ τὸ ἀκούσῃ ὁ λαὸς αὐτοῦ,
καὶ εἰς ἀνὴρ εὐδαίμων κηδεύμενος,
χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ ἡ γυνὴ αὐτοῦ!
Καὶ ὅμως εἶχεν ἤδη λόγους ἡ γυνὴ
τοῦ Πολυφόντου νὰ γνωρίζῃ, ὅτι ὁ
ἀνὴρ αὐτῆς κηδεύεται. Καὶ τίς αὐτοῦ
τὸ σῶμα ἐκ τῶν λύθρων καὶ τοῦ αἵματος
ἀπέπλυνε καθάρας; Σεῖς. Ἐντάφια
λευκὰ καὶ καινουργῆ τίς τὸν ἐνέδυσε;
Σεῖς. Μ' ἄνθη καὶ στεφάνους τίς τὸν ἐῤῥανε;
Σεῖς. Ἄλλὰ τίς ἐθρήνει, τίς ὠδύρευτο
παρὰ τὴν νεκρικὴν του κλίνην; ὦ! κανεῖς.
Τίς εἶχεν ὄχι τὴν ἐσθῆτα καὶ μορφήν,
ἀλλ' ἔνδον τὴν καρδίαν του πενθοῦσαν, τίς;
Κανεῖς. Μ' ἐν δάκρυ μόνον τίς ἐῤῥάντισε
νεκρὸν τὸν βασιλέα τῆς Μεσσηνίας; ὦ!
κανεῖς, κανεῖς! Δέν εἶχεν ὁ ταλαίπωρος
θηητὸς αὐτὸς κανένα, ὅστις δι' αὐτὸν
ἐν μόνον δάκρυ θηλερὸν νὰ χύσῃ, ἔν.

Μίαν γυναῖκα εἶχεν, ἣν ἠγάπησε
καὶ ὑπὲρ ἧς τὰ πάντα ἐθυσίασεν,
ἀλλ' ἡ γυνή του αὐτῆ—ὦ! τὰ στέρνα σου
πιέζει τόσον ἐπωδύνως, μῆτερ γῆ,
ὁ Ἄτλας ὁ βαρὺς καὶ ὑπερύψηλος,
ὅσον πιέζει τὴν ψυχὴν μου τὸ βαρὺ
τῆς θλίψεώς μου καὶ τοῦ πένθους αἰσθημα;
Ἄλλ' ὄχι, Εὐρυμέδην, μ' ἀπατάτε σεῖς.
Ὁ βασιλεὺς ἀκόμη κεῖται ἀταφος
ἐδῶ ἀπ' ἐξω, ὅπου τὸν ἐφόνευσα,
καὶ ἡ σκιά του δι' αὐτὸ ἀπόρθημευτας
πλαναῖτ' ἐδῶ ἀκόμη εἰς τ' ἀνάκτορα,
παντοῦ διώκουσά με, ὅπου εὐρεθῶ.

ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

Ἄγαπητὴ Μερόπη, δὲν σὲ ἀπατῶ,
καὶ πιστευσόν με.

ΜΕΡΟΠΗ.

Τρέμω! Μόνοι εἴμεθα

ἐδῶ;

ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

Ναί, μόνοι.

ΜΕΡΟΠΗ.

Κάλεσον τὸν Αἴπυτον.

[Ἡ Εὐρυμέδην πηγαίνει πρὸς τὴν θύραν.]

Ἄ! φύγε ἀπ' ἐκεῖ. Θεοὶ αἰώνιοι!

ὁ βασιλεύς!

[Ἡ Εὐρυμέδῃ τρέχει πρὸς τὴν Μερόπην, ἣν ὑποστηρίζει.]

ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

Ποῦ; τίς;

ΜΕΡΟΠΗ.

Ἐκεῖ, ὁ βασιλεύς,
ὁ Πολυφόντης! Ἴδε πῶς προσήλωσε
τὸ ἄγριόν του βλέμμα κατεπάνω μου!
᾿Ω! θ' ἀποθάνω, Εὐρυμέδῃ.

ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

Τίποτε,
βασίλισσα, δὲν εἶνε.

ΜΕΡΟΠΗ.

Δὲν τὸν βλέπεις; ᾿ω!
ἐκεῖ, ἐκεῖ.

ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

Δὲν βλέπω. Πλάσμ' ἀπατηλὸν
τῆς πυρεσσούσης εἶνε φαντασίας σου,
Μερόπη.

ΜΕΡΟΠΗ.

Τὸν υἱόν μου κάλεσον.

[Ἀκούεται σάλπιγξ.]

ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

Ἴδου

αὐτὸς ἐγγίζει.

ΜΕΡΟΠΗ.

Ἄναπνέω· ἔφυγε.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

ΕΥΡΥΜΕΛΗ, ΜΕΡΟΠΗ, ΛΙΠΥΤΟΣ καὶ ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

ΛΙΠΥΤΟΣ.

Φιλτάτη μητέρα!

ΜΕΡΟΠΗ.

Αἴπτυτέ μου, κάθισον

ἐδῶ ἐγγύς μου. Τόσην ὥραν ἔλειπες,
 ἐν ᾧ ἡ δυστυχῆς σου μήτηρ, τέκνον μου,
 τοῦ Πολυφόντου ἠγωνία βλέπουσα
 τὸ φάσμα τὸ φρικῶδες.

ΛΙΠΥΤΟΣ.

Ἀναθάρρησον,

ὦ μητέρα, βλέπουσά με, καὶ ἀπόδαλε
 ἀπὸ τῆς κεφαλῆς σου τὴν ἀνάμνησιν
 τοῦ Πολυφόντου, ἥτις μόνη τὴν σκιὰν
 γενναῖ ἐμπρὸς σου ταύτην.

[Ἀκούεται μακρὸν σάλπισμα.]

ΜΕΡΟΠΗ.

Ἡ καρδιά μου

ἀναθάρρει ἐγγύς σου, φίλτατε υἱέ.

Ἐδῶ ἐγγύς μου κάθισον.

ΛΙΠΥΤΟΣ.

Δὲν δύναμαι,

φιλτάτη μητέρα.

ΜΕΡΟΠΗ.

Διατί;

ΑΙΠΥΤΟΣ.

Δὲν δύναμαι.

Ἀνάγκη νὰ ἐξέλθω.

ΜΕΡΟΠΗ.

Ἄλλὰ τί, θεοί,

ἐδῶ τί βλέπω; Πανοπλίαν, Αἴπυτε,
φορεῖς; καὶ σύ, Λυκόρτα. Ποῦ ὑπάγετε;
Σαλπίγγων ἤχον πρὸ ὀλίγου ἤκουσα.
Εἰπέτε τί συνέβη; ποῦ ὑπάγετε;
Υἱέ μου, λέγε.

ΑΙΠΥΤΟΣ.

Μὴ ἐρώτα, μῆτέρ μου.

ΜΕΡΟΠΗ.

Εἰπέ μοι σύ, Λυκόρτα. Γέρον, σιωπᾶς;
Κ' οἱ δύο σιωπᾶτε;

ΑΙΠΥΤΟΣ [ὡς ἐξελευσόμενος.]

Χαῖρε, μῆτέρ μου.

ΜΕΡΟΠΗ.

Υἱέ μου, εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας μου
ἂν ἔβλεπες, ποτὲ τὸ χαῖρε τοῦτό σου
δὲν ἤθελες προφέρει. Ὅταν πληρωθῇ
τῶν συμφορῶν ἡ κύλιξ, μί' ἀρκεῖ σταγῶν
διὰ νὰ ἐχχειλίση. ὦ! δὲν ἐννοεῖς
ὅτι νὰ σὲ ἀφήση εἶν' ἀδύνατον
ἢ μήτηρ νὰ ἐξέλθῃς οὕτως ἔνοπλος,

ἐν ᾧ τὰ πάντα ἀγνοεῖ. Εἰπέτε μοι,
 ποῦ ἔνοπλοι ἐξέρχεσθε καὶ διατί;
 Ὅπως ὁ λόγος οὕτω καὶ ἡ σιωπὴ
 ῥομφαία εἶνε δίστομος ἐνίοτε,
 ζῶν ἄλλὰ καὶ θάνατον πηγάζουσα.

[Ἀκούεται σάλπιγξ.]

Καὶ πάλιν ἤχει σάλπιγξ.

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

Αἴπυτ', Αἴπυτε,—

ΜΕΡΟΠΗ.

Πολέμου εἶνε, τὸ γνωρίζω, σάλπισμα,
 κ' εἰς πόλεμον, τὸ βλέπω, σεις ἐξέρχεσθε.
 Πλὴν σὺ δὲν θὰ ἐξέλθῃς, ὄχι, τέκνον μου.

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

Βασίλισσα!

ΜΕΡΟΠΗ.

Λυκόρτα, εἶν' ἀδύνατον.

Θὰ τὸν φονεύσουν· εἶνε νέος ἄπειρος,
 καὶ τὴν ὄρμην του ἔτι τὴν νεανικὴν
 ὁ χρόνος καὶ ἡ πείρα δὲν ἐκόλασαν.

ΛΙΠΥΤΟΣ.

ὦ μῆτέρ μου!

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

Ὁραῖα εἰς τὸν Αἴπυτον
 τὸν Ἡρακλείδην δίδει ἡ βασίλισσα
 μαθήματα.

ΜΕΡΟΠΗ.

Λυκόρτα, ὦ! δὲν σκέπτεσαι
 τὸν θρόνον τῆς Μεσσήνης, τὴν πατρίδα σου;
 Μόνος ὑπάρχει Ἑρακλείδης σήμερον
 ὁ Αἴπυτος, Λυκόρτα. Εἰς τὴν ἀγορὰν
 οἱ βασιλεῖς δὲν καταβαίνουν, κλείονται
 εἰς ἀκροπόλεις καὶ ἀνάκτορ' ἀσφαλῆ,
 ὡς ὁ Κρεσφόντης, ὡς καὶ πάντες οἱ λοιποὶ
 ἐποιοῦν Ἑρακλεῖδαι κινδυνεύοντες.
 Ὁ ἰδιώτης εἶνε ρίψοκίνδυνος,
 διότι ἡ ζωὴ του εἶνε κτῆμά του,
 ἀλλὰ τοῦ βασιλέως κτῆμα ἴδιον
 δὲν εἶνε ἡ ζωὴ, ἀλλὰ τοῦ ἔθνους του.

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

Ἐμὲ τὸν ἰδιώτην ἄλλ' ἀπαίδευτος
 διδάσκει φρήν, κ' ἐδίδαξε τὸν Αἴπυτον.
 Οὐτιδανὸς τὸ γένος καὶ τὸ φρόνημα,
 καὶ ἂν θεοὶ ἀκόμη τὸν ἐγέννησαν,
 ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος εἶνε, ἄνασσα,
 εἰς τοὺς κινδύνους ὅστις τῆς πατρίδος του
 δὲν κινδυνεύει πρῶτος.

ΔΙΠΥΤΟΣ [ὡς ἐξελευσόμενος.]

Χαῖρε, μῆτέρ μου.

Ἐλθέ, Λυκόρτα.

ΜΕΡΟΠΗ.

Αἴπυτέ μου, τέκνον μου!

—Παιδίον, ποῦ ἀφίνεις τὴν μητέρα σου ;

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

Ἡ πόλις ἔξω σείεται, βασίλισσα,
τὴν ὥραν ταύτην, ὁ λαὸς φονεύεται,
καὶ ἡ πατρίς εἰς τοῦ ἀθύσσου ἴσταται
τὸ χεῖλος.

ΜΕΡΟΠΗ.

Τί ἀκούω ; Γέρον, τέκνον μου,
σᾶς ἰκετεύω, πρὸς θεῶν, λαλήσατε.
Τίς τοῦ πολέμου ὁ σκοπὸς καὶ ἡ ἀρχὴ
τοῦ ἐμφυλίου τούτου ;

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

Ἡ Στενούκλαρος
εἰς δύο χωρισμένη εἶνε ἐχθρικὰ
στρατόπεδα, Μερόπη, εἰς τοὺς Δωριεῖς
καὶ εἰς τοὺς Μεσσηνίους, ὅσοι ἔλαβον
τὰ ὄπλα, ἢ ἐντεῦθεν ἐκ τοῦ ἄστεος,
ἢ συνωμόται ἐκ τῶν Μεσσηνιακῶν
χωρῶν ἐνταῦθα φθάσαντες καὶ πόλεων.
Τὴν νύκτα οὗτοι σύμπαντες κατέλαβον
τὴν ἀγορὰν μεθ' ὄπλων οἱ Μεσσήνιοι,
τὴν Μεσσηνίαν ὅλην ἀνεκέρυξαν
ἐν κράτος ἐνιαῖον καὶ ἰσόνομον
ἀπὸ τῆς Νέδας μέχρι τοῦ Ἀκρίτα, καὶ
τῆς Μεσσηνίας βασιλέα ἅπαντες

τὸν Αἴπυτον συμφώνως ἀνηγόρευσαν.
 Ἄλλὰ οἱ Δωριεῖς ν' ἀναγνώρισωσι
 τὸν νέον βασιλέα δὲν ἠθέλησαν
 πρὶν ἢ τοῦ Πολυφόντου ἐκδικήσωσι
 τὸν φόνον. Τοῦ Κρεσφόντου, εἶπαν, τὸν υἱὸν
 ὡς Ἑρακλείδην καὶ ἐκεῖνοι στέργουσι
 νὰ συναναγορεύσουν βασιλέα των,
 πλὴν τὴν Μερόπην, ὡς φονεύσασαν αὐτὴν
 τὸν Πολυφόντην, ὄρκον ὤμοσαν φρικτὸν
 νὰ θανατώσουν· δι' αὐτὸ ἐν ὄσῳ ζῆ
 ἢ μῆτηρ τοῦ Αἰπύτου, εἶν' ἀδύνατον
 τῆς Μεσσηνίας βασιλέα τὸν υἱὸν
 αὐτῆς ἐκεῖνοι νὰ ἀναγνώρισωσι.

ΛΗΠΤΟΣ.

Ναί, καὶ ἐν ὄσῳ, γέρον, ζῆ ὁ Αἴπυτος,
 οἱ δολοφόνοι τοῦ Κρεσφόντου κ' οἱ φονεῖς
 τῶν τέκνων τῆς Μερόπης μὴ ἐλπίσωσιν
 ἐκ τοῦ Αἰπύτου χάριν, ἢ διαλλαγὴν.

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

Τῶν Δωριέων ταύτην τὴν παράλογον
 ἀπαίτησιν ὁ Αἴπυτος ἀπέκρουσεν
 ὀργίλος, μετ' αὐτοῦ δὲ κ' οἱ Μεσσήνιοι.
 Οἱ Δωριεῖς ἐπῆλθον τότε ἔνοπλοι
 κατὰ τῶν Μεσσηνίων, κ' ἡ Στελύκλαρος
 τὴν νύκτα ὄλην μέχρι ταύτης τῆς στιγμῆς

φρικώδης εἶνε ἔμφυλιου σπαραγμοῦ
σκηνή. Γινώσκεις πάντα νῦν, βασίλισσα.

ΛΗΠΤΟΣ.

Ἐλθέ, Λυκόρτα. Σπεύσωμεν.—᾽ὦ μητέρα μου,
φιλτάτη μητέρα, χαῖρε.

ΜΕΡΟΠΗ [ἀλλόφρων καὶ καθ' ἑαυτήν.]

Ναί, πατρίς μου, ναί,
υἱέ μου!—Καὶ σεῖς κάτω, ἔρχομαι, πρὸς σᾶς.
Τὸ θῦμα θέλει θῦμα, ἐξιλέωσιν!

[Τεγωνὸς πρὸς τὸν Αἴπυτον.]

Υἱέ μου, χαῖρε.

[Ὁ Αἴπυτος κινεῖται ὡς ἐξελευσόμενος.]

᾽ὦ θεοὶ αἰώνιοι,

τοιουτοτρόπως μὲ ἀποχωρίζεσαι
διὰ παντός, υἱέ μου;

ΛΗΠΤΟΣ.

᾽Οχι, μητέρα μου,
διὰ παντός.

ΜΕΡΟΠΗ.

Τίς οἶδε; Δὲν ἐξέρχεσαι
εἰς πόλεμον, υἱέ μου;

ΛΗΠΤΟΣ.

Πάλιν, μητέρα μου,
θὰ σ' ἴδω.

ΜΕΡΟΠΗ.

Πάλιν θὰ μὲ ἴδῃς;—Ἴσως.—Ναί,

υιέ μου.

[Πρὸς ἑαυτήν.]

ὦ! φρικώδης, φοβερὰ στιγμή!

[Γεγωνὸς πρὸς τὸν Αἴπυτον.]

Ἵπόθεε, ὅτι ἀποχωριζόμεθα

διὰ παντὸς καὶ αἰωνίως, Αἴπυτε.

Ἵπόθεε, ὅτι ἡ βαρυσταθμὸς αὐτῆ

στιγμῆ ἐγκλείει τὴν αἰωνιότητα

τοῦ τάφου, ὅτι δὲν θὰ σ' ἴδῃ ἡ μήτηρ σου,

οὐδὲ θὰ ἴδῃς πλέον τὴν μητέρα σου.

Τίς οἶδεν;

[Καθ' ἑαυτήν.]

Ὅχι, ὄχι! εἶν' ἀδύνατον,

θεοί, νὰ ὑπομείνω.

[Γεγωνὸς πρὸς τὸν Αἴπυτον.]

Αἴπυτ', Αἴπυτε!

[Ὁ Αἴπυτος ὁρμᾷ πρὸς αὐτὴν διὰ νὰ τὴν ἐναγκαλισθῆ, ἀλλ' αὐτὴ τῷ νεύει διὰ τῶν χειρῶν νὰ μὴ πλησιάσῃ, καὶ ὁρμᾷ παράφορος ἐκτὸς τῆς σκηνῆς.]

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

Οἱ τῆς προλαβούσης σκηνῆς πλὴν τῆς Μερόπης.

ΔΙΗΓΤΟΣ.

Εἰς ποῖον τρόπον τὴν καρδίαν μου, θεοί,

οἱ λόγοι τῆς μητρός μου οὗτοι ἐβρίψαν.

[Ἦχεϊ σάλπιγγις.]

ΔΙΚΟΡΤΑΣ.

Ἐμπρός, υιέ μου. Σὲ προσμένει ὁ λαός.

ΛΙΠΥΤΟΣ.

Ὑπαγε μόνος· μετ' ὀλίγον ἔρχομαι
κ' ἐγώ, ὦ πάτερ.

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

Τί ἀκούω, Αἴπυτε;

Παρήλθον ἤδη ὦραι, ἐν ᾧ ἔχομεν
καὶ τῆς στιγμῆς ἀνάγκην. Σπεῦσον, ἄγωμεν.

ΛΙΠΥΤΟΣ.

Δὲν δύναμαι τὴν ἔντρομον λακτίζουσαν
νὰ καταστείλω ἐνδοθεν καρδίαν μου.
Ἄν σὲ ἀκολουθήσω, ἡ καρδία μου
θὰ συντριβῆ, ὦ πάτερ. Εἶν' ἀδύνατον
ἐνταῦθα τεθλιμμένην τὴν μητέρα μου
ν' ἀφήσω οὕτω καὶ ἀπαρηγόρητον.
Ἀνάγκη νὰ τὴν ἴδω, νὰ τὴν ἀσπασθῶ,
ἀνάγκη μίαν ἀποχωριζόμενος
γλυκεῖαν λέξιν νὰ τῇ εἶπω.

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

Αἴπυτε! —

Συγχώρησέ τον, κινδυνεύουσα πατρίς!
Ἄκόμ' εἶνε παιδίον.

ΛΙΠΥΤΟΣ.

Γέρον, ὕπαγε,
σοὶ τὸ προστάττω. Μετὰ μίαν σύντομον
στιγμὴν ἐν μέσῳ εἶμαι τοῦ λαοῦ κ' ἐγώ.

[Ἀμφότεροι ἐξέρχονται δι' ἀντιθέτων παρασκηνίων.]

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ.

ΕΥΡΥΜΕΔΗ.

ὦ! εἶθε τὴν ἡμέραν ταύτην, ἥλιε,
 ἢ Εὐρυμέδη μὴ τὸ φῶς σου ἔβλεπε,
 κ' οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς εἶθε μὲ τὸν ζοφερὸν
 κεκαλυμμένοι πέπλον τοῦ θανάτου νῦν,
 τυφλοὶ πρὸς τῆς πατρίδος ἦσαν τὰ δεινά,
 κ' ἡ τάλαινα καρδία μου ἀνίσθητος
 πρὸς τῆς Μερόπης ταῦτα τὰ παθήματα.
 ὦ! ὅσοι πρὸς τοῦ θρόνου ἀτενίζουσι
 τὴν λάμψιν μετὰ θάμβους, ἂν ἐγίνωσκον
 πόσας καλύπτει ἢ πορφύρα συμφοράς!
 Θνητοί, ὀπίσω, ὅσοι πρὸς τὰς κορυφὰς
 τῆς ἀνθρωπίνης δόξης ἀκατάσχετοι
 ὄρματε. Νέφη κρύπτουσι τὰς κορυφὰς
 ζοφώδη, καὶ τὰ νέφη φλόγας κεραυνῶν.
 Ὁ ἦχος τῶν σαλπίγγων ὁ πολεμικός,
 τὸν τρόμον νὰ ἐμπνέ' εἰς τὴν καρδίαν μου
 κατέπαυσε.

[Ἀκούεται μακρὸθεν θόρυβος καὶ κραυγὴ λαοῦ. Ἐκ διαλειμμάτων ὁ θόρυβος
 ἀκούεται ζωρρότερος.]

Ποικίλη δὲ καὶ συμμιγῆς
 βοή ἀνθρώπων φθάνει εἰς τὰ ὦτά μου
 μικρόθεν. Νῦν ἐγγίζει· νῦν ἐγγύτερον
 ἀκούεται· νῦν ἔφθασεν ἔκτος κ' ἐγγύς.

τῶν ἀνακτόρων. Εἰς τὰ τεῖχῃ ἔφθασε
καὶ εἶνε κάτω ὁ λαός. ὦ! εὐκρινῶς
τὰς λέξεις διακρίνω τώρα· « βασιλεῦ,
τῆς Μεσσηνίας Αἴπτυτε ! » κραυγάζουσι.
Ποία χαρά! Ποῦ εἶνε ποῦ ἡ εὐτυχῆς
Μερόπη; Εὐρυμέδῃ, δράμε πρὸς αὐτήν,
καὶ παρὰ πρώτης σοῦ τὰ εὐαγγέλια
τῆς δόξης ἅς ἀκούσῃ κ' εὐτυχίας τῆς.
[Ἡ Εὐρυμέδῃ ἐξέρχεται.]

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ.

ΛΗΠΤΟΣ καὶ ΛΥΚΟΡΤΑΣ ἐξ ἀντιθέτων παρασκηνίων.

ΛΗΠΤΟΣ.

ὦ, τέλος πάντων ἦλθες, ἦλθες, πάτερ μου!
Εἶπέ μοι τί συνέβη, καὶ διάλυσον
τὴν ἐκπληξίν μου καὶ τὴν ἀπορίαν μου.
Οἱ Δωριεῖς εἶπε καὶ οἱ Μεσσήνιοι
πῶς ἀπροόπτως οὕτω διηλλάγησαν,
καὶ συμφιλιωμένη πρὸς τ' ἀνάκτορα
ἡ πόλις ὅλη τρέχει τώρα πανδημεὶ
ἀνακηρύττουσά με ἐν μιᾷ φωνῇ
τῆς Μεσσηνίας βασιλέα;

ΛΥΚΟΡΤΑΣ.

Βασιλεῦ

τῆς Μεσσηνίας, μόνον εὐαγγέλια

τὴν ὥραν ταύτην ὁ πιστὸς θεράπων σου
 ἤρχετο νὰ σοὶ φέρῃ κ' ἦτο δίκαιον.
 Ἄλλ' οὕτως οἱ θεοὶ δὲν ἀπεφάσισαν,
 καὶ τῶν θεῶν οἱ ἄνθρωποι τὴν θέλησιν
 ὀφείλουσαν ἀγογγύστως ν' ἀπεκδέχωνται.

ΛΙΠΤΟΣ.

Ἡ μήτηρ μου, ποῦ, γέρον, εἶν' ἡ μήτηρ μου;

ΔΙΚΟΡΤΑΣ.

Περὶ αὐτῆς θὰ σοὶ λαλήσω, βασιλεῦ.—

Ἀπέναντι ἀλλήλων οἱ Μεσσήνιοι
 κ' οἱ Δωριεῖς εἰς μάχην ἔτοιμ' ἴσταντο
 κατὰ τὴν ἀγοράν, ὅτε ἡ ἀνασσα
 Μερόπη συγκεκαλυμμένη ἔφθασεν,
 ἡ γερουσία ὅπου συνεδρίαζε
 τῶν Δωριέων. Ἐκθαμβοὶ οἱ Δωριεῖς
 τὴν ἄγνωστον γυναῖκα εἶδον ἔμπροσθεν
 αὐτῶν ἐμφανισθεῖσαν. Ἡ βασίλισσα
 εἰς μάτην τοὺς προέτρεψε νὰ παύσωσι
 τὴν ἀλληλοσφαγίαν καὶ νὰ σώσωσι
 τὴν Μεσσηνίαν, τὴν κοινὴν πατρίδα, σὲ
 τὸν Ἡρακλεῖδην Αἴπυτον ὡς ἀνακτα
 καὶ βασιλέα συνανακηρύττοντες.
 Οἱ Δωριεῖς ὀργίλοι ἀπεκρίθησαν,
 ὅτι ἐν ὄσῳ ἡ Μερόπη ζῆ, αὐτοὶ
 ποτὲ δὲν θὰ δεχθῶσι τὸν υἱὸν αὐτῆς.

ὡς βασιλέα. Ὅταν ἡ φονεύσασά
τὸν Πολυφόντην φονευθῆ βασιλίσσα,
τότε καὶ οὗτοι θέλουσι τὸν Αἴπυτον
ἀνακηρύξῃ βασιλέα. Τὴν μορφήν
ταχέως τότε ἐκείνη ἀπεκάλυψε,
κ', « ἐγὼ τὸν Πολυφόντην, εἶπ', ἐφόνευσά,
ἐγὼ εἶμ' ἡ Μερόπη ». Ξίφη στίλβουσι
γυμνά, καὶ κατ' ἐκείνης εὐθὺς στρέφονται.
« Ἐδῶ κτυπάτε », εἶπε, καὶ τὸ στήθος της
προέτειν' ἐναντίον εἰς τὰ ξίφη των.
Ἀκίνητοι καὶ σιωπῶντες ἔμειναν
ἐκεῖνοι τότε. « Τρέμ' ἡ χεὶρ σας, ἔκραξεν,
ἀλλὰ θαρρέϊτε. Εἶχεν, εἶχε, Δωριεῖς,
ὁ Αἴπυτος μητέρα, καὶ βασιλίσσαν
ἡ Μεσσηνία, ἧς ἡ χεὶρ δὲν ἔτρεμεν,
ὅταν τὸ ξίφος τοῦτο εἰς τὸ στήθος της
ὑπὲρ αὐτῶν ἐθύθισε !» — Καὶ πράγματι
γυμνὸν ἐν τάχει ξίφος, ταῦτα λέγουσα,
βυθίζει εἰς τὸ στήθος της, κ' αἰμόφυρτος
ἀνέπεσεν ἐπάνω τοῦ ἀγκῶνός της
χαμαὶ προστηριχθεῖσα. Θάμβους δάκρυα
καὶ θαυμασμοῦ τῶν Δωριέων βρέχουσι
τοὺς ὀφθαλμούς. Ἡ φήμη τῆς ἡρωϊκῆς
σκορπίζεται παντοῦ ἀφοσιώσεως.
Οἱ ἀλληλομαχοῦντες εἰς τὰς θήκας των

ἐγκλείουσι τὰ ξίφη, καὶ δακρύβρεκτοι
 ἀλλήλους δεξιοῦνται. Συνδιαλλαγείς
 τῶν Μεσσηνίων καὶ τῶν Δωριέων ὁ
 λαὸς τοιοιυτοτρόπως πρὸς τ' ἀνάκτορα
 ἐνταῦθα συνοδεύει τὴν βασιλίισαν,
 κ' ἐνῶ ὑπὲρ ἐκείνης χύνει θαυμασμοῦ
 κ' εὐγνωμοσύνης δάκρυα, ἀνευφημεῖ
 ὡς βασιλέα τὸν υἱὸν τῆς Αἴπυτον,
 ἵνα χαρᾶς ἐμπλήσῃ τὰς στιγμὰς αὐτῆς
 τὰς τελευταίας.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ.

Οἱ τῆς προλαβούσης σκηνῆς, ΜΕΡΟΠΗ καθημκχμένη καὶ ἐτοιμοθανής, Δωριεῖς, Μεσσήνιοι, δορυφόροι καὶ λαός. Οἱ Δωριεῖς καὶ οἱ Μεσσήνιοι τάττονται ἐκάτεροι ἐκατέρωθεν τῆς σκηνῆς, ὁμοίως καὶ οἱ δορυφόροι καὶ ὁ λαός. Τὴν Μερόπην κομίσαντες στηρίζουσιν οἱ περὶ τὴν ΕΥΡΥΜΕΔΗΝ.

ΛΙΠΥΤΟΣ.

ᾠ Θεοὶ ἀθάνατοι,

τὴν θεᾶν ταύτην μοὶ παρεσκευάζετε ;
 Σβεσθῆτε, ὀφθαλμοί μου, καταπέσετε,
 κατηραμένοι θόλοι τῶν Ἡρακλειδῶν,
 καὶ τοῦ Κρεσφόντου τὸν υἱὸν τὸν ἄθλιον
 χανοῦσα κρύψον, γῆ! — ᾠ τάλανος υἱοῦ
 τάλαινα μῆτερ! — Μῆτέρ μου, τί ἐπραξας!

ΜΕΡΟΠΗ [διὰ φωνῆς βραβηδὸν ἐκλειπούσης.]

Ὀλίγας ἔτι ἔχομεν στιγμὰς, υἱέ,

καὶ ἀποθνήσκω. Τῆς μητρός σου ἄκουσον
 ὄσας ἀκόμη νὰ προφέρῃ δύναται
 ὑστάτας λέξεις. Μὴ με κλαίῃς. Ἔπρεπε
 νὰ ἀποθάνω. Οὕτως οἱ θεοὶ ἡμῶν
 διέταξαν τὴν τύχην, ἐπειδὴ αὐτοὶ
 τοιαύτην τὴν καρδίαν κατεσκεύασαν
 τὴν ἀνθρωπίνην. Τοῦ μεγάλου σου πατρὸς
 τὸ ἔργον ἀποθνήσκω συντελέσασα.
 Οἱ Δωριεῖς ἰδοὺ καὶ οἱ Μεσσηνιοὶ
 μιᾶς πατρίδος τέχν' ἀναγνωρίζουσι
 μιᾶς σὲ Μεσσηνίας βασιλέα νῦν.
 Νῦν ἀποθνήσκω. Μὴ δακρύῃς, τέκνον μου.
 ὦ! ἀφοῦ τόσον, τέκνον μου, σ' ἠγάπησα,
 νὰ σὲ ἀφήσω ἔπειτα δὲν δύναμαι.
 ὦ! πιστεύσόν με, ἡ ψυχὴ μου φεύγουσα
 τὴν ὥραν ταύτην εἶνε, εἶνε μετὰ σοῦ!
 ὦ τέκνον . . . ὦ υἱέ μου . . .

[Ἡ Μερόπη ἐκπνέει.]

ΑΙΠΤΟΣ.

Μῆτερ! μῆτέρ μου!

[Καταπετάννεται ἡ αὐλαία.]



This book should be returned to
the Library on or before the last date
stamped below.

A fine is incurred by retaining it
beyond the specified time.

Please return promptly.

MG 1221.1.5

Merope;

Widener Library

006363814



3 2044 088 801 352